

Hồng Thủy

Contents

Hồng Thủy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	10
12. Chương 12	11
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	28
25. Chương 25	30
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	34
30. Chương 30	36
31. Chương 31	38
32. Chương 32	39
33. Chương 33	41
34. Chương 34	42
35. Chương 35	44
36. Chương 36	45
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41: Ngoại Truyện 1: Viết Về Và Tử Vũ	52

Hồng Thủy

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không_Dị giới, sạch, sủng, nam cường, nữ cường, HEDộ dài: 40 chương + 2 Ngoại truyệnThanh Tâm v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-thuy>

1. Chương 1

Thanh Tâm là một học sinh bình thường như bao người bạn cùng tuổi khác. Hôm nay là sinh nhật cô tròn mười tám tuổi.

"Tâm ơi. Hôm nay sinh nhật cậu, để bọn tớ trực nhật lớp cho, cậu về nhà chuẩn bị trước đi. lát nữa bọn tớ sang." Một cô bạn của Thanh Tâm nhanh nhẩu nói. Thế là Tâm về nhà trước để chuẩn bị mà không biết hôm nay là ngày mà số phận mình sẽ bị thay đổi.

Về đến nhà, Tâm vội vàng lên phòng thay đồ để xuống phụ mẹ chuẩn bị tiệc sinh nhật của mình. Vừa đóng cửa phòng lại, Tâm giật mình khi thấy trong phòng có hai cô gái tầm tuổi mình. Tâm sợ muốn hét lên nhưng lại không hét được, muốn chạy nhưng không thể nhấc nổi chân lên.

"Công chúa, đã tới giờ phải trở về rồi. Chúng thần phụng mệnh của người, hôm nay tới đón người trở về." Hai cô gái lại gần, cúi đầu cung kính nói với Thanh Tâm.

Cái chuyện gì xảy ra đây? Hai người này là ai? Tại sao lại nói những lời này? Đầu óc Thanh Tâm quay vòng vòng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thanh Tâm còn chưa hiểu gì đã thấy hai cô gái đưa một bông hoa tới trước mặt mình.

Đột nhiên Tâm thấy mình bay bổng và trời ơi, mình đang ở trong bông hoa đó. Vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy bản thân đã ngã xuống đất, không còn một hơi thở. Tâm tức muốn điên lên, tìm mọi cách để ra khỏi bông hoa nhưng dù có làm gì thì cũng vô dụng, không cách nào thoát ra được.

Lúc này, trước mặt hai cô gái và Thanh Tâm xuất hiện một chùm ánh sáng màu đỏ rất chói mắt. Hai cô gái cung kính đưa Thanh Tâm ở trong bông hoa bước vào chùm sáng ấy.

Khi đi vào Tâm cảm thấy mát lạnh, rất thoải mái. Vụ gì đây, cứ tưởng là phải đau đớn hay làm sao chứ nhỉ? Mà không biết họ định đưa mình đi đâu? Liệu có thể trở về được không nhỉ? Trong đầu Thanh Tâm hiện lên hàng loạt các câu hỏi.(nghĩ làm gì cho tốn công, đợi đến đây rồi, có đuối cũng không thèm về ấy chứ. Tâm: Nói gì đấy? Thảo: Dạ không có gì, cứ nghĩ tiếp đi *chạy*...)

2. Chương 2

Còn đang mải suy nghĩ, Thanh Tâm đã thấy mình được đưa ra khỏi chùm sáng. Hiện tại họ đang đứng ở trong một rừng cây lớn và không có lối đi. Dù sao cũng tới đây rồi, tốt hơn hết là phải tìm hiểu kĩ cái đã.

"Xin lỗi, cho ta hỏi. Đây là đâu và các người là ai?" Thanh Tâm hỏi hai người đang bên cạnh.

"Thưa công chúa, hiện tại chúng ta đang ở Thổ quốc, có biên giới giáp với nước ta. Thần là Mộc Lan, còn kia là Mộc Trâm." Mộc Lan nói

Từ sau lưng Mộc Lan và Mộc Trâm đều mọc ra những đôi cánh bằng nước. Họ bắt đầu bay lên. Đang bay thì có một con bồ câu bay thẳng vào bông hoa mà Tâm đang ở trong. Mộc Trâm đánh ra một đạo sáng về phía con chim làm nó lao đảo xuýt nữa ngã

”Làm gì vậy, ta chỉ muốn xem bông hoa đó chút thôi mà.” Tiếng nói phát ra từ phía con chim.

”Đây không phải thứ mà ngươi có thể xem được.” Mộc Trâm lạnh mặt nói

Ặc, đây là nơi quỷ quái gì, người có cánh, thú biết nói chuyện..... Người ta xuyên không toàn thấy dấu khí, ma thú mình xuyên qua vào cái thể loại gì đây???

Thanh Tâm nhìn xuống dưới thấy họ đang bay qua một khu chợ đông đúc.

”Trời ơi! Soái ca đẹp trai quá.” Thanh Tâm cảm thán khi nhìn thấy một chàng trai khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đi qua.

”Đó là con trai của phú thương giàu có nhà Thổ quốc. Cậu bé đó tên Lam Vân năm nay ba tuổi thừa công chúa.” Mộc Lan ở một bên nói cho Thanh Tâm biết.

”Cái gì?” Thanh Tâm hỏi lại. Ồi mẹ ơi mới có ba tuổi sao lại có thể lớn như vậy chứ. Trời ơi! Mình điên mất. Tâm hồn Thanh Tâm không ngừng tha thào.

Sau một thời gian dài bay, cuối cùng họ đáp xuống một cung điện nguy nga, tráng lệ. Tâm được đưa vào một căn phòng sang trọng. Vừa vào đã thấy ở giữa phòng có một hồ nước màu hồng, giữa hồ có một cô gái trẻ đang nằm ngủ yên. Khi nhìn vào khuôn mặt cô gái, Thanh Tâm chỉ có thể dùng hai từ để hình dung đó là ”yêu nghiệt“. Trên đời sao lại có người đẹp như vậy chứ!

”Đã tới lúc người trở về“. Mộc Trâm và Mộc Lan cung kính nói rồi đặt bông hoa có chứa linh hồn Thanh Tâm vào trong hồ nước, sau đó họ ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Bông hoa bị một lực hút vô hình cuốn đến trên người cô gái. Thanh Tâm thấy mình bị cuốn vào người cô gái, một dòng kí ức chạy qua trong đầu...

3. Chương 3

Nơi đây là một thế giới tồn tại phép thuật, không có dấu khí cũng như ma thú. Tất cả đại lục ở đây gồm có năm nước: Kim quốc, Mộc quốc, Thủy quốc, Hỏa quốc và Thổ quốc.

Ở nơi này, mỗi cặp vợ chồng chỉ có thể sinh hai con, riêng nhà vua thì chỉ có thể sinh một đứa con. Từ trước tới nay, chưa có nhà vua nào có thể sinh hai đứa con, chưa có vị vua nào sinh được công chúa.

Hoàng đế sẽ nhận con gái nuôi để lựa chọn vào vị trí nữ thần, nếu hoàng đế có thể sinh con gái thì người đó nhất định sẽ trở thành nữ thần. Vị trí này có thể cai quản và tham gia vào công việc nội bộ của tất cả các nước.

Các vị công chúa sẽ được quyết định quốc hoa bảo vệ cho đất nước khi hoàng đế mới lên ngôi.

Ở đại lục này, mỗi đứa trẻ khi được sinh ra sẽ được các vị thần bao bọc trong trứng một tháng, khi trứng nở họ sẽ có thân hình và tâm lý của người mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi chính là tuổi trưởng thành ở đây, người đủ mười lăm tuổi sẽ tự mình biến đổi và có bề ngoài là khoảng hai mươi hai đến hai mươi năm tuổi. Thân thể họ sẽ giữ nguyên hình dạng này cho tới lúc chết, người có phép thuật càng cao thì sống càng lâu.

Ở thế giới này không hề tồn tại họ như ở trái đất, mỗi đứa bé khi sinh ra đều mang trên vai một vết bớt của gia tộc, mỗi gia tộc có một vết bớt khác nhau. Mỗi người khi sinh ra đều có một đôi cánh thể hiện năng lực mang trong mình. Có rất nhiều loại năng lực như: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng.... Tròn mười năm tuổi, tất cả sẽ thông qua khảo sát để vào học ở học viện phép thuật.

Thanh Tâm là trường hợp đặc biệt của thế giới này, cô là nàng công chúa duy nhất được sinh ra trong hoàng tộc Thủy quốc. Khi cô sinh ra, cả bầu trời Thủy quốc tràn ngập ánh hồng nên hoàng đế đặt tên cô là ”Hồng Thủy“. Cô có một anh trai song sinh tên Vân Phong.

Hồng Thủy và Vân Phong cũng giống như những đứa trẻ khác, vừa sinh ra đã được bao bọc trong trứng. Không một ai trong ngũ quốc biết được năng lực của Hồng Thủy, chỉ có anh trai và cha mẹ cô biết.

Vừa sinh ra, Hồng Thủy đã có hôn ước với hoàng tử Hỏa quốc Tử Dương.

4. Chương 4

Ngày Hồng Thủy ra khỏi trứng được sự chào đón của hoàng tộc ngũ quốc và tất cả các vị thần. Cô được người anh song sinh bế ra bên ngoài. Khi hai anh em ra tới ngoài, tất cả mọi người chỉ đứng yên mà hít một hơi khí lạnh. (cái này là do hai anh em nhà này quá hại nước, hại dân ấy mà. Đúng là yêu nghiệt....*thơ dài* đẹp cũng khổ). Sau một lúc, hàng loạt tiếng bàn tán nổ ra.

”Trời ơi! Hai người này không muốn ai cho ai sống nữa sao? Tại sao lại có thể sinh ra hai con “quái vật” đẹp tới mức này cơ chứ.” Một người than thở

”Thật sự là đẹp quá đi.” Người thứ hai cảm thán

”Hoàng tử Vân Phong vừa sinh ra đã có thể so sánh với mỹ nam hàng đầu của chúng ta hiện nay Tử Dương. Còn tiểu công chúa Hồng Thủy thì đã nắm chắc vị trí đệ nhất mỹ nhân rồi.” Một người khác nhận xét.

.....còn vô số những lời bàn tán khác, không thể nghe hết.....

Hoàng đế và hoàng hậu Thủy quốc vội vàng đến ôm hai đứa con bay về hoàng cung. Hai người được cha mẹ ôm cảm thấy rất vui vẻ. Về tới hoàng cung, hai anh em phải học rất nhiều thứ lễ nghi, một số điều cần biết về thế giới này.

Bắt đầu từ khi sinh ra, Vân Phong và Hồng Thủy không rời khỏi nhau nửa bước. Tính tình Vân Phong tuy lạnh lùng nhưng đối với em gái thì hết mực bao bọc, cưng chiều. Còn Hồng Thủy thì suốt ngày cuốn lấy anh trai không chịu rời, ngày càng ý lại vào người anh này.

Ngày tháng cứ như thế trôi qua cho tới khi sinh nhật hai anh em tròn một tuổi. Đó là ngày đầu tiên hai anh em giao tiếp với người ngoài. Mộc Lan, Mộc Trâm là hai thuộc hạ được phái đến để bảo vệ cặp song sinh này. Lần đầu gặp hai chủ nhân, hai cô gái cũng bị đứng hình vài phút nhưng cũng đã nhanh chóng phục hồi tinh thần.

Hôm đó cũng là ngày Hồng Thủy gặp được người mình yêu thương, gặp được người bạn thân nhất. Nhưng cũng chính những người này đã khiến nàng phải đau khổ nhất.

5. Chương 5

Trong bữa tiệc lần này, Hồng Thủy làm quen với vị hôn phu của mình Tử Dương. Người này âm áp giống như anh trai, khi ở bên có cảm giác được che chở rất an toàn, đây là điều Hồng Thủy rút ra khi gặp Tử Dương.

Ngoài ra Hồng Thủy còn làm quen với Ý Lan, con gái nuôi của hoàng đế Mộc quốc. Đây là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, rất quan tâm đến Hồng Thủy.

Từ sau bữa tiệc ấy, Hồng Thủy ngoài việc được anh trai yêu thương còn được Tử Dương chăm sóc, được Ý Lan trò chuyện, vui chơi.

Dần dần, Hồng Thủy đã yêu và trao cả trái tim cho Tử Dương, Ý Lan cũng trở thành người bạn thân nhất của cô. Hàng ngày trôi qua đối với Thủy mà nói là những ngày hạnh phúc nhất. Nhưng hạnh phúc lại không kéo dài bao lâu. Hồng Thủy ba tuổi là lúc cô gánh chịu tất cả nỗi đau của đời người.

Trong một lần đi chơi về, Hồng Thủy và Vân Phong thấy cung điện nhà mình bốc cháy. Thủy ra lệnh cho Mộc Lan, Mộc Trâm giữ anh trai ở bên ngoài còn bản thân thì nhảy vào biển lửa. Cô cứu được cha mẹ ra ngoài nhưng họ chỉ còn hơi thở cuối cùng.

”Là lửa thiêng của Hỏa quốc, chỉ có nó mới có thể thiêu cháy hoàng cung của chúng ta. Chỉ có nó mới có thể khiến cha không ra được....” Để lại câu nói này, cha Hồng Thủy cùng mẹ cô tắt thở.

Hồng Thủy nghe xong câu nói này, như một làn khói biến mất. rồi đột ngột xuất hiện ở ban công phòng của Tử Dương ở Hỏa quốc mà không ai hay biết.

Cô đang định đẩy cửa vào thì nghe được tiếng nói của người mình yêu và bạn thân của mình đối thoại, mỗi lời nói như dao đâm vào tim khiến nó không ngừng rỉ máu.

"Bây giờ hối hận cũng làm được gì. Chính anh là người dùng lửa thiêu đốt cháy hoàng cung Thủy quốc."

"Đó là mệnh lệnh của cha anh, anh thực sự không muốn làm như vậy."

"Anh đừng quên cha em và cha anh đã giao ước, khi chiếm được Thủy quốc chúng ta sẽ thành thân."

"Ý Lan, em nên biết người anh yêu là Hồng Thủy."

"Anh không yêu cô ta. Anh chỉ tiếp cận cô ta để tìm cách làm Thủy quốc rối loạn thôi."

.....Nghe đến đây, trái tim đau như cắt, Thủy lại từ ban công đó mà biến mất.....

Người mình yêu nhất hóa ra chỉ là tiếp cận mình vì lợi ích. Người bạn thân nhất lại là người không ngừng đong kích, muốn lấy tất cả mọi thứ của mình. Họ là kẻ giết chết cha mẹ mình. Những suy nghĩ ấy không ngừng hiện ra trong đầu, theo sau những suy nghĩ ấy là nước mắt không ngừng trào ra. Nước mắt cứ rơi mãi không cách nào ngăn lại, đau, trái tim rất đau.

Xin lỗi cha mẹ, con sẽ vì hai người đòi lại tất cả những gì bọn họ nợ chúng ta.

6. Chương 6

Thủy trở lại, dùng sức mạnh của mình để khôi phục hoàng cung như cũ. Dẫn dò anh trai một số chuyện rồi chính thức biến mất.

"Anh hai, anh hãy ở lại quản lý và bảo vệ đất nước cho tốt, năm em mười lăm tuổi em sẽ trở về. Nếu bây giờ em còn ở lại chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới việc kế vị của anh."

"Em muốn đi đâu, tại sao lại không thể ở lại đây chứ?" Vân Phong hoảng loạn ôm lấy em gái như sợ cô biến mất. Cha mẹ mới mất, đứa em gái yêu quý nhất lại muốn rời đi khiến anh không khỏi hoang mang, lo sợ.

"Em chỉ đi vài năm thôi mà. Anh hãy giúp em lo hậu sự cho cha mẹ nhé." Lòng đau như cắt, nước mắt tràn ra, Hồng Thủy nghẹn ngào nói.

"Không được. Anh không cho em đi đâu hết." Vân Phong càng thắt chặt vòng ôm em mình.

"Nếu em không đi thì một trong hai chúng ta phải chết anh hiểu không?" Thủy đau lòng gất lên, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra cô lớn tiếng với người khác không ngờ lại là anh trai mình.

"Sao lại như vậy chứ?" Phong kinh ngạc nhìn em gái mình hỏi.

"Anh quên là em cũng có thể kế vị sao. Nếu em còn ở đây chắc chắn các khác sẽ ép chúng ta tàn sát lẫn nhau để tìm người kế vị, sau đó họ sẽ dựa vào việc người lên ngôi là kẻ vô tình để chiếm đánh nước ta anh hiểu không?"

"Anh hiểu nhưng mà..."

"Tóm lại là nếu anh muốn nhìn thấy em chết, muốn nhìn thấy đất nước này sụp đổ thì em sẽ ở lại. Anh hãy tự mình quyết định đi." Hồng Thủy đánh lời nói của anh trai mình, cô biết anh trai rất yêu mình nên sẽ vì bảo vệ tính mạng mình mà cho mình ra đi.

"Được rồi, anh sẽ để em đi." Phong nghẹn ngào ôm lấy em gái, đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Được rồi, anh ra ngoài đi, em có việc muốn dặn dò Mộc Lan, Mộc Trâm. lát nữa em sẽ dùng phép thuật phong tỏa căn phòng này, sau khi em đi anh không được cho phép ai lại gần đây nha."

"Ừ. Anh biết rồi, anh sẽ làm theo lời em." Vân Phong nói xong liền đẩy cửa ra ngoài.

"Sau khi ta rời khỏi, các người hãy tận tình phò trợ anh trai ta hiểu không?"

"Dạ, chúng thần đã hiểu." Mộc Trâm, Mộc Lan cúi đầu nói.

"Trước ngày ta được mười lăm tuổi ba tháng, các người hãy dùng bông hoa này đưa linh hồn ta trở về rồi thả bông hoa xuống hồ nước này." Hồng Thủy đưa một bông hoa cho Mộc Lan, Mộc Trâm. Phất tay một

cái, toàn bộ đồ trong phòng biến mất. Ở giữa hồ xuất hiện một hồ nước màu đỏ. Từ lòng bàn tay, một làn khói trắng bay ra bao phủ cả căn phòng.

"Vâng ạ. Chúng thần đã nhớ." Mộc Trâm, Mộc Lan cung kính nhận bông hoa rồi ra khỏi phòng, khóa cửa lại.

Bên trong phòng Hồng Thủy tự mình phong ấn kỳ ức, dùng phép thuật mang linh hồn nhập vào một cô bé vừa bị chết đuối ở trái đất tên Thanh Tâm. Còn thân thể thì chìm xuống giữa hồ nước.

Toàn bộ kỳ ức đã mở ra, cô gái nằm giữa hồ nước từ từ mở mắt.

7. Chương 7

Hồng Thủy bước từ trong hồ ra mà trên người không có một hạt nước, cô ngưng tụ khí vào lòng bàn tay phất một cái, cả căn phòng lại trở về giống như trước khi cô đi.

"Mộc Lan, Mộc Trâm vào đây." Hồng Thủy khẽ gọi

"Công chúa có gì sai bảo?" Hai cô gái vừa bước vào đã hỏi.

"Sau khi ta đi, tình hình ngũ quốc thế nào?"

"Sau khi người đi, Vân Phong điện hạ tuyên bố người vì quá đau buồn nên đã ngủ thiếp đi, không biết lúc nào tỉnh dậy. Rồi điện hạ đã kế vị, lo liệu hậu sự cho cha mẹ người." Mộc Lan nói

"Quốc vương Hỏa quốc viện lý do điện hạ còn trẻ nên đã cho thuộc hạ sang làm tướng quân để giúp đỡ nhưng mà kẻ này hiện nay đã nắm giữ binh quyền trong tay, không biết tới lúc nào sẽ làm phản." Mộc Trâm tiếp lời.

"Vì lý do người đã ngủ say lâu, hoàng đế Hỏa quốc đã đem con gái nuôi là Vân Cơ đến ép hoàng thượng thành thân. Lễ cưới đã tổ chức cách đây ba ngày."

"Còn có, tháng sau hoàng tử Hỏa quốc Tử Dương và công chúa Mộc quốc Ý Lan sẽ đính hôn vào tháng sau."

"Hiện nay, hoàng tử Kim quốc Tử Vũ được coi là thiên tài của các đế quốc khi mà phép thuật đã đạt tới mức không phải thần chú. Đó cũng là bạn thân của hoàng thượng, và người đó cũng là đệ nhất mỹ nam của các đế quốc....."

Mộc Lan và Mộc Trâm thay nhau báo cáo.

.....

"Xem ra ta phải chào hỏi cô chị dâu mới và tặng quà cưới thật tốt cho người mình yêu mới được." Thủy cười châm chọc mà nói.

"Đưa ta tới chỗ anh hai. Còn chuyện ta đã tỉnh lại, không được phép tiết lộ ra ngoài nếu không...." Hồng Thủy nói mà mặt lạnh băng, bất kỳ ai cũng cũng biết về sau của câu nói là gì.

.....

"Xin chào." Hồng Thủy gõ nhẹ xuống bàn nơi anh trai đang xử lý chính sự.

"Ta đã nói.....em gái yêu, cuối cùng em cũng trở về rồi." Vân Phong vừa giận dữ quát được một nửa lại nhìn thấy người trước mắt là em gái liền ôm lấy cô.

"Bây giờ đã muộn rồi, anh định không đi ngủ sao?" Thủy nũng nịu ôm anh trai mà nói

"Ừ. Anh đi nghỉ ngay đây." Đối với Vân Phong mà nói thì bây giờ lời nói của em gái chính là thánh chỉ.

"Vậy chúng ta ngủ cùng nhau nha." Hồng Thủy tươi cười nói

"Được." Vân Phong đồng ý

"Thế thì đi thôi." Thủy kéo tay anh đi về phía phòng ngủ

"Sáng mai hãy tìm cách đưa chị dâu yêu quý của ta tới phòng ngủ." Thủy nhỏ giọng nói khi đi ngang qua chỗ Mộc Lan.

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, trong lúc Phong Vân và Hồng Thủy còn đang ngủ say, cửa phòng đã bị đẩy bay ra Vân Cơ bước vào.

Trên chiếc giường lớn là một đôi nam nữ đang ngủ say, người nam thì chỉ mặc quần soóc ôm trong lòng người con gái chỉ mặc chiếc váy ngủ mỏng manh(ặc, nếu không phải tác giả ta cũng tưởng hai người này là vợ chồng...)

Giải thích chút nha, trang phục đi ngủ của thế giới này cũng giống trang phục của trái đất chỉ khác là chất liệu rất đặc biệt, trông các chi tiết rất thật. Vì vậy Hồng Thủy đã cố tình chọn một bộ váy ngủ ngắn mà mỏng trước khi đi ngủ để tạo ra tình huống ám muội như hiện tại.

"Các người đây là đang làm cái gì?" Vân Cơ hét âm lên.

"Ồn ào quá, mới sáng sớm ra có để người ta ngủ không?" Thủy nói bằng giọng ngái ngủ dụi dụi đầu vào ngực anh trai tiếp tục ngủ.

"Cô..."

"Đi ra ngoài, làm bảo bối của ta thức giấc rồi. Mộc Trâm, Mộc Lan các người giữ cửa kiểu gì thế hả?" Vân Phong vừa nói vừa chỉnh lại tư thế nằm của người trong lòng cho thoải mái, tiện thể tay không ngừng vuốt ve tóc cô.(hai anh em nhà này đúng thật là không thể đỡ được...)

"Chúng thần biết tội." Mộc Lan, Mộc Trâm liền vội chạy vào lôi Vân Cơ ra ngoài

"Thả ra...thả ra...các người biết mình đang làm gì không hả...thả ra...." Vân Cơ tuy bị lôi đi nhưng vẫn không ngừng kêu la.

.....

Ở bên ngoài.

"Hoàng hậu, xin người hãy trở về." Hai người con gái đồng thanh nói

"Các người...các người giỏi lắm. Ta sẽ đi tìm cha làm chủ cho mình." Vân Cơ ngón tay run run vì tức mà chỉ vào hai người nói sau đó quay người bỏ đi.

"Ha ha ha....."

"Thật không ngờ có ngày chúng ta thấy được bộ dạng này của Vân Cơ, trước đây toàn là cô ta làm người khác tức chết, không ngờ lần này lại...ha ha." Mộc Lan nhìn theo bóng lưng Vân Cơ mà nói.

"Công nhận, công chúa nhà mình cao tay thật, vừa trở về đã làm người ta tức chết...ha ha." Mộc Trâm thêm vào.

Hai người cứ như vậy vừa bàn luận vừa cười.

.....

Bên ngoài là vậy còn bên trong thì.

"Tiểu quý, nghịch ngợm như vậy đủ chưa?" Vân Phong vỗ đầu em gái hỏi.

"Chưa đủ, anh không được lộ ra thông tin em đã trở về nha." Hồng Thủy cười nói.

"Em lại muốn bày trò gì nữa đây hả bảo bối?"

"Em muốn tặng món quà cưới thật lớn cho Tử Dương."

”Em, đã biết rồi sao? Nếu vậy thì em làm gì cũng được, nhưng mà phải có người của anh đi cùng.” Vân Phong thở dài nói

”Vâng. Thế ai sẽ đi cùng em?”

”Tử Vũ, bạn của anh, nếu không đi cùng cậu ấy thì em đừng mong được đi đâu.”

”Em biết rồi, đi thì đi, sợ gì.” Biết tính anh trai nên Thủy đành thỏa hiệp

”Thế thì dậy ăn sáng sau đó anh sẽ giới thiệu em với Tử Vũ.”

”Vâng ạ.” Thủy nói song tiện thể lấy chiếc áo choàng bằng nước, màu hồng khoác vào. Cả người kín mít, chỉ hở hai con mắt.

9. Chương 9

”Anh, anh mời bạn tới vườn hoa ban của em nha. Em đi trước đây.” Hồng Thủy ăn sáng xong vội vàng nói với anh trai rồi chạy mất.

”Anh biết rồi. Em chạy từ từ thôi, cẩn thận ngã đấy.” Vân Phong gọi với theo em gái nhưng cô bé này đã chạy không thấy bóng dáng đâu rồi.

Vườn hoa ban là do lúc Hồng Thủy vừa nhìn thấy loài hoa này đã thích nên một số người nào đó lập tức trồng khu vườn lớn để tặng cô. Hoa ban ở đây không giống với bình thường, bông hoa trong suốt, lấp lánh nhìn rất đẹp, giống hoa giả nhưng lại cánh lại mềm mại, khi rơi xuống tạo ra một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Trên cây hoa ban ở đây chỉ có hoa mà không có lá, một làn gió thổi qua sẽ khiến cánh hoa bay ngập trời. Ở cành của cây lớn nhất vườn có treo một cái xích đu mềm mại làm chất liệu đặc biệt khiến người ngồi cảm thấy mềm mại, mát mẻ...tóm lại là rất thoải mái. Còn về đất ở đây thì mềm như bông, khi đi giống bước trên mặt nước mà có một lớp màng mỏng ngăn cách. Tất cả những thứ ở đây được lựa chọn như vậy là vì gia đình nào đó từ cha mẹ cho đến anh trai đều cưng chiều chủ vườn tới mức độ thiên lý bất dung.

Toàn bộ khu vườn được sử dụng một loại phép thuật đặc biệt làm không ai có thể đi vào hoặc nhìn thấy bên trong nếu không có sự đồng ý của chủ vườn. Loại phép thuật xung quanh khu vườn này cũng liên hệ trực tiếp với chủ vườn giống với ở trái đất sử dụng máy tính để theo dõi chương trình nào đó.

Khi đến gần khu vườn này, Tử Vũ định dùng phép để đi vào nhưng cậu không khỏi ngạc nhiên vì phép thuật của mình không thể sử dụng, đang định hỏi thì đã được bạn thân giải đáp.

”Đây là khu vườn thiết kế cho em gái mình nên chỉ nó mới có thể sử dụng phép thuật ở đây. Nếu muốn sử dụng phép thuật ở đây thì thực lực của cậu phải cao hơn em mình, mà theo mình được biết thì người có thực lực hơn con bé vẫn còn chưa sinh ra đời đâu.” Vân Phong vỗ vai nói với Tử Vũ.

”Thế thì cậu cần gì phải nhờ mình bảo vệ cô ấy nữa?”

”Thật ra thì từ nhỏ, mình và cha mẹ đã không để con bé làm bất cứ việc gì cho nên bây giờ mình cũng muốn như vậy.”

”Ý cậu là muốn mình thay cậu không để cô ấy phải làm gì sao?” Tử Vũ trợn tròn mắt chỉ vào mũi mình nói.

”Đại khái là như vậy. Mau vào thôi, không được để em gái mình phải chờ lâu.” Vân Phong vừa nói vừa bước vào trong vườn để lại một khuôn mặt hóa đá ở đằng sau(anh đã thấy độ sùng của nhà này chưa?; Vũ: Cuối cùng anh đã được mở mang tầm mắt....).

Vừa vào trong, Tử Vũ đã thấy một cô gái nhỏ để chân trần ngồi trên xích đu đưa qua đưa lại nhìn rất đẹp. Gió thổi qua làm tóc cô bay bay che một phần khuôn mặt thiên thần, nhìn từ xa cảm thấy rất mờ ảo, khiến người khác không dám lại gần, sợ khi lại gần hình ảnh đẹp này sẽ biến mất. Giờ thì Tử Vũ đã hiểu được thế nào là hồng nhan họa thủy, không biết khi trưởng thành sẽ trở nên xinh đẹp tới mức nào đây, đúng thật là yêu nghiệt(đơ toàn tập rồi, đẹp cũng là tội lỗi).

Hồng Thủy đang ngồi xích đu nhìn ra ngoài thấy đi sau anh trai là một chàng trai còn yêu nghiệt hơn cả anh mình. Dáng người đẹp một cách hoàn mỹ, khuôn mặt thì còn đẹp hơn thiên sứ..... May mà từ nhỏ Hồng Thủy đã được tiếp xúc với nhiều kẻ yêu nghiệt nên chỉ nhìn vài phút rồi thôi. Còn anh chàng kia thì có vẻ như bị mình làm mất hồn hơi lâu, xem ra sau này không nên để lộ khuôn mặt này ra ngoài, Thủy thầm than trong lòng.

10. Chương 10

Hồng Thủy cứ để chân trần mà đi tới chỗ anh trai, còn chưa đi được ba bước đã bị người nào đó ôm lấy mà đặt lên xích đu.

"Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, không được phép đi chân trần trên đất. Chẳng may bị thương thì phải làm sao đây?" Vân Phong nghiêm mặt nói

"Em biết rồi." Hồng Thủy vừa nói vừa le lưỡi nhìn rất đáng yêu, hành động này đã vô tình khiến trái tim người nào đó đập sai nhịp.

"Biết thế là tốt. Tử Vũ, giới thiệu với cậu đây là em gái mình Hồng Thủy."

"Ừ. Chào em." Tử Vũ nói

"Chào anh Tử Vũ." Thủy cười ngọt ngào chào lại Tử Vũ.

"Anh Tử Vũ lại đây em nhờ tí." Hồng Thủy đang định nhảy xuống khỏi xích đu nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của anh trai nên đành nói vậy.

Tuy không biết là việc gì nhưng Tử Vũ vẫn bước đến, cậu không ngờ Hồng Thủy lại cầm lấy tay mình sau đó nhắm mắt lại. Không ngờ tới hành động này nên cả Vân Phong và Tử Vũ đều chấn động, trợn tròn mắt nhìn Thủy.

"Không cần nhìn em bằng ánh mắt ấy. Anh Tử Vũ từ khi sinh ra đã mắc phải căn bệnh lạ, bất kỳ ai cũng không thể chạm vào người, nếu chạm vào sẽ có kết cục rất thê thảm." Hồng Thủy buông tay Vũ ra mà nói.

"Vậy em cầm tay cậu ấy làm gì?" Mặt Vân Phong không vui hỏi. Tại sao lại cầm tay cái tên ôn dịch ấy làm gì, có cầm cũng phải cầm tay mình chứ, mình mới là anh trai con bé mà. Tình hình này không được rồi, sau này không thể để Tử Vũ ở quá gần Hồng Thủy, nếu không con bé sớm muộn gì cũng bị cướp mất, hừ.(làm gì mà nghiêm trọng thế anh)

"Là để kiểm tra thực lực của anh ấy." Thủy ngao ngán nói, chỉ là nắm tay thôi mà, làm gì phải bày ra bộ mặt đấy, ông anh trai này đúng thật là...

"Thế em thấy thế nào?" Vũ cười nói

"Cũng tạm được, cao hơn anh trai em." Thủy phán một câu gọn gàng như kiểu nhận xét "hôm nay trời đẹp thật"

"Hử." Tử Vũ không khỏi nhướn mày, thử thăm dò thực lực của Hồng Thủy nhưng vô ích.

"Anh không cần phải thăm dò, thực lực của em cao hơn anh rất nhiều."

Trời ơi, mình chỉ vừa mới thăm dò đã bị phát hiện rồi sao? Dù gì mình cũng là thiên tài của ngũ quốc mà lại dễ dàng bị nhận ra như vậy. Thực lực của Hồng Thủy rốt cuộc là tới mức nào đây? Trong lòng Tử Vũ không khỏi ảo não.

"Thôi được rồi, giờ mình giao Hồng Thủy cho cậu đấy. Phải chăm sóc bé cho cẩn thận, nếu nó có bị làm sao mình sẽ tới tìm cậu tính sổ." Vân Phong quay ra dặn dò Tử Vũ rồi đi mất.

.....

Sau khi Vân Phong đi, Tử Vũ và Hồng Thủy bắt đầu nói chuyện.

"Bây giờ em muốn đi đâu?"

”Đi ăn trộm.” Người nào đó cười thần bí nói

”Hả, em còn thiếu thứ gì mà phải đi ăn trộm? Nếu ở đây không có, nói cho anh biết là thứ gì, anh đi tìm về cho em.” Lần này Thủy làm Vũ vô cùng khó hiểu, với địa vị của cô, muốn thứ gì cũng có, sao phải đi ăn trộm?

”Anh đúng là không hiểu gì. Em đã muốn trộm thì chắc chắn là có lý do, nếu anh không muốn đi cùng thì em đi một mình.” Hồng Thủy lắc đầu mà nói

”Được rồi, anh đi cùng em.” Tử Vũ đành thỏa hiệp.

11. Chương 11

”Em làm gì mà phải mặc quần áo kiểu này?” Tử Vũ mở miệng hỏi khi thấy Hồng Thủy mặc chiếc áo choàng che kín mít cả người, chỉ để lộ hai con mắt.

”Hiện tại, tin tức em tỉnh lại vẫn chưa tiết lộ ra ngoài, em không muốn ai biết nên phải mặc thế này. Mà anh không được tiết lộ thân phận của em nhé.” Thủy giải thích

”Ừ anh biết rồi.”

.....

Hồng Thủy và Tử Vũ đã đi đến và đứng trước nhà của một tướng quân trong triều.

”Đây chẳng phải nhà của tướng quân Hàm Kỳ sao?” Vũ hỏi

”Đúng vậy.”

”Em đến đây để trộm cái gì?”

”Lát nữa anh sẽ biết, vào thôi.” Thủy kéo tay Vũ định đi vào lại bị kéo lại, cô khó hiểu nhìn Vũ.

”Bây giờ là ban ngày ban mặt, em vào đây làm gì. Có ai lại đi ăn trộm khi trời còn sáng thế này chứ, không sợ bị bắt à.” Đúng thật là bó tay với bà cô này, hiện ngang đời vào nhà người ta ăn trộm khi trời còn sáng.

”Anh thấy với thực lực của anh và em ai có thể phát hiện ra rồi bắt chúng ta hả?” Thủy bực mình kiễng chân đập một phát vào đầu Vũ.

”Nói cũng đúng, anh quên mất.” Tử Vũ gãi đầu nói

.....

Hai người lên vào trong mật thất nhà Hàm Kỳ

”Em muốn trộm cái gì ở đây, anh thấy không có gì đáng giá cả.”

”Thứ em muốn trộm là cái này.” Hồng Thủy giơ lên một quả cầu ký ức

”Em lấy nó làm gì?”

”Để lấy lại quân quyền từ tay Hàm Kỳ.” Hồng Thủy vừa đút quả cầu vào túi, tiện thể móc từ đó ra một quả cầu khác bỏ vào ngăn kéo

”Thế quả cầu em vừa bỏ vào ngăn kéo là thế nào.” Tử Vũ không biết rốt cuộc Hồng Thủy đang làm gì.

”Cái đó là để tặng cho ông ta tội danh mưu phản, được rồi chúng ta đi thôi, về cung rồi nói tiếp.” Hồng Thủy kéo tay Tử Vũ trở về. (hai anh chị có thể tự nhiên hơn không? Đi ăn trộm mà cứ như đi chơi ấy nhỉ)

.....

Trở lại vườn hoa ban, Hồng Thủy cho người đi mời Vân Phong tới. Ba người đang ngồi quanh một cái bàn nói chuyện.

”Em muốn anh điều động binh lính bắt Hàm Kỳ vì tội mưu phản.” Thủy nói với Phong

"Nhưng chúng ta không có chứng cứ." Phong rầu rĩ

"Ai bảo không có, chúng ta có mà, em đã để trong nhà ông ta rồi." Hồng Thủy tươi cười

"Rốt cuộc là trong quả cầu kỳ ức đó có chứa gì vậy?" Vũ không nhịn được mà hỏi Thủy, từ lúc bị cô kéo về cậu đã rất tò mò rồi

"À cũng không có gì, chỉ là một vài kế hoạch tạo phản, một số vật chứng về tội tham ô....." Hồng Thủy tùy tiện trả lời

"Em gái cậu đúng là cao tay, vừa vào nhà người ta ăn trộm còn tặng luôn một cái nón tạo phản để giành quân quyền về tay mình, bao giờ mình mới đạt tới trình độ đó đây?" Tử Vũ quay ra cảm thán với Vân Phong.

"Giờ mình cũng mới biết mà." Vân Phong bày ra khuôn mặt vô cùng nai tơ.

"Thôi, hai người không cần khen em nữa, em biết là mình giỏi rồi. Hai người qua đây, em có chuyện muốn bàn." Hồng Thủy đưa hai người về việc chính mà cô muốn nói.

12. Chương 12

"Bây giờ em sẽ cho người bí mật bắt Hàm Kỳ, còn anh cứ coi như không biết nha anh hai." Hồng Thủy nhỏ giọng

"Thế anh làm gì." Vũ chen vào, chẳng lẽ người có phép thuật cao như mình lại phải ngồi chơi.

"Việc của anh là chờ tới ngày Tử Dương và Ý Lan đính hôn đóng giả phó tướng tới cứu Hàm Kỳ ra."

"Tại sao lại là anh, cậu ta để làm gì?" Vũ chỉ sang Phong

"Tất nhiên là tới tham dự lễ đính hôn của em vợ rồi."

"Hả?" Hai người đàn ông tròn mắt nhìn Thủy như nhìn quỷ.

"Không cần dùng ánh mắt đấy để nhìn em. Mà Tử Vũ này, khi anh cứu Hàm Kỳ nhớ nói hắn đi tìm quốc vương Hỏa quốc và tuyệt đối phải để cho hắn chạy một mình, không được đi cùng hắn." Hồng Thủy biu môi nói

.....

Đêm ngày hôm sau tại nhà Hàm Kỳ

"Các người là ai?" Hàm Kỳ khuôn mặt căng thẳng nhìn một loạt những kẻ áo đen xuất hiện trong phòng mình.

"Bọn ta là ai người không cần biết." Một trong số người áo đen nói

"Các người muốn gì?"

"Muốn người đi theo bọn ta. Bắt hẩn lại."

"Các người nghĩ có thể bắt được ta sao?" Hàm Kỳ nhếch môi cười nhạt, hẩn định sử dụng phép thuật nhưng lại cảm thấy thân mình không thể cử động.

"Người cũng quá xem thường chúng ta rồi, chỉ có chút thực lực như vậy mà cũng muốn đánh với ta, đợi kiếp sau đi. Bắt hẩn về."

.....

Trở về vườn hoa ban của Hồng Thủy, có ba người mặc áo đen đang cởi áo trên người. Sau khi cởi áo lộ ra ba khuôn mặt có thể nói là vô cùng yêu nghiệt.

"Mệt quá đi, tại sao đi bắt người mà chúng ta phải bịt kín mít như vậy chứ?" Phong thở dài

"Thế anh muốn để tất cả mọi người biết việc chúng ta làm à?" Thủy trả lời

"Cũng đúng, thế trong thời gian chờ đợi chúng ta nên làm gì đây?" Tử Vũ lên tiếng

"Chúng ta sẽ.....tới rồi à." Hồng Thủy đang nói đột nhiên quay lại phía sau lưng dang tay ra.

Không biết từ đâu xuất hiện hai con hổ con nhào vào lòng cô. Một con hổ lông vàng, một con thì lông trắng, hai con hổ này phải nói là siêu dễ thương.

"Chúng ta sẽ dắt mi mi và san san đi chơi." Hồng Thủy ôm cả hai con hổ quay người lại.

"Đây có phải là giống hổ ven trong truyền thuyết không? Chẳng lẽ chúng thực sự tồn tại sao?" Cả Vũ và Phong đều trở mắt nhìn hai con hổ mà hỏi

"Đúng đấy."

"Hổ van là giống hổ vô cùng quý giá, vừa sinh ra đã mang trong mình sức mạnh cực lớn, cả thân thể mãi mãi giữ hình dạng là hổ con nhìn rất dễ thương, chỉ khác với hổ thường là trên người phát ra sức mạnh nên trở thành vua của muôn thú. Nếu như nó trở thành sủng vật của bất kỳ người nào, người đó có thể ký kết định ước để trở thành chủ nhân của nó, là chủ nhân của nó cũng sẽ làm chủ được muôn thú. Em đừng nói với bọn anh là em đã ký định ước với cả hai đứa nó rồi nhé." Vũ và Phong hai miệng cùng một lời mà nói.

"Em cũng đâu có muốn, là chúng nó ép em ký đấy chứ." Hồng Thủy trả lời một cách ngây thơ.

"Ặc..." Lần này Vũ và Phong choáng hẳn luôn, trên đời có biết bao người muốn nhìn thấy loài hổ này một lần còn Hồng Thủy được làm chủ nhân của chúng lại bị miễn cưỡng. Trời ơi sao ông lại có thể như vậy chứ? Hai người bày ra khuôn mặt vô cùng bất đắc dĩ với lời nói của Hồng Thủy

"Nếu hai người thích thì em sẽ tặng chúng cho..." Hồng Thủy với bộ dạng không có gì cả mà nói, còn chưa nói xong đã thấy hai con hổ cất ngang

"Không được." Chúng ôm chặt lấy Thủy như sợ bị bỏ rơi, hai đôi mắt đã ngập nước nhìn rất đáng thương

"Thôi được rồi, ta sẽ không bỏ chúng mày, đừng có bày ra bộ mặt đáng thương như vậy được không?" Hồng Thủy thở dài mà trấn an mi mi và san san

"Anh hai à, mai em muốn đi thăm cha mẹ." Chợt nhớ ra là từ lúc trở về mình còn chưa đi thăm cha mẹ nên Thủy nói

"Ừ. Mai anh bảo Mộc Lan và Mộc Trâm đưa em đi." Phong nhìn thấy tâm trạng không vui của em gái liền nhẹ giọng nói

"Không cần đâu, để mình đưa Thủy đi." Vũ nhìn thấy trong mắt Thủy có một nỗi đau rất lớn khiến tâm cậu như bị người ta hung hăng đánh một cái, trái tim chợt nhói đau.

"Vậy cậu giúp mình đưa con bé đi nhé."

"Thôi được rồi, đi về ngủ thôi em buồn ngủ lắm rồi." Hồng Thủy quay nhanh người đi, lén lau giọt nước mắt. Nhưng hành động này lại không lọt qua mắt hai người đứng cạnh khiến họ không khỏi đau lòng.

13. Chương 13

Sáng hôm sau, Thủy được Vũ đưa đến nơi chôn cất cha mẹ.

Cô cúi đầu vái lạy mang theo bao chua sót trong trái tim, những nỗi đau của nhiều năm trước lại tràn ngập trong lòng.

"Cha mẹ, hai người ở đây cảm thấy lạnh lẽo lắm phải không? Con xin lỗi hai người, mong hãy tha thứ cho con. Con sẽ thay hai người đòi lại tất cả những gì họ nợ chúng ta, từng thứ từng thứ một, họ nợ một con sẽ bắt họ trả gấp trăm ngàn lần..." Hồng Thủy nói mà nước mắt không ngừng rơi.

Ở bên cạnh, nhìn thấy Thủy khóc tới thương tâm như vậy, Tử Vũ cảm thấy rất xót xa. Cậu lại gần, ôm Thủy vào lòng để cô tựa vào lồng ngực mình mà khóc.

"Em hãy khóc hết ra đi, từ giờ trở đi hãy nhớ rằng dù là ở nơi nào, chỉ cần em muốn, luôn luôn có một người để em tựa vào. Không cần phải vờ mạnh mẽ khi ở bên anh, anh sẽ là chỗ dựa vững chắc cho em, mãi mãi không thay đổi." Vũ ôm rất chặt như để Thủy thấy được cảm giác an toàn mà mình mang lại.

.....

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã tới ngày đính hôn của Tử Dương và Ý Lan. Tại nơi giam Hàm Kỳ.

"Tướng quân, người mau chạy đi, mau tới chỗ chủ nhân..." Vũ bật mặt hét với Hàm Kỳ, tay thì không ngừng chống lại thị vệ.

"Cảm ơn người, ơn này ta sẽ nhớ, sau này nhất định sẽ đền đáp." Hàm Kỳ nói xong liền quay người chạy về phía cửa.

"Thấy anh diễn thế nào, có đạt không?" Hàm Kỳ vừa đi, Tử Vũ và thị vệ lập tức ngừng đánh nhau.

"Với trình độ của anh chỉ đủ tên gốc đó tin thôi." Hồng Thủy nhận xét

"Hả...?"

"Anh có thấy tên nào đánh nhau với kẻ địch mà không đánh trúng người không? Mà ở đây lại toàn là cao thủ, một tên phó tướng thì có thể đỡ được mấy chiêu? Mà tên gốc đó ngay cả giọng nói của cấp dưới cũng không nhận ra, đúng thật là ngu si."

"....." Khuôn mặt Tử Vũ cứng nhắc, quả thật là cậu không nghĩ tới những chuyện này.

"Thôi em đi đây." Thủy thở dài rồi cả cơ thể như làn khói mà biến mất

Cả Tử Vũ và các thị vệ đều mắt tròn, miệng há hốc. Thực lực này thật sự cường hãn, thật sự là quá biến thái đi(giờ vẫn còn bình thường, sau này mới thực sự gọi là biến thái).

.....

Trước hoàng cung Hỏa quốc, Phong đang đứng chờ thì thấy Hồng Thủy bộ dạng kín mít xuất hiện.

"Mọi việc xong rồi à?" Phong hỏi

"Toàn bộ đã xong rồi, chúng ta vào thôi." Thủy vừa nói vừa khoác tay Vân Phong tiến vào.

Lễ đính hôn này thật sự là rất linh đình, xuất hiện ở đây toàn là những nhân vật nổi tiếng, có quyền lực.

Tử Dương và Ý Lan thấy Vân Phong liền tiến đến chào hỏi. Cả cô dâu và chú rể đứng cạnh nhau đã tạo ra một khung cảnh vô cùng đẹp, nếu như hôm nay mà không phá hủy khung cảnh đẹp này thật sự sẽ làm Hồng Thủy cảm thấy có lỗi với bản thân.

Đang lúc Thủy suy nghĩ, Dương và Ý Lan đã bước đến chào hỏi.

"Anh rể." Hai người cùng lên tiếng

"Ừ." Phong nhàn nhạt trả lời, nếu không phải là Thủy muốn, anh cũng không muốn tới đây. Nhìn hai kẻ đứng trước mặt, thực sự là chỉ muốn một trưởng đánh chết cả đôi

"Xin hỏi vị đây là?" Nhìn thấy người đứng cạnh Vân Phong, Tử Dương rất tò mò. Tại sao lại không để cho ai thấy bộ dạng mình? Hơn nữa khi nhìn qua người này, Tử Dương có cảm giác rất quen thuộc, khi nhìn tới đôi mắt hần lại thấy được một nỗi buồn mà hình như lại có cả hận thù.(không hận mới lạ, ta mà là chị ấy ta sẽ chém chết mi.)

14. Chương 14

"Là ai không quan trọng, ta thấy việc quan trọng bây giờ là lễ đính hôn của cậu đấy." Vân Phong khó chịu nói, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống cả chục độ.

"Đúng vậy, em không cần phải để ý tới loại người không có danh phận này đâu." Vân Cơ không với giọng châm chọc tới gần.

"Anh à, em thấy chúng ta không nên ở đây nói chuyện với một số kẻ không hiểu biết, những kẻ không được dạy dỗ tử tế khó nói chuyện lắm. Mấy cái dạng người này tốt hơn hết là anh đừng giao tiếp nếu không sẽ ảnh hưởng tới mình đấy." Thủy kéo Phong đi, vừa đi vừa nói còn cố ý nói to để Vân Cơ nghe thấy. Vân Cơ tức giận muốn đánh về phía Thủy lại bị Tử Dương kéo lại

.....

"Giờ lành đã đến, mời hoàng tử Tử Dương và công chúa Ý Lan bước tới để làm lễ." Người chủ trì buổi lễ nói.

Ngay khi hai người vừa bước tới thì Hàm Kỳ xông vào, Mộc Lan và Mộc Trâm cũng không biết từ đâu mà đuổi đến.

"Hai người không được để hấn nói chuyện, cứ đuổi đánh hấn cho ta, nhớ là nếu muốn phá cái gì thì cứ tận tình mà phá cho ta." Giọng nói của Hồng Thủy vang lên trong đầu Mộc Trâm và Mộc Lan.

Nghe thấy vậy, Mộc Lan và Mộc Trâm cũng rất vui lòng mà thực hiện hết sức lời chủ nhân giao phó.

Đánh gãy bàn, ghế, đập tan chậu hoa, phá hỏng cửa kính, làm bắn thức ăn lên người khách mời, đuổi Hàm Kỳ chạy vòng vòng..... Có thể nói, lúc này buổi lễ đình hôn tốt đẹp đã trở thành một bãi chiến trường đúng nghĩa, mọi người thì còn đang ngạc nhiên, trợn tròn mắt mà nhìn, còn một số thì lá hét âm ỉ, chạy tứ lung tung.(viết tới đây hình như chưa đủ loạn thì phải.)

"Thôi đủ rồi dồn hấn về trước mặt hai nhân vật chính của chúng ta đi." Đã qua một lúc lâu, Thủy lại lên tiếng nói với Mộc Lan và Mộc Trâm lúc này đang có vẻ rất là say mê trò chơi đuổi bắt này.

Nghe thấy vậy, hai người lập tức đuổi dồn Hàm Kỳ tới trước mặt Ý Lan và Tử Dương. Hàm Kỳ vừa tới trước mặt họ, Hồng Thủy liền mau chóng dùng một trường đánh tới, tiện thể sử dụng luôn một loại phép thuật gì đó.

Hàm Kỳ bị đánh, máu từ cơ thể bắn toàn bộ lên hai người trước mặt, trước khi thân thể hấn ngã xuống, một ngụm máu thật lớn từ trong miệng phun ra phía trước, dính hết lên quần áo của cô dâu và chú rể.

Mộc Lan và Mộc Trâm lập tức tới lôi xác Hàm Kỳ ra ngoài, lúc đi ra vai hai người run một cách rất mãnh liệt, chắc là đang phải cố nhịn để không cười thành tiếng.

Vân Phong đứng ở một bên cũng trong tình trạng tương tự, lần này cậu thực sự phục em gái mình, có thể quang minh chính đại mà phá tan tành đám cưới nhà người ta.

"Các người rốt cuộc là đang làm cái trò gì đây?" Quốc vương Hỏa quốc gầm lên, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ lên và sau đó là trở thành tím tái.

Ý Lan lúc này đã tức tới mức nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt như sắp chảy máu đến nơi. Khuôn mặt đã không còn tươi cười nữa mà chuyển sang u ám vô cùng.

"Xin lỗi ngài, vừa rồi là do chúng tôi truy bắt kẻ có ý định làm phản, mong người thông cảm." Hồng Thủy nhỏ nhẹ nói, làm ra bộ dạng hối lỗi vô cùng.

"Đúng vậy, cha à, người bỏ qua đi." Phong tiến lên kéo Thủy vào lòng.

"Anh đây là đang làm gì, sao lại bênh vực cô ta." Vân Cơ tức giận nhìn chồng mình ôn nhu ôm người con gái khác.

"Không phải bênh vực mà là tôi chỉ nói đúng sự thật thôi." Phong lạnh nhạt liếc mắt nhìn Vân Cơ một cái.

"Vân Phong, con đang làm gì vậy? Sao con lại ôm một người con gái khác ngay trước mặt vợ mình, hơn nữa còn lên tiếng bênh vực cô ta." Hoàng đế Hỏa quốc nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm nhau như không có gì giữa chốn công cộng.

"Đây là chuyện của con. Tóm lại là con xin lỗi vì đã làm hỏng buổi tiệc. Nhưng mà cũng mong mọi người thông cảm vì đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn hay là cố tình." Ý Lan gào lên

"Mong cô cẩn thận lời nói." Thủy thò đầu từ trong lòng Phong ra nói.

"Thôi được rồi, chúng ta sử dụng một chút phép thuật là xong mà. Phải nhanh lên, không sắp qua giờ lành rồi." Tử Dương ở một bên lúc này mới lên tiếng

15. Chương 15

Vậy là phép thuật được sử dụng, tất cả những thứ bị phá hỏng đều được sửa chữa lại như mới. Vết bẩn trên người ai cũng đã sạch sẽ, ngoại trừ trang phục của cô dâu và chú rể.

"Tại sao lại không sạch được?" Ý Lan nhìn người hầu bên cạnh

"Chúng thần cũng không biết tại sao. Vết bẩn trên trang phục dù có làm thế nào cũng không sạch được." Một người hầu nói

"Vậy phải làm sao bây giờ, mau đi tìm một cửa hàng váy cưới để thuê tạm một cái cũng được." Vân Cơ cho ý kiến

"Theo ta được biết thì toàn bộ các cửa hàng hôm nay đều đóng cửa." Hồng Thủy làm tất cả mọi người đều quay lại nhìn mình.

"Sao cô lại biết?" Tử Dương nhìn Thủy chăm chăm, chẳng lẽ là cô ấy?

"Bởi vì hôm nay toàn bộ các thương nhân của ngũ quốc có cuộc gặp hàng năm tại Kim quốc."

"Vậy thì hai người đành phải chịu thiệt một chút, mặc trang phục bình thường để làm lễ vậy." Phong một bộ dạng xem trò vui đứng bên cạnh nói.

Lễ đính hôn vẫn tiếp tục được tổ chức nhưng đây là buổi lễ đầu tiên trong lịch sử các nước, các nhân vật chính không mặc lễ phục. Thủy và Phong thì đứng nhìn buổi lễ tiếp tục.

.....

Không khí lễ đính hôn ở Hỏa quốc kì lạ như vậy, còn tại Thủy quốc lúc này thì không khí có vẻ rất sôi nổi, vui tươi.

"Ha ha ha, nhìn mặt mấy người đó kia, nhìn ngu thật." Vũ rất không khách khí mà cười nghiêng ngả

"Chủ nhân của chúng ta đúng là lợi hại." Hai con hổ cũng ôm bụng lăn qua lăn lại mà cười, mất hết cả hình tượng rồi.

Hóa ra là sau khi trở về, Tử Vũ lập tức dùng phép thuật theo dõi để xem đám cưới của Tử Dương, Ý Lan. Theo dõi thấy chuyện Mộc Lan và Mộc Trâm làm thì không nhìn được mà vui vẻ. Còn khi thấy hai anh em nhà kia chọc tức người ở đó thì đúng thật là hết nói nổi.

.....

"Hai người về rồi à?" Thủy và Phong vừa về đến nơi thì đã thấy một người, hai thú ra đón.

"Xem ra tâm trạng của anh hôm nay rất tốt thì phải." Hồng Thủy nhìn vẻ mặt tươi cười của Tử Vũ

"Đúng vậy, nhưng anh vẫn còn vài điều khó hiểu." Vũ bày ra bộ mặt tôi có điều muốn hỏi.

"Thắc mắc gì?" Thủy nhướn mày

"Tại sao vết bẩn trên trang phục của ai cũng có thể làm sạch mà trang phục của Tử Dương và Ý Lan lại không thể sạch được?"

"Thì là lúc đánh vào người Hàm Kỳ, em tiện thể sử dụng luôn thần chú bám dính làm cho không ai có thể làm sạch được. Đây là loại phép đặc biệt do em tự nghĩ ra để trêu chọc người khác. Hai người họ may mắn được thử nghiệm." Thủy nhún vai cười, thích cho mấy ánh mắt đang tập trung trên người mình.

"Mà từ lúc về tới giờ, anh không thấy Mộc Lan, Mộc Trâm đâu cả, họ đi đâu rồi?" Vân Phong không thấy hai người này nên rất lo lắng, bình thường họ luôn luôn như hình với bóng với Hồng Thủy, giờ lại không thấy đâu.

"Em sai họ đi tịch thu tài sản của Hàm Kỳ ở Hỏa quốc rồi. Lần này thu hoạch sẽ lớn lắm đây." Hồng Thủy nhếch môi cười nhìn rất gian.

Vân Phong, Tử Dương và hai chú hổ nhìn cô cười mà lạnh cả sống lưng. Xem ra lại có người sắp gặp rắc rối rồi.

16. Chương 16

"Bẩm công chúa, chúng thần đã làm xong việc người giao." Mộc Trâm vừa về đã cung kính nói.

"Tài sản của Hàm Kỳ đã tịch thu toàn bộ chưa?" Thủy hỏi lấy lệ

"Đã thu hết toàn bộ rồi ạ." Tuy không hiểu tại sao chủ nhân nhà mình lại hỏi thừa như vậy nhưng Mộc Lan vẫn trả lời.

"Anh hai à, tiền của anh cũng không thiếu, thôi thì số tiền này anh cho em làm tiền tiêu vặt nhé?" Hồng Thủy quay qua ôm cánh tay Vân Phong ngọt ngào nói.

"Ừ. Em muốn thì cho em đây." Phong không nghi ngờ gì mà đồng ý luôn

"Anh hứa đi."

"Anh hứa." Phong đưa tay lên làm động tác thề

"Mọi người làm chứng nhé." Hồng Thủy quay lại nói với ba người còn lại

"Được." Ba người cùng nói, không ai chú ý tới vẻ mặt của Mộc Lan và Mộc Trâm lúc này vô cùng vụn vẹo. Lần này hoàng thượng bị công chúa lừa một vố đau rồi, Mộc Lan, Mộc Trâm âm thầm than thở.

"Thế thì Mộc Lan ở đây nói về số tiền thu được còn Mộc Trâm thì theo ta."

.....

Sau khi ra ngoài, Mộc Trâm lập tức dẫn Thủy tới một cái sân chất đủ loại vàng, bạc, ngọc, đá quý.....

Từ trong số của cải đó, Hồng Thủy chọn ra một chiếc vòng tay bằng ngọc màu trắng. Cô tạo trong chiếc vòng không gian đủ lớn để chứa toàn bộ số vật chất khổng lồ này. Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ đều bị cuốn vào chiếc vòng, còn Thủy và Mộc Trâm thì quay trở về.

Nhìn thấy thực lực của chủ tử, khóe miệng Mộc Trâm không khỏi co rút mãnh liệt. Đúng thật là quá biến thái mà.

.....

"Bẩm hoàng thượng, những thứ thu được từ nhà Hàm Kỳ gồm có: Vàng ba vạn lượng, bạc năm vạn lượng, ngọc hai mươi hòm, đá chu sa hai mươi hòm....." Mộc Lan lần lượt liệt kê.

"Nói tóm lại, tổng trị giá là bao nhiêu?" Vân Phong không kiên nhẫn ngắt lời Mộc Trâm, nghe tới số lượng tài sản này khiến Phong ù cả tai.

"Theo như tính toán thì tổng giá trị còn nhiều gấp đôi quốc khố hiện nay." Mộc Lan cúi đầu dè dặt nói.

"Cậu đúng thật là hào phóng." Vũ vờ vai Phong, khuôn mặt thì bày ra bộ dạng "Đáng đời, ai bảo nói mà không suy nghĩ."

"Thôi đừng cau có nữa, bao giờ anh thiếu tiền em cho vay không lấy lãi." Thủy vòng tay qua hông Phong, ôm chặt lấy cậu, cái đầu dúi dúi vào ngực cậu làm nũng. Thủy biết là bao giờ mình sử dụng chiêu này cũng thành công.

"Được rồi, nhìn bộ dạng em này." Phong sủng nịnh xoa đầu Thủy, giọng nói tràn ngập ôn nhu, cưng chiều.

"Hai người tách nhau ra đi, nhìn ghê quá. Sao tài sản của Hàm Kỳ lại nhiều vậy nhỉ?" Vũ đứng một bên, thấy hành động của Thủy và Phong thì không khỏi bất mãn. Trong lòng cậu cảm thấy rất khó chịu, dù hai người họ là anh em cũng không cần quá thân mật như vậy chứ? Cậu tiến lên kéo hai người ra. (Anh em nhà người ta ôm nhau ảnh hưởng gì đến anh, đúng thật là....)

"Ha ha đó không phải tài sản của Hàm Kỳ không đâu, còn có cả một nửa quốc khố của Hỏa quốc và Một nửa quốc khố của Mộc quốc nữa đấy." Thủy cười lớn

"Sao quốc khố của họ lại ở đây chứ?"

"Là em đi trộm về đây." Thủy cười tinh nghịch

Nghe thấy Thủy nói vậy, Vân Phong, Tử Vũ, Mộc Trâm, Mộc Lan không khỏi thở dài. Thật sự là quá gian trá đi. Bốn người cũng một lần nữa hạ quyết tâm, dù có phải đắc tội với tất cả người trong thiên hạ, cũng không được làm phật ý Hồng Thủy.

.....

Tại một căn phòng khác ở Hỏa quốc

"Thật sự là tức chết đi mà. Không ngờ lại bị một con nhóc không rõ lai lịch chơi xỏ." Quốc vương Mộc quốc tức giận đập bàn, khuôn mặt thì khỏi phải nói đen xì vì giận dữ.

"Giờ chúng ta đi cướp lại số tiền về."

"Chúng ta không thể tới Thủy quốc lấy về được." Hoàng đế Hỏa quốc lên tiếng

"Sao lại không thể?" Khuôn mặt hoàng đế Mộc quốc ngày càng khó coi.

"Bọn họ là lấy danh nghĩa của việc tịch thu tài sản của kẻ phản tặc mà mang số tiền đó đi một cách quang minh chính đại."

"Rõ ràng là chúng ăn trộm của chúng ta mà."

"Xem ra chúng ta đã quá coi thường đối thủ rồi, có thể sắp xếp một kế hoạch tỉ mỉ và thành công như vậy, quả nhiên không phải người bình thường." Hoàng đế Hỏa quốc nghiêng ngẫm nói

"Vậy giờ phải nhìn đồng tiền đó rơi vào tay bọn trẻ vắt mũi còn chưa sạch đó à!" Hoàng đế Mộc quốc chán nản.

"Đành vậy thôi, chúng ta cũng không có cách nào chứng minh số tiền đó là của mình." Hoàng đế Hỏa quốc thở dài."Anh hai, mai là ngày chính thức chọn quốc hoa phải không?" Hồng Thủy vừa ăn nho vừa hỏi.

"Đúng thế. Em định chính thức trở lại à?" Vân Phong ngồi một bên vừa bóc vỏ nho vừa hỏi.

"Em chơi còn chưa đủ mà." Hồng Thủy chu cái miệng nhỏ lên

"Thế em hỏi để làm gì? "

"Hi hi mai em đi cùng anh."

"Ừ." Trong lòng Phong trầm nghĩ, con nhỏ này, không biết lại muốn bày trò gì đây?

.....

Hôm nay là ngày chọn quốc hoa của Thủy quốc, hoàng tộc tất cả các nước cũng tham gia không thiếu một ai. Hồng Thủy Cùng Vân Phong vừa đi vào trong đại điện đã thấy Vân Cơ tới gần và theo sát hai người.

"Rất cảm ơn mọi người đã tới tham gia buổi lễ hôm nay." Vân Cơ đang đứng bên cạnh Vân Phong nói, sau lời nói của cô ta là hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên.

"Hôm nay là ngày quyết định quốc hoa của Thủy quốc. Với tư cách là hoàng hậu, tôi xin tuyên bố, loài hoa được chọn là hoa hồng." Dù sao đi nữa thì chủ nhân của vị trí hoàng hậu này cũng là mình, cô ta có được sủng ái đến đâu thì cũng không thể có được quyền lực như mình, lòng Vân Cơ mừng thầm, vẻ mặt tươi cười liếc nhìn Hồng Thủy đứng ở phía bên kia Vân Phong.

"Anh, em muốn quốc hoa là hoa ban." Hồng Thủy kéo tay Vân Phong

"Chỉ cần em muốn là được." Phong nhẹ nhàng nắm tay Thủy, cậu quay về phía mọi người nói.

"Quốc hoa của nước ta sẽ là hoa ban." Đế vương Thủy quốc nhàn nhạt nói.

Vị hoàng hậu ở bên cạnh khuôn mặt tươi cười cứng ngắc lại, quay sang nhìn người được gọi là chồng mình.

"Từ trước tới nay, quốc hoa đều là do công chúa hoặc là hoàng hậu chọn, tại sao người lại nghe lời một kẻ không biết lai lịch mà chọn quốc hoa chứ." Hoàng đế Hỏa quốc lên tiếng bất bình thay con gái.

"Chuyện này ta đã quyết định, không cần bàn cãi gì thêm." Hoàng đế Thủy quốc nắm tay người con gái bên cạnh muốn rời đi.

"Các người không được phép đi." Hoàng hậu Thủy quốc điên cuồng đánh một trưởng trướng cô gái bí ẩn.

Một trưởng này đánh ra, vì quá bất ngờ nên Thủy không kịp tránh nên bị đánh trúng người. Tử Vũ ở ngay gần đó lên kịp phi thân đến ôm lấy Thủy.

"Em có sao không? Có nghe thấy anh nói gì không?....." Vũ không ngừng lay người Thủy nhưng vì trưởng lực quá mạnh nên cô đã ngất đi. Tim Vũ như bị bóp nghẹt tới không thở nổi, cậu phát hiện mình rất sợ mất Thủy.

"Cậu ở đây giải quyết người đàn bà kia đi. Minh đưa Thủy về chữa trị." Vũ quay sang nói với Phong, sau đó bế Thủy vào trong nội điện.

Phong nghe thấy Vũ nói mới tỉnh lại từ sự việc quá bất ngờ vừa xảy ra. Cậu phi thân tới trước mặt Vân Cơ, dùng một tay bóp chặt cổ cô ta, một tay khác thì dùng phép thuật phế toàn bộ phép thuật của cô ta, cắt đứt hết gân chân, gân tay. Đôi mắt vì tức giận mà nổi đầy tơ máu, từ trước tới giờ, chưa có ai giám làm tổn thương tới Thủy dù chỉ là một sợi tóc, vậy mà người đàn bà này lại giám. Nhất định phải cho cô ta sống không bằng chết.

"Mang cô ta nhốt vào đại lao." Phong lạnh lùng nói, nhiệt độ trong lời nói đã giảm tới mức không thể giảm thêm được nữa.

Một vài thị vệ lập tức đưa cô ta đi rất nhanh, họ đã bị thái độ của Phong dọa cho sợ mất mật, từ trước tới nay vị đế vương này chưa bao giờ giận dữ như vậy.

"Vân Phong cậu đây là đang làm gì? Cho dù có sai thì Vân Cơ cũng là hoàng hậu của Thủy quốc, là vợ của cậu." Thấy con gái bị đưa đi, hoàng đế Hỏa quốc tức giận nói.

"Tôi không có vợ, hôm nay chính là ngày cô ta bị phế truất khỏi ngôi vị hoàng hậu." Mặt Phong phủ một tầng khí lạnh, còn lạnh hơn cả băng.

"Chỉ vì một người đàn bà mà cậu giám đối xử như vậy với con gái tôi sao?" Hoàng đế Hỏa quốc chỉ tay vào Phong, ngón tay vì tức giận mà run run.

"Đúng vậy, kẻ giám động vào em gái tôi, tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Phong nói xong thì bỏ vào nội điện.

17. Chương 17

Sau khi Vân Phong vừa đi khuất, mọi người lúc này mới tỉnh lại. Lúc này, cung điện trở lên âm ỉ, tràn ngập những tiếng bàn tán xôn xao.

"Đó chính là tiểu công chúa đã ngủ say mười hai năm của Thủy quốc sao, thật không thể tin được."

"Hóa ra là tiểu công chúa Hồng Thủy, thảo nào hoàng đế Thủy quốc lại tức giận như vậy."

"Lần này Vân Cơ động tới tiểu tử tông này, nhất định sẽ không có kết quả tốt."

.....(ui ya, còn vô số lời bàn tán nữa, nhưng ta lười ghi).

Tử Dương lúc này có thể nói là hoàn toàn hóa đá, sắc mặt thì vô cùng phong phú: từ vui mừng đến buồn bực, sau đó lại trở thành lo lắng. Thủy đã tỉnh lại, thật sự cô ấy đã tỉnh. Tại sao cô ấy tỉnh lại rồi mà không đi tìm mình. Không biết vừa trúng một trường có bị thương nặng không?

Ý Lan ở bên cạnh cũng không khá hơn, sắc mặt vô cùng khó coi. Chẳng phải Hồng Thủy đã ngủ say rồi sao, tại sao bây giờ cô ta lại tỉnh?

Tử Dương vì lo lắng cho Thủy nên cũng nhanh chóng thẳng hướng nội điện mà đi vào.

.....

Vân Phong vào tới phòng đã thấy áo Thủy được cởi ra, trên làn da trắng mịn màng ở lưng có một vết thương đang không ngừng chảy máu, sắc mặt cô thì tái nhợt.

"Tình trạng của con bé thế nào rồi?" Phong lo lắng nhìn sắc mặt em gái

"Vị bị đánh bất ngờ nên vết thương rất nặng, hơn nữa trong trường lực còn có độc nên vết thương không ngừng chảy máu." Tử Vũ lúc này cũng vô cùng lo lắng sau khi kiểm tra vết thương.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Phong rất lo lắng cầm chặt tay Thủy

"Ở đây mình có một loại thuốc dùng để chữa nhưng mà..."

"Nhưng cái gì, cậu đừng dài dòng nữa, bây giờ cứu tính mạng con bé mới là quan trọng nhất.

"Phải dùng tay để xoa vết thương, còn phải sử dụng nguyên tố thủy để làm giảm nỗi đau." Vũ vô cùng lo lắng nói, bởi vì cậu biết, người có thể sử dụng nguyên tố thủy rất hiếm, nếu có tìm được thì e rằng Thủy đã....

"Cậu mang thuốc đây." Phong đưa tay về phía Vũ

"Cậu định làm gì vậy? Nếu không có nguyên tố thủy hỗ trợ thì người sử dụng sẽ chết đấy." Vũ nghi ngờ nhìn Phong nhưng vẫn đưa lọ thuốc vào tay cậu.

Phong nhận lấy lọ thuốc, đổ ra lòng bàn tay rồi xoa lên vết thương của Thủy. Từ nhỏ con bé đã không phải chịu tổn thương gì, giờ lại bị người đàn bà Vân Cơ đó đả thương, tất cả đều do lỗi của đã không bảo vệ tốt nó.

Trong khi Phong đang xoa thuốc cho Thủy thì Vũ tròn mắt nhìn cậu. Không ngờ Vân Phong lại dùng được nguyên tố thủy, nếu biết trước thì tốt rồi.

Sau khi xoa xong thuốc, Phong nhìn thấy trên mặt Thủy có vẻ vô cùng đau đớn lại thấy Vũ đang mơ mơ màng màng liền lay người Vũ

"Con bé bị sao vậy, sao lại đau đớn đến vậy?"

Vũ cũng thấy vậy, lập tức ôm lấy Thủy nói

"Thủy, nếu đau quá em hãy cắn vào vai anh đi."

Trong lúc mơ màng, Thủy có cảm giác rất đau, khi cô nghe có người nói với mình như vậy liền không chần chừ mà há miệng cắn như mong truyền nỗi đau sang người khác. Tay cũng không tự chủ mà ôm lấy Vũ.

Lúc này, Tử Dương cũng vừa vào tới nơi đã thấy Vũ đang ôm Thủy, hơn nữa áo của Thủy cũng bị cởi ra. Lập tức muốn xông tới thì bị Vân Phong cản lại.

18. Chương 18

"Cậu muốn làm gì?" Vân Phong lạnh lùng nhìn vào Tử Dương

"Em muốn đưa Thủy đi, không thể để cô ấy tiếp xúc với loại người như hần ta được." Lòng Dương tràn đầy lửa giận, chỉ về hướng Vũ

”Con bé tiếp xúc với ai là chuyện của nó, không cần cậu quan tâm. Hôm nay, tôi không cho phép bất kỳ ai mang con bé đi đâu cả.” Phong cũng tức giận không kém, cậu không cho phép kỳ ai đánh chủ ý lên người em gái mình.

”Vậy thì đắc tội rồi.” Tử Dương không chần chừ sử dụng phép thuật đánh về hướng Phong.

Phong cũng đánh lại Tử Dương, hai người họ cứ như vậy mà đánh, sử dụng đủ loại phép thuật lớn nhỏ. Nhưng không có bất kỳ ai lấn lướt được vì thực lực của hai người là như nhau.

Trong cơn mê, Thủy đã cảm thấy hết đau, thần trí đã từ từ thanh tỉnh lại. Thủy cảm thấy mình đang được ôm trong một vòng tay ấm áp, miệng tràn ngập mùi máu tanh. Chầm chậm mở mắt ra, cô thấy mình được Tử Vũ ôm trong lòng, hơn nữa miệng mình còn cắn vai người ta đến chảy máu. Nghe thấy tiếng ồn ào, cô nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy anh trai đang đánh nhau với Tử Dương. Thủy định đứng dậy thì bị Vũ kéo lại.

”Để anh mặc lại áo cho em đã.” Vũ kéo Thủy lại, ôn nhu mặc lại áo cho cô. Thủy thì lúc này mới để ý là mình không mặc áo, khuôn mặt lập tức đỏ bừng tới tận mang tai.

Ý Lan sau khi thấy Tử Dương đi vào nội điện cũng nhanh chóng đi vào theo. Cô ta vừa bước vào đã chứng kiến cảnh hai người đánh nhau, không hề suy nghĩ liền dồn trường lực đánh về hướng Vân Phong.

Khi Ý Lan đánh tới, Vân Phong và Tử Dương đang mải đánh nhau nên không biết gì, Tử Vũ thì đang chỉnh lại áo cho Hồng Thủy quay lưng về phía cửa nên cũng chẳng biết. Chỉ có Thủy nhìn thấy, cô không suy nghĩ gì liền đẩy Vũ ra, chạy tới đỡ cho anh trai.

Nhìn cảnh Thủy ngã xuống đất, ai cũng bất ngờ kể cả Ý Lan, cô ta không ngờ người nhận một trường này lại là Thủy. Vân Phong thì ngay lập tức đẩy Dương ra, đỡ em gái lên.

”Thủy à, em có sao không, đừng dọa anh.” Phong vừa đỡ được đầu Thủy lên đã thấy từ miệng cô phun ra một ngụm máu lớn. Cậu không biết làm gì ngoài ôm thật chặt Thủy. Rõ ràng vừa rồi cậu còn có thể thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ đã chữa khỏi cho Thủy, vậy mà bây giờ đây lòng lại một lần nữa rơi vào hố sâu sợ mất người thân.

”Em không sao. Mau đưa em tới vườn hoa ban, mau lên...” Thủy cầm thật chặt tay Phong mà nói, câu nói như dùng hết toàn bộ hơi sức vậy.

Nghe Hồng Thủy nói vậy, Phong trực tiếp ôm Thủy đi về hướng vườn hoa, Tử Vũ và Tử Dương cũng đi theo bên cạnh.

”Hãy đi tới gốc hoa lớn nhất trong vườn.” Phong vừa vào liền hướng gốc cây to nhất mà đi tới. Tới nơi cậu liền đặt Thủy nằm tựa người vào cây. Thủy đưa tay chạm vào thân cây, ở chỗ tay Thủy chạm vào ánh sáng lập tức bao trùm, mặt đất rung chuyển.

Rất gần đó lòng đất lún xuống, từ trong lòng đất phun ra dòng nước đỏ tươi, dòng nước phun lên rất nóng, hơi sương trắng xóa lượn lờ trên mặt nước.

Đến khi hồ hình thành xong, tay Thủy cũng từ thân cây mà trượt xuống đôi mắt đã nhắm nghiền lại. Hai chú hồ Van cũng đã đi tới, nhìn thấy chủ nhân bị thương liền biết việc mình lên làm.

”Vân Phong, mau ôm chủ nhân ta sau đó cùng nhảy xuống hồ với người. Còn các người thì tránh xa ra, nếu không tránh ra lát nữa có chết hay bị thương thì bọn ta cũng không cứu đâu.” Mi mi và san san nói với Vân Phong rồi quay ra liếc xéo Tử Vũ, Tử Dương vừa mới đi tới. Đợi khi chữa trị cho chủ nhân xong, nhất định phải xử lý kẻ nào đã làm người bị thương.

Vân Phong bước vào tới giữa hồ thì mi mi và san san cũng tới nơi. Mi mi thì đứng sau lưng Phong còn san san thì đứng sau lưng Thủy, hai chú hồ bắt đầu xòe cánh ra bao quanh hai người. Nguồn năng lượng từ hồ và hai con hồ bắt đầu tiến vào hai người, cả hồ được bao quanh bởi một nguồn năng lượng vô cùng lớn, ánh sáng phát ra khiến người ở bên ngoài không thể mở mắt.

Hai con hồ hiện tại là đang giúp quá trình trưởng thành của Vân Phong và Hồng Thủy diễn ra sớm hơn một ngày. Chỉ cần biến đổi xong, toàn bộ vết thương trên người Thủy sẽ khỏi hoàn toàn. Hơn nữa, nhờ sự trợ giúp của hồ nước màu đỏ này mà thực lực của Thủy và Phong sẽ tăng lên rất nhanh đạt đến đỉnh cao. Về

Hồng Thủy thì không ai có thể biết thực lực của cô sẽ tiến đến bậc nào, bởi vì thực lực của cô trước đó đã vô cùng biến thái rồi.

19. Chương 19

Không khí quanh hồ xoay chuyển tạo thành một cơn lốc. Từ bầu trời đêm rơi xuống một tia sáng chiếu vào chính giữa Phong và Thủy.

Có nguồn năng lượng lớn truyền vào người, cơ thể đang dần trưởng thành khiến Vân Phong biết chuyện gì đang xảy ra. Không những cơ thể thay đổi, Phong cảm thấy thực lực của mình cũng đang không ngừng gia tăng. Cho tới lúc Phong cảm thấy mình sắp nổ tung thì bị một lực thật lớn kéo đi, mở mắt ra đã thấy mình ở bên ngoài hồ.

.....

"Cậu sao rồi, sao Thủy vẫn chưa ra ngoài?" Vũ vừa nhìn thấy Phong bị đẩy ra khỏi hồ nước thì vội vàng đến hỏi.

"Mình không sao, mình cũng không biết tại sao Thủy vẫn còn ở trong đó nữa." Phong nhìn chằm chằm về phía hồ nước chứa Thủy.

.....

Thủy cảm nhận được những vết thương trên người đã hoàn toàn biến mất, thử mở mắt ra thì thấy cơ thể mình hoàn toàn trưởng thành. Có nhiều năng lượng xâm nhập vào cơ thể, cô không chân chừ mà nhắm mắt lại hấp thu hết tất cả.

Những loại năng lượng khi đi vào cơ thể tạo ra cảm giác mát lạnh, rất thoải mái. Thủy phát hiện ra là thực lực của mình ngày càng tăng, tăng đến mức độ mà bản thân cũng không nghĩ tới.

Cảm giác được nguồn năng lượng đã xâm nhập hết vào cơ thể, Thủy đột nhiên mở mắt ra. Từ trên người cô phát ra nguồn năng lượng vô cùng lớn tỏa ra bốn phía. Khi chạm đến những cây hoa ban ở xung quanh thì khiến chúng rung động mạnh, cánh hoa trắng xóa bay ngập trời. Hai chú hổ cũng bị bắn ra xa, Phong, Vũ, Dương đều phải dùng toàn lực để chống đỡ mới có thể giúp bản thân không bị đánh ngã.

Thủy từ từ đứng dậy, còn chưa kịp để ý tình hình xung quanh đã thấy có người ôm mình rất chặt.

"Thủy, may quá em không sao rồi." Tử Dương vừa nhìn Thủy bước ra khỏi hồ liền lập tức ôm chầm lấy cô.

"Cậu buông cô ấy ra." Nhìn Thủy bị người đàn ông khác ôm, lửa giận trong lòng Vũ bắt đầu bộc phát, lời nói ra với ngữ điệu lạnh còn hơn cả băng ở bắc cực. Dùng phép thuật đánh Dương ra xa khiến cậu ta phun tử trong miệng ra một ngụm máu lớn.

"Này..." Thủy còn chưa nói gì đã bị người đàn ông nào đó ôm thật chặt vào ngực, không cho lộ đầu ra ngoài. Vân Phong lúc này lại vô cùng nhàn nhã đứng nhìn hành động của bạn mình.

"Cậu còn đứng đó làm gì, mau đưa em vợ yêu quý của cậu ra ngoài đi." Vũ nói với Phong, khi nói còn có tình nhấn mạnh hai vợ. Thực ra thì cậu làm vậy cũng chỉ là để Phong nhớ rõ một chút về nguyên nhân làm Thủy bị thương.

"Nơi này không chào đón cậu." Quả nhiên, Vũ vừa nói xong, sắc mặt của Phong đã trở nên vô cùng khó coi, nụ cười trên môi cũng biến mất. Phong tiến đến chỗ Dương, lôi cậu ta đáp ra khỏi vườn hoa ban tiện thể dùng phép thuật khóa cửa vườn lại.

.....

Tử Dương bị đuổi ra ngoài thì rất là không cam tâm, muốn dùng phép thuật để phá vỡ kết giới nhưng mà không làm được.

Dương đứng bên ngoài rất lâu, cuối cùng đành nhìn thật sâu vào hướng bên trong vườn, tự hứa với bản thân rằng lần này nhất định phải đưa Thủy về bên cạnh mình không để bất kỳ ai động đến cô ấy. Đặc biệt là cái tên Tử Vũ đó!

Tử Dương quay đầu, lặng lẽ rời đi, nhìn theo chỉ thấy một bóng lưng cô đơn, lẻ loi. Cậu rời đi để lại cho không gian xung quanh khu vườn trở nên yên tĩnh, không một bóng người.

.....

”Tử Dương đã đi rồi, anh mau thả em ra.” Thủy ở trong ngực Tử Vũ bất mãn nói.

Lúc này, Tử Vũ mới cúi xuống nhìn người trong ngực, không nhìn thì thôi, nhìn rồi cậu chỉ có một cảm giác duy nhất là muốn đem Thủy giấu đi để người khác không thấy được. Làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn trong như pha lê, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi đỏ mọng....tất cả tạo nên một khuôn mặt vô cùng họa thủy. Còn về dáng người thì có bộ ngực lớn, mềm mại, cái eo thon nhỏ, cặp mông đầy đặn.... Nói tóm lại là chỉ có thể hình dung Thủy bằng bộ mặt của thiên thần và dáng người của ác quỷ, thật sự là nghiêng nước nghiêng thành.

nghe có tiếng bước chân đi tới, vừa ngẩng đầu lên cậu đã nhìn thấy Vân Phong, Thủy cũng quay sang vừa lúc nhìn thấy anh trai mình. Hai người đứng hình luôn, quả thật là yêu nghiệt trong lòng Vũ và Thủy thầm than.

Phong cũng đã nhìn thấy Thủy, cứ nhìn thấy Thủy hàng ngày thì làm sao mình có thể lấy vợ được đây, trong lòng Phong thầm than. Cậu chợt cảm thấy Thủy và Vũ đứng cạnh nhau thật xứng đôi.

”Hai anh em nhà cậu có thể đẹp tới mức thiên lý bất dung như vậy được không.” Vũ không nhịn nổi mà lên tiếng bất bình.

”Cậu cũng có thua kém gì đâu mà nói. Nhưng mà cậu cũng nên thả em gái tôi ra đi.” Phong cố ý chọc tức Vũ, cậu vừa nói xong Thủy đã gạt đầu như đã tỏ đồng ý.

” Em không phải gạt đầu. Sao vừa rồi lúc Tử Dương ôm em, em lại không có phản ứng gì.” Vũ ôm chặt Thủy hơn, giọng nói rất rất khó chịu.(ừ anh làm gì mà hình sự thế.)

”Em vừa mới bước ra, bị bất ngờ nên chưa kịp phản ứng.” Thủy dùng vẻ mặt cùng chân thành nói. Dù sao thì cô vẫn cảm thấy giọng điệu của Tử Vũ có điểm không đúng, giống như người chồng đang ghen vậy.

20. Chương 20

“Lần sau không cho phép em như vậy, nhớ chưa?” Con giận của Vũ đã giảm bớt xuống một chút.

”Tại sao phải em phải nghe lời anh.” Thủy bất mãn nói, quay đầu đi hướng khác, từ trước tới giờ chưa có ai giám nói bằng cái giọng điệu này với cô.

”Thủy chỉ ăn mềm chứ không ăn cứng đâu, cậu mà nói thế nó không bao giờ nghe đâu.” Thấy tình hình căng thẳng, Phong vội xen vào.

”Anh xin lỗi, anh sai rồi.” Vũ nghe Phong nói lập tức hiểu ý mà xin lỗi Thủy.

”Thôi được rồi, lần này em tha cho anh. Mà hình như sắp phải đi học rồi phải không anh hai.” Thủy bị Vũ ôm ngồi xuống ghế mà không có cách nào thoát ra nên đành mặc kệ để Vũ ôm trong lòng.

”Đúng rồi. Làm sao đây, anh còn rất nhiều chuyện triều chính phải giải quyết.” Mặt Vân Phong xụ xuống.

”Thì anh để cho Mộc Lan và Mộc Trâm lo là được rồi.” Thủy lắc lắc đầu nói, sao anh trai cô lại ngu đột xuất như vậy chứ.

.....

”Mộc Lan, Mộc Trâm ta sắp phải đi học nên chuyện chính sự đành nhờ các người vất vả vậy.” Mặt mày Phong vô cùng vui vẻ đổ trách nhiệm lên đầu người khác.

”Thực sự là chỉ có hai người nên chúng thần nghĩ mình không đảm đương được nhiệm vụ khó khăn này.” Mộc Lan và Mộc Trâm đồng thanh nói, trên môi là nụ cười giả hoạt.

"Các người yên tâm, ta sẽ nhờ thêm hai ám vệ bên cạnh Tử Vũ giúp đỡ. Anh sẽ đồng ý phải không?" Thủy cười còn tươi hơn cả Mộc Trâm, Mộc Lan sau đó quay qua ôm cổ Vũ nũng nịu, cô biết chiêu này nhất định sẽ thành công.(mỹ nhân kế.)

Nghe Thủy nói khiến hai ám vệ của Tử Vũ giật mình, khoe miệng co rút mãnh liệt, kỹ thuật ẩn thân của họ là đứng đầu hiện nay đây, thật không ngờ lại bị cô nhóc này phát hiện dễ dàng như vậy. Xem ra phải tu luyện thêm rồi!

"Được vậy để họ ở đây làm theo ý em." Nhìn thấy Thủy nũng nịu, trái tim Vũ đã sớm tan ra rồi. Giờ phút này cho dù Thủy muốn điều động cả quân đội cậu cũng làm chứ đừng nói là chỉ cần hai ám vệ(dại gái).

"Vậy được chuyện này cứ như vậy đi, anh hai em buồn ngủ." Thủy gáp một cái, mắt thì đã nhắm tịt, cái đầu thì gật gật, mấy người xung quanh nhìn dáng vẻ của cô không khỏi bật cười.

"Được rồi chúng ta đi ngủ thôi. Mọi người cũng về ngủ đi." Phong vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm cô bé đang ngủ gật vào lòng.

"Ừ, vậy mai mình tới đón hai người." Vũ nói xong thì tất cả ai về chỗ nấy để ngủ.

.....

Sáng sớm Vũ đã tới tìm Thủy và Phong đi khảo hạch để vào học viện phép thuật.

"Tử Vũ hoàng tử, người đến sớm vậy không biết là có chuyện gì?" Mộc Trâm cung kính cúi đầu.

"Ta tới tìm Phong và Thủy, giờ này họ vẫn chưa dậy à?"

"Vâng ạ."

"Được rồi để ta đi gọi Phong, người đi gọi Thủy nhé." Còn chưa đợi Trâm trả lời Vũ đã đi về hướng phòng ngủ của Vân Phong.

"Vệ hạ, chúc người may mắn." Nhìn Vũ rời đi, Mộc Trâm lắc đầu thì thầm trong miệng.

Vào đến phòng nhìn Phong ôm Thủy ngủ mà cơn giận lập tức xông lên đến đầu Vũ, cậu không thương tiếc mà một đạp đá bay Phong xuống giường. Tỉnh lại nhìn thấy ánh mắt giết người của Vũ Phong nhanh chóng chuồn lẹ, cậu biết là nếu mình ở lại thêm chút nữa thì chắc chắn sẽ bị xử đẹp.

"Thủy à tới giờ dậy rồi, chúng ta còn phải tới trường làm bài kiểm tra nữa." Vũ tới lay Thủy dậy, không ngờ Thủy lại ôm mình còn dúm đầu vào ngực nữa.

"Anh hai, cho em ngủ lát nữa đi." Thủy không ngừng cọ cọ đầu vào ngực Vũ vì tưởng đó là anh trai mình.

"Nếu em còn không dậy thì anh sẽ đánh vào mông em đó." Vũ đỡ khúc đỡ cười với cái tính ham ngủ của Thủy cuối cùng đành chọn cách cứng rắn để xử lý.

"Sao lại là anh, anh Phong đâu?" Nghe thấy giọng nói có phần khác lạ, Thủy mở mắt ra thấy người mình ôm là Vũ lập tức đẩy cậu ra.

"Cậu ấy đang chuẩn bị đi khảo nghiệm rồi. Em cũng mau chuẩn bị đi." Bị đẩy ra Vũ có chút không vui, nói xong cậu liền quay đầu ra ngoài. Xem ra khi đến học viện phải sắp xếp để Thủy ở cùng phòng với mình rồi, không thể để cô ấy quá dựa dẫm vào tên đầu đất kia được.

.....

Thủy, Phong, Vũ vừa đi vào tới cổng trường đã bị tất cả mọi người nhìn chòng chọc, tại vì một cô gái vô cùng xinh đẹp đi giữa hai chàng trai yêu nghiệt thực sự là làm nhiều người mê mẩn.

21. Chương 21

Thực lực ở đại lục này được chia làm rất nhiều cấp bậc. Người có cấp bậc cao nhất hiện nay là đại trưởng lão của học viện phép thuật.

Cấp thấp có: Từ cấp 1 đến cấp 20

Cấp trung có: từ trung 1 đến trung 10

Cấp cao có: Về cấp là từ cao cấp 1 đến cao cấp 6

Về bậc: Bậc cấp cao, cao hơn cấp cao cấp, bậc chỉ gồm ba loại thấp, trung, cao.

Ngoài ra còn có thiên cấp là cao hơn ba loại cấp bậc phép thuật trên. Thiên cấp cũng gồm 3 loại: Thấp, trung cao.

Cuối cùng là cấp bậc cao nhất trong giới phép thuật, đó là thánh cấp. Thánh cấp gồm có: Tu, tử, tiên, tiên, viên, tri là cấp bậc cao nhất nhưng trong vòng cả vạn năm trở lại đây, chưa có ai có ai đạt tới thánh cấp.

Về học viện phép thuật thì gồm có 5 diện lớn: Mẫu đơn, thanh mai, bạc trúc, kim liên, ngọc lưu ly.

.....

Ba người Hồng Thủy đi vào không những đã khiến mọi người xôn xao mà có rất nhiều người bắt mắt, vì họ không cần xếp hàng mà vẫn được ưu tiên để khảo hạch trước. Điều kỳ lạ năm nay là đại trưởng lão của học viện nổi tiếng là chưa từng nhận đệ tử nhưng năm nay lại phá lệ mà đến địa điểm khảo thí để nhận đệ tử.

Ngồi trên đài cao, vừa nhìn thấy Thủy, đại trưởng lão đã quan sát kỹ càng và muốn nhận cô làm đệ tử.

"Cô bé hãy bái ta làm sư phụ đi." Đại trưởng lão bước đến chỗ Thủy đứng trước sự ngạc nhiên của mọi người.

"Không có hứng thú." Thủy nhìn về đại trưởng lão trả lời, nghe thấy cô nói vậy có vô số người xung quanh tức muốn học máu luôn.

"Tại sao con lại không muốn nhận ta làm sư phụ?" Đại trưởng lão kiên trì

"Vậy nếu tôi nhận ông làm sư phụ thì có lợi ích gì?" Thủy không nặng, không nhẹ mà hỏi.

"Nếu con nhận ta làm sư phụ thì không cần phải khảo thí nữa, có thể bước thẳng vào chính điện mẫu đơn mà không cần học sơ cấp." Đồ đệ này ông đã chăm rồi, thật là rất thú vị, thực lực rất cao, ngay cả ông cũng không thể nhìn ra.

"Thế thì ta đồng ý, nhưng ta không muốn phải quỳ xuống để bái sư." Nghe Thủy nói vậy, khóe miệng tất cả những người xung quanh không khỏi co rút mãnh liệt. Người xếp hàng muốn bái đại trưởng lão làm sư phụ không thiếu, vậy mà Thủy lại còn đặt điều kiện khi bái sư, cái tình huống này đúng thật là.....

"Được ta đồng ý." Lời đại trưởng lão nói ra thật khiến mọi người há hốc mồm luôn, đây có phải là thầy đi xin trò học không vậy???? Đúng thật là quá điên rồi!

"Chờ anh hai ta khảo nghiệm xong ta sẽ tới tìm ngài."

"Không cần, ta ở đây chờ con." Đại trưởng lão mặt dày nói, ông chỉ sợ mình vừa đi khỏi đã có kẻ để ý tới đồ đệ yêu quý của mình, đây là lần đầu mình nhận đệ tử, không thể để xảy ra sơ xuất gì được.

.....

"Hoàng thượng Thủy quốc, mong người đặt tay vào đây để kiểm tra năng lực trong cơ thể." Người chủ khảo nghiệm cúi đầu nói với Vân Phong.

Vân Phong để tay vào một quả cầu trong suốt, từ đó xuất hiện các loại năng lượng trong người cậu. Đầu tiên là một cơn gió, tiếp theo là ngọn lửa bốc cháy, cuối cùng là dòng nước cuộn cuộn.

Những người ở đó thấy được không khỏi than thảm: Hai anh em nhà này đúng là có thể khiến người khác bị điên. Em thì không thông qua khảo nghiệm mà trực tiếp được đại trưởng lão nhận làm đệ tử, anh thì mang trong mình ba dòng năng lượng, đúng thật là quá biến thái rồi.

"Vậy mời người kiểm tra thực lực." một lúc người chủ trì mới tỉnh lại từ trong cú sốc lớn. Ông ta dẫn Phong tới trước một tấm bia đá hình tròn.

Phong dùng tay để thử thực lực, cậu ép luồng khí đi vào tấm bia. Các vòng tròn của tấm bia cứ liên tục tăng, nó dừng lại ở mức độ cao cấp cấp 6.

”Mẹ nó, thật đúng là quá biến thái rồi.” Một người không nhìn được mà chửi thề

.....

”Anh hai chúng ta đi thôi.” Thấy Phong đã tiến đến kéo tay Phong muốn rời khỏi, đại trưởng lão thấy tài năng của Phong thì không khỏi ngạc nhiên, xem ra năm nay lại xuất hiện thêm nhân tài nữa rồi.

”Cô đứng lại, cô muốn không thông qua khảo nghiệm mà tiến thẳng vào mẫu đơn điện, thực sự là không công bằng. Cô rốt cuộc có được mấy phần thực lực, hay là chỉ có vẻ bề ngoài thôi.” Thủy đang muốn đi thì nghe thấy sau lưng mình có tiếng nói, giám nói cô như vậy, thật đúng là chán sống rồi.

”Vậy cô muốn thế nào.” Thủy nhếch môi cười mỉa quay người lại.

”Ta muốn thách đấu với cô.” Cô gái ấy nhìn thẳng vào Thủy

”Được, vậy thì đừng có hối hận vì lời nói của mình.” Nụ cười trên môi Thủy càng sâu hơn.

Nhìn thấy nụ cười của Thủy, Phong và Vũ ở bên cạnh không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng. Xem ra cô gái không biết tốt xấu kia lần này phải ít nhất một tháng không rời khỏi bệnh xá của trường rồi, hai người âm thầm liếc nhìn Thủy.

Còn đại trưởng lão đứng gần đó lại cười tới vô cùng vui vẻ. Xem ra tiểu đệ tử này của ông sắp đánh người ta tới mức tả tơi rơi rụng rồi. Dù sao thì chỉ cần không phải là khi sư diệt tổ thì ông đều có thể che chở được nên không cần phải lo lắng.

22. Chương 22

Thủy và cô gái cùng lên đài khảo nghiệm để tỉ thí, tất cả mọi người đều hướng lên đài để xem.

Vừa bắt đầu, cô gái đã điên cuồng tấn công, nhưng Thủy lại vô cùng nhàn nhã đứng nhìn các trường lực đánh về phía mình. Điều khiến mọi người thấy ngạc nhiên là không có bất kỳ trường nào đánh tới người Thủy, dường như trên người cô có một lớp bảo vệ vô hình.

Cuối cùng, Thủy chán quá nên vung tay một cái, cả người cô gái bay về phía sau, miệng phun ra một ngụm máu. Cô ta đã cố gắng đứng lên nhưng mà chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, không đứng lên nổi.

”Cô chắc chắn cô đã gian lận.” Cô gái điên cuồng nhìn về phía Thủy

”Chỉ một cái trung cấp cấp 4 mà cũng giám ngông cuồng, đúng là ngu ngốc. Đối với người khác có lẽ người rất mạnh nhưng đối với ta thì người không là gì cả hiểu không?” Thủy nhướn mày khoanh tay trước ngực nói.

”Người....người thì có tài gì mà giám nói ta như vậy chứ.” Cô gái tức run người

”Vẫn không phục sao? Các người tìm một cái ghế đến để cho cô ta ngồi xem ta có tài gì.” Thủy quay sang nói với mấy người ở dưới. Dù sao họ cũng không đoán được thực lực của Thủy nên đành phải làm theo, thà bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

.....

Cô gái được người ta đặt ngồi lên ghế, sau đó tất cả mọi người đều tập trung nhìn Thủy để xem cô làm gì.

Thủy bước tới chỗ quả cầu kiểm tra năng lượng và bắt đầu rót năng lượng vào. Từ trong quả cầu dần hiện nên các loại năng lượng: Hỏa, thủy, kim, băng, điện..... Tóm lại là toàn bộ các nguyên tố.

Mọi người vẫn còn đang sửng sờ vì ngạc nhiên thì Thủy đã bước đến trước tấm bia đo cấp bậc. Dòng năng lượng từ tay cô truyền vào khiến các vòng năng lượng dần dần tăng lên. Khi đến thiên cấp cấp trung, mọi người thấy vòng tròn dừng lại một lúc tưởng là thực lực của cô dừng ở đây. Ai ngờ Thủy dồn một lực mạnh vào tấm bia làm vòng tròn thiên cấp cấp cao phát sáng.

Tất cả ai cũng đờ người ra, nhiều người còn thử véo mình xem đây có phải là mơ không. Giờ thì mấy người vừa làm theo lời Thủy nói cảm thấy rất may mắn, nếu lúc nãy họ mà chống đối thì chết chắc rồi.

"Đồ đệ ta đã không nhìn nhầm con. Đích thực con là một thiên tài rồi." Đại trưởng lão là người đầu tiên tỉnh lại, ông nhảy nhót bay lên đài ôm lấy đệ tử yêu quý quay vòng vòng.

"Sư phụ, người giữ hình tượng một chút có được không? Mắt mắt quá đi." Thủy nhỏ giọng nói. Không ngờ đại trưởng lão này lại trẻ con như vậy. Đại trưởng lão nghe vậy liền thả cô xuống, ho vài tiếng rồi đứng chỉnh tề lại.

"Hong Thủy, em giỏi quá đi." Vũ diên cuồng ôm Thủy vào lòng, hôn loạn lên hai má cô. Đây là lần đầu tiên Vũ làm việc lỗ mãng như vậy, nhưng mà cậu cũng cảm thấy rất vui. Làm vậy thì sau này ai cũng biết Thủy là của mình, như vậy vẫn an toàn hơn.

"Không phải trước đây trong người em chỉ có ba loại năng lượng thôi sao?" Vân Phong tiến đến xoa đầu Hồng Thủy. Tuy là đã biết thực lực của em gái rất cao, nhưng Phong cũng không ngờ nó đã cao tới mức như vậy.

"Em đâu có biết, là chúng tự chui vào người em đấy chứ." Thủy nhún vai nói.

.....

"Tôi thua cô cũng là phải rồi." Cô gái bị Thủy đánh nói

"Cô hãy nhớ rằng sau này đừng quá tự kiêu là được." Thủy nhìn về phía cô gái

"Cảm ơn cô, tôi nhớ rồi. Hãy nhớ nha, tên tôi là Lam Ngọc." Lam Ngọc tươi cười nhìn Thủy. Hôm nay cô gái này đã dạy cho mình một bài học lớn

"Được, tên tôi là Hồng Thủy." Thủy nói xong thì xoay người cùng đại trưởng lão, Phong và Vũ đi vào trong.

.....

Sau khi Thủy rời đi, những lời bàn tán xôn xao nổ ra. Chỉ trong vòng một ngày, cái tên Vân Phong, Hồng Thủy của Thủy quốc đã vang dội khắp đại lục.

"Thật sự là quá biến thái đi. Hai anh em nhà này còn để người ta sống nữa không?"

"Cái cô Hồng Thủy này đúng là tiểu quái vật mà. Mới có 15 tuổi mà thực lực đã ngang bằng với đại trưởng lão rồi."

"Hong Thủy này đúng là tiểu quái vật mà. Không biết bao giờ mình mới được như cô ấy đây."

"Xem ra đại trưởng lão muốn nhận đệ tử cũng không phải là người thường có thể đáp ứng được điều kiện.".....

.....

"Ngày mai ta sẽ dẫn con vào nhập môn, bây giờ thì nghỉ ngơi cho khỏe đi." Đại trưởng lão nói với Thủy.

"Đã có người chuẩn bị phòng xong rồi. Mấy đứa đi theo hẩn nhé." Đại trưởng lão nói rồi chỉ tay vào một người bên cạnh.

"À phải rồi, ngày mai con cũng sẽ lựa chọn sư phụ và điện để học nữa nhé Vân Phong. Hãy lựa chọn kỹ càng nha. Thôi không làm phiền các con nữa, ta đi đây." Đại trưởng lão nói rồi vẫy tay chào họ rồi đi ra ngoài.

23. Chương 23

"Vừa rồi ở trên đài anh làm gì vậy?" Thủy cười tới vô cùng khó coi nhìn Vũ.

"Thật ra lúc đó anh....anh vui quá thôi mà." Vũ chạy tới lấy Phong làm bia đỡ đạn. Cậu đứng sau lưng Phong lộ mặt ra mà nói.

"Thật sự là như vậy sao?"

"Thật, em tha cho anh lần này đi nha." Vũ bày ra bộ mặt cún con nhìn Thủy, khuôn mặt này đúng thật là vô cùng ngoan ngoãn, đáng yêu.

"Được rồi, lần này em tha cho anh, nếu có lần sau thì đừng trách em."

"Thôi được không, chúng ta mau đi nghỉ ngơi để mai còn vào điện nữa." Vân Phong lắc đầu nhìn hai người.

.....

Sáng hôm sau, từ sớm đã có người tới đánh thức Phong, Vũ và Thủy dậy để chuẩn bị đến chính điện. Phong, Vũ được sắp xếp vào trước để nhận sự phụ và chính điện để học tập, còn Thủy thì được tự do đi lại chờ đại trưởng lão gọi vào.

"Anh hai, anh vào điện nào? Ai là sự phụ?" Thủy vừa vào đã nhảy tới chỗ Phong hỏi tới tấp.

"Anh vào điện mẫu đơn, sự phụ là nhị trưởng lão." Phong xoa nhẹ đầu Thủy.

"Ồ vậy sao. Mà anh ở điện nào vậy Tử Vũ?" Thủy xoay qua phía Vũ đang ở bên cạnh.

"Anh cũng ở điện mẫu đơn, cũng là đệ tử của nhị trưởng lão luôn." Vũ trả lời

"Vậy sự phụ em ở điện nào? Ông ấy có bao nhiêu đệ tử?"

"Sự phụ em ở tất cả các điện, ông ấy cho có mỗi mình em là đệ tử thôi. Đại trưởng lão là người quản lý cả học viện." Vũ lắc đầu nhìn Thủy, cái cô nàng này đúng thật là.... đã nhận sự phụ rồi còn không biết đó là ai.

"Ồ..." Nghe vậy Thủy ồ lên một tiếng.

"Nào Hồng Thủy, lên đây để ta giới thiệu con với mọi người." Đại trưởng lão đứng trên chỗ cao nhất của điện vẫn tay về phía Thủy.

.....

"Các đệ, đây là đệ tử của ta Hồng Thủy. Chào các vị trưởng lão đi con." Đại trưởng lão nói.

"Chào các vị trưởng lão." Thủy tươi cười chào 5 vị trưởng lão, mấy vị trưởng lão tuy bị ngạc nhiên bởi tuổi tác và vẻ đẹp của Thủy nhưng cũng rất nhanh chóng hồi phục.

"Con ngoan, về làm đệ tử của ta đi, đừng theo lão già đó làm gì." Nhị trưởng lão lên tiếng.

"Hay là về làm đệ tử của ta." Bốn vị trưởng lão khác đồng thanh

"Này các đệ đừng mà có vớ vẩn, đây là đệ tử của ta rồi." Đại trưởng lão kéo Thủy ra phía sau mình, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn 5 người còn lại. Biết ngay mà, mấy lão già này vừa thấy đệ tử của mình đã có ý đồ xấu rồi.

"Đại ca, huynh đừng như vậy mà, bọn đệ chỉ là cảm thấy rất thích Hồng Thủy, muốn nhận con bé làm đệ tử thôi mà." Tam trưởng lão nói

"Thôi bây giờ mọi người nghe ý kiến của con có được không?" Hồng Thủy từ phía sau đại trưởng lão nói.

"Con có ý kiến gì?" Cả 6 ông già đồng thanh hỏi

"Con sẽ làm đệ tử của cả 6 người, theo thứ tự mà gọi là từ đại sự phụ cho đến lục sự phụ." Thủy cười tới vô cùng giảo hoạt nói.

"Được ý kiến này hay, ta ủng hộ." Lục trưởng lão nói

"Nhưng con có điều kiện." Xem ra cá đã mắc câu rồi.

"Con có điều kiện gì?" Tứ trưởng lão nhìn Thủy.

"Con muốn được tự do ra vào và học tập ở các chính điện. Không ai được quản lý con, việc xưng hô giữa các thành viên trong các điện là do con tự quyết định."

"Được rồi chúng ta đồng ý." Các vị trưởng lão liếc nhau

.....

"Nào, tất cả các đệ tử tập trung lại đây." Đại trưởng lão lớn giọng, các học sinh của các điện lập tức tập trung nhìn về phía đài cao.

"Đây là Hồng Thủy, ta và 5 vị trưởng lão đều đã quyết định nhận Thủy làm đệ tử. Từ nay trở đi cô ấy sẽ được tự do học tập ở các điện, các người đã nghe rõ chưa?" Đại trưởng lão quét mắt qua các học sinh ở dưới nói.

"Dạ chúng con đã rõ." Các học sinh đồng loạt lên tiếng

"Bây giờ các người về chuẩn bị để ngày mai bắt đầu học đi." Ngũ trưởng lão lên tiếng

"Dạ chúng con đã hiểu." Vậy là các học sinh đều tản ra rồi trở về phòng.

.....

"Thủy, em làm gì mà lại khiến mấy vị trưởng lão nghe lời như vậy hả?" Vừa về tới phòng Vũ đã nháy mắt hỏi Thủy.

"Đúng vậy, em đã làm gì vậy?" Phong ở một bên cũng thắc mắc

"Em đâu có làm gì. Là các vị ấy muốn như vậy mà." Thủy nhún vai nhìn hai người.

"Thật sao?" Phong nhướn mày, tính tình của gái mình cậu hiểu rất rõ. Nếu Thủy mà không giở trò gì thì có lẽ cậu đã đạt tới thánh cấp rồi.

"Hi thực ra thì em chỉ đóng góp chút ý kiến thôi mà." Thủy gãi đầu

"Hử?" Cả Phong và Vũ đều nhìn Thủy

"Thực ra thì mấy người đó đều muốn nhận em làm đệ tử, em chỉ đưa ra ý kiến nhận tất cả bọn họ làm sư phụ và có thể học ở tất cả các điện thôi." Thủy le lưỡi, bộ dạng này đúng thật là đáng yêu lắm nha.

"Em đúng thật là cao tay." Vũ tươi cười nhìn Thủy, tiểu nha đầu này đúng thật là giảo hoạt mà.

"Đúng vậy, được lắm." Phong giơ ngón tay cái ra làm dấu hiệu

24. Chương 24

"Tử Vũ, anh có biết Ý Lan học ở đâu không?" Lần trước cô ta giám đánh lén anh hai, lại còn làm mình bị thương, cũng đến lúc từ từ tính cả nợ mới lẫn nợ cũ với cô ta rồi. Nghĩ vậy Thủy không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Cô ta học ở bạc trúc điện, em hỏi để làm gì?" Vũ nghi hoặc

"Không có gì, chỉ là hôm nay em muốn đến điện bạc trúc coi thử xem sao.

"Anh nghĩ em vẫn là không tới đó thì tốt hơn." Vũ e ngại nhìn Thủy. Dù sao thì Tử Dương cũng đang học ở đó mà.

"Tại sao?" Không hiểu sao hôm nay Vũ dài dòng vậy, lại còn úp úp mở mở làm người ta đau cả đầu.

"Vì Tử Dương cũng học ở đó." Cậu đã từng nghe Phong nói rằng trước đây Thủy rất quan tâm Dương, cậu sợ nếu cô đến đây sẽ chạm đến nỗi đau trong trái tim.

"Em hiểu anh nghĩ gì, không sao đâu mà." Nhìn vẻ mặt lo lắng của Vũ lòng Thủy chợt cảm thấy ảm áp.

"Nhưng mà...." Về mặt Vũ vẫn rất lo lắng

"Em không sao đâu mà, anh yên tâm đi." Thủy tiến tới, chủ động vòng tay qua ôm ôm Vũ, tựa đầu vào ngực cậu.

"Hứa với anh, không được để bản thân chịu ủy khuất."

"em biết rồi."

Vũ cũng không nói tiếp nữa, chỉ vòng tay ôm chặt Thủy vào lòng, xem ra cô bé này còn mạnh mẽ hơn mình tưởng nhiều. Nhưng mà Thủy như vậy lại làm cho mình cảm thấy đau lòng hơn.

Hai người họ không hề biết rằng lúc này Vân Phong đang đứng ở ngoài cửa và chứng kiến tất cả. Xem ra trong trái tim Vũ đã có Thủy rồi, nếu giao em gái cho cậu ấy mình cũng yên tâm. Trên môi Phong nở rộ một nụ cười rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

.....

”Ngũ sư phụ, hôm nay con học ở đây.” Thủy ngó đầu vào trong điện bạc trúc nơi mà các học sinh đang tập trung chuẩn bị nghe ngũ trưởng lão giảng bài. Các học sinh quay ra ngoài nhìn về hướng có tiếng nói thì bị vẻ đẹp của người nào đó làm cho mất hồn luôn.

”Được rồi vào đây đi con.” Ngũ trưởng lão vẫy tay ý bảo Thủy vào.

”Hôm nay học gì vậy sư phụ?”

”Hôm nay học biến hình thành động vật.”

”Vậy lúc nào học tới phần thực hành thì người gọi con nha.” Thủy nháy mắt với ngũ trưởng lão.

”Vậy giờ con đi đâu?”

”Con đi kiếm đồ ăn, sáng con chưa được ăn sáng.” Thủy làm bộ ủy khuất mà ôm bụng. Thật ra là vì cô rất lười học lý thuyết, học mấy loại phép thuật đơn giản này thực hành rất dễ nên không cần học nhiều.

”Ừm, vậy con đi đi.” Nhìn bộ dạng của tiểu đệ tử này, ngũ trưởng lão không khỏi đau lòng.

.....

Thủy đã đi rồi mà không hề biết hành động của mình lọt vào mắt Ý Lan lại khiến cô ta tức chết.

Tại sao lại như vậy chứ, Hồng Thủy là cái thá gì mà lại được sư phụ ưu tiên như vậy. Hơn nữa từ lúc cô ta bước vào là ánh mắt của Tử Dương không rời khỏi người cô ta. Đúng thật là đáng chết! Trong lòng Ý Lan như bốc lửa, bàn tay nắm thật chặt khiến móng tay đâm sâu vào da thịt.

Còn Tử Dương tuy ngạc nhiên vì thái độ của ngũ trưởng lão với Thủy nhưng cũng cảm thấy rất vui vì sắp được học cùng Thủy. Quả thực là rất lâu rồi cậu không được vui vẻ như hôm nay. Sau này chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy Thủy vui vẻ là Dương cảm thấy mãn nguyện rồi.

Tất cả dáng vẻ của hai người đều bị ngũ trưởng lão thu vào trong mắt, nhìn thái độ của họ trong lòng ông thâm suy nghĩ. Sau này phải để ý đến Ý Lan mới được, ánh mắt của cô ta nhìn tiểu đệ tử của mình thật là chẳng có thiện ý gì cả.

”Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu học lý thuyết.” Ngũ trưởng lão lên tiếng kéo mọi người về thực tại.

.....

”Hazi.... Chán quá đi.” Thủy lẩm bẩm một mình.

Xem ra lần này mình nên sử dụng một chút phép thuật để làm Ý Lan trở thành hình thù xấu xí. Hay là đánh lén cô ta nhỉ..... Đúng là nhiều cách quá đi

Vậy là Thủy bắt đầu nghĩ ra hàng loạt trò vui, học viện này sắp tới sẽ náo nhiệt lắm đây. Trên môi Thủy kéo lên một nụ cười gian xảo.(t/g: Nuốt nước bọt, chị lại chuẩn bị phá rồi *lau mồ hôi*).

Đúng lúc này Thủy nhìn thấy có một đám cỏ mắt mèo, trong lòng chợt nhớ ra tác dụng của cỏ mắt mèo, loại cỏ này có thể làm người ta bị ngứa ngứa rất khó chịu.

Nếu sử dụng phép thuật tăng cường làm cho tác dụng của nó mạnh hơn, thêm một chút xíu phép thuật định giờ nữa là có thể làm ai đó không thể dừng phép phản hồi để làm giảm tác dụng hoặc xóa bỏ độ ngứa được.

Nghĩ vậy Thủy bèn dùng phép thuật thu hết cỏ lại, nghiền nhỏ ra. Sau khi đã nghiền nát, cô bắt đầu phủ phép thuật tăng cường và phép thuật định giờ lên số bọt đó. Cuối cùng Thủy bao bột cỏ mắt mèo đã được phủ phép vào các hạt nhỏ rồi cất chúng vào một cái túi thơm trên người.

Chờ tới khi Thủy hoàn thành công việc vĩ đại của mình thì cũng đã sắp tới giờ học thực hành rồi.

25. Chương 25

“Tới giờ học thực hành rồi đây đệ tử yêu quý của ta à?” Trước mặt Thủy xuất hiện hình ảnh mờ ảo chứa nửa người của ngũ trưởng lão.

”Con biết rồi, con về ngay.” Thủy nói rồi dùng phép thuật dịch chuyển biến mất như làn khói rồi đột ngột xuất hiện ở cửa điện bạc trúc.

Nói một chút về cách liên lạc ở thế giới này nha, ở đây việc liên lạc cũng sử dụng phép thuật. Muốn liên lạc với nhau, người ở đây sử dụng phép liên thông để làm xuất hiện hình ảnh, từ đó hai người có thể trao đổi với nhau.

Còn truyền thông ở đây thì được ghi lại nhờ quả cầu ký ức, quả cầu này có thể sao chép lại toàn bộ nội dung đã ghi cho một quả cầu khác, dù chúng cách nhau cả vạn dặm. Tóm lại là khá giống với công nghệ cao ở trái đất nhưng mà cái này thuận tiện hơn, còn không có sóng điện từ làm ảnh hưởng tới môi trường xung quanh nữa.

.....

Thủy vào lớp vừa đúng lúc mọi người chuẩn bị thực hành, khi cô đi vào cũng không ai cảm thấy ngạc nhiên vì qua một tiết học vừa rồi, bọn họ đều đã tìm hiểu về Thủy khá rõ. Chỉ có chỗ hơi phiền phức đó là vẫn có vô số người bị vẻ đẹp của Thủy làm mê mẩn.

”Đã tới rồi thì vào thực hành luôn đi con.” Ngũ trưởng lão nhìn Thủy nhẹ nhàng nói.

”Vâng, vậy cần phải biến hình thành con gì vậy sư phụ.” Thủy nói, không biết phải biến thành con gì đây, đúng là cái loại phép thuật dở hơi mà, chả biết sinh ra để làm gì nữa.

”Con muốn biến thành loài động vật nào cũng được.” Không biết tiểu gia hỏa này sẽ biến thành con gì đây.

”Hi hi con biết rồi.” Thủy cười giong tan, tiếng cười trong vắt không dính bụi trần khiến người ta say mê mà không giám tới gần, sợ đó là mộng ảo chạm vào sẽ biến mất.

.....

Có một số sư huynh, sư tỷ biến hình trước nên tạo thành vô số con vật: sư tử dũng mãnh, hồ ly giáo hoạt, cúm con đáng yêu.....

Khi Thủy chuẩn bị biến hình, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cô, một người vừa vào vào học viện đã tạo ra vô số các ngoại lệ liệu có phép thuật thế nào? Hơn nữa vẻ đẹp của cô cũng khiến người khác khó lòng mà rời khỏi được.

Điều làm mọi người ngạc nhiên là Thủy không hề mở miệng niệm bất kỳ câu thần chú nào mà lại có một trù sáng từ từ hội tụ và bao phủ cả người cô. Đây chẳng lẽ là loại phép thuật cấp cao nhất trong truyền thuyết, không cần sử dụng chú cũng có thể làm phép.

Thật sự là quá biến thái rồi, tất cả ai cũng mắt chữ o mồm chữ a cả, ngũ trưởng lão luôn nhẹ nhõm tươi cười khuôn mặt cũng đã trở nên nghiêm túc. Đúng là đệ tử yêu quý, may mà hôm đây mình cùng mấy người kia tranh giành với lão đại già kia, nếu không sao lại có được tiểu nha đầu vừa đáng yêu vừa giỏi giang này làm đệ tử chứ. Trong lòng ngũ trưởng lão vô cùng vui vẻ, thật sự là rất đáng để kiêu ngạo với mấy lão già bên học viện y được nha.

Trùng trùng biến mất lộ ra trước mặt mọi người một “cái” thật sự quá dễ thương đi. Cả người Thủy vẫn như vậy, chỉ khác là đôi mắt to tròn hơn, trên đầu mọc thêm hai cái tai mèo. Đôi tay cũng đã biến thành tay mèo, nhìn đôi tay mập mập phủ lông trắng muốt thật sự rất đẹp. Tổ hợp tất cả tạo nên loại nửa người nửa miêu, thật sự là đáng yêu, hai cái tai thỉnh thoảng còn rung động khiến người khác rất muốn sờ thử.

”Oa, đáng yêu quá đi.” Mọi người cùng một câu nói ra sau đó quay qua nhìn nhau rồi ai nấy đều bật cười.

.....

Ỗ Lan nhìn Dương luôn dõi theo Thủy thì vô cùng tức giận, nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này cô ta lại càng tức hơn.

”Cô ta sử dụng không đúng loại phép thuật.” Ỗ Lan không để ý tới những ánh mắt xung quanh mà nhìn chăm chăm Thủy.

”Tôi thấy mình sử dụng đúng mà.” Thủy nghiêng đầu nhìn Lan, cái tai trên đầu vô thức mà vẫy vẫy.

”Sư phụ đã nói là phải biến thành một loài động vật mà cô lại biến thành bộ dạng người không ra người, vật chẳng ra vật.”

”Thật xin lỗi, Ỗ Lan cô ấy...” Dương tiến đến kéo Lan về phía sau không muốn cô ta gây chuyện nữa, không ngờ cô ta lại giãy ra khỏi tay cậu.

”Em chỉ nói đúng sự thật thôi mà.” Ỗ Lan giãy giụa thật mạnh để thoát khỏi tay Dương. Rõ ràng người mà Dương nên bênh vực lúc này là mình, tại sao anh ấy lại bênh vực cô ta chứ?

”Này, tôi nghĩ người sai là cô đấy. Cô không nghe thấy sư phụ nói là có thể biến thành bất kỳ loài động vật nào sao?” Thủy nhàn nhạt liếc nhìn Lan bằng ánh mắt đầy khinh thường.

26. Chương 26

”Cô...” Ỗ Lan tức giận nhìn Thủy mà nói không lên lời.

”Tôi chả sao cả, cô không thấy sư phụ nói là có thể biến thành bất cứ loài động vật nào sao? Nhân miêu không phải là động vật à?” Thủy nói ra những lời vô cùng có lý. Muốn đấu với tôi ư, cô còn non lắm trên đời ai mà không biết nhân miêu cũng là một loài động vật chứ, đúng thật là ngu ngốc.

”Đúng vậy đó. Nếu con không phục có thể tự mình biến hình thành một loài động vật khác.” Ngũ trưởng lão liếc nhìn Ỗ Lan, giám đốc đầu với đệ tử của lão quả thực là không biết tự lượng sức mình.

”Được vậy con sẽ làm.” Ỗ Lan kiêu ngạo, với phép thuật của mình thì những cái này chỉ là chuyện nhỏ.

Ỗ Lan bắt đầu niệm chú và cũng xuất hiện một trùm sáng bao bọc lấy cô ta. Mọi người ai cũng tập trung vào người thi triển phép thuật mà không chú ý tới hai người khác đang lên sử dụng phép.

Nhìn Ỗ Lan thi triển phép Thủy cố tình niệm thêm một chú trong đầu, bắn vào người cô ta khiến vàng sáng biến thành màu xanh. Cô ta nói mình xấu vậy phải để cô ta xấu hơn mình mới được.

Ngũ trưởng lão cũng niệm một câu chú bắn vào người Ỗ Lan trong trùm ánh sáng. Dám vô lễ với đệ tử của ta, ta cho người biết tay.

Lúc này tại mẫu đơn điện có một người nào đó đang như người mất hồn ngồi ngẩn người ở một chỗ.

”Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Phong tiến đến vỗ vai Vũ

”Mình đang lo không biết ở bên thanh trúc điện Thủy có bị ức hiếp, bắt nạt không?” Vũ vẻ mặt sốt sắng

”Cậu không cần lo, thực lực của con bé cao như vậy ai có thể bắt nạt nó chứ.” Phong cười tươi, xem ra cậu bạn này ngày càng quan tâm đến Thủy rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, với tính cách của Thủy, nó không bắt nạt người khác đã là may lắm rồi.

”Ừm.” Phong nói vậy cũng phải

Sau khi trùm sáng trên người Ỗ Lan biến mất, các học sinh đều tập trung nhìn về hướng cô ta. Khi nhìn rõ hình thù thì tất cả mọi người đều bật cười lớn tiếng.

”Ha ha, đây là con gì vậy?”

”Con vật này đúng thật là....ha ha ha”

”Trời ơi phép thuật gì mà lại có thể biến ra hình dạng kỳ quặc như vậy chứ?”

Hàng loạt các tiếng cười, tiếng bình luận vang lên, Ý Lan lúc này còn chưa hiểu gì khuôn mặt biểu hiện nhìn rất ngu khiến tất cả mọi người cười rũ rượi hơn.

.....

Thủy vốn là người có lòng tốt nên cô rất vui vẻ mà biến ra một chiếc gương cỡ lớn để ở trước mặt Ý Lan để cô ta soi. Khi Ý Lan nhìn vào gương cả người cô ta như hóa đá luôn, đôi mắt thì tròn tròn hết mứ có thể.

Trong gương quả thật là một loài không phải người cũng chẳng phải thú một cách chính xác nhất, cô ta thật không tin vào những gì mà mình nhìn thấy nữa.

Trong gương là một con quái vật có mũi voi, mồm thỏ răng thì dài quá mức bình thường, trên đầu là cái tai heo, từ móng mọc ra một cái đuôi trâu.... Tóm lại đó là một quái vật thực sự.

Thấy vậy cô ta vội vàng mọc cánh, từ lớp bay thẳng về phòng. Còn Hồng Thủy và ngũ trưởng lão thì không ngừng nháy mắt nhìn nhau cười.

Ngũ trưởng lão cảm thấy rất vui, tiểu đệ tử này thật sự là có thủ đoạn nghịch ngợm, nhưng mà ông rất thích. Ngôi trường này sẽ vui vẻ hẳn lên đây, lâu rồi mới được như thế này thật là tốt quá đi.

”Thật là chán quá, vẫn chưa sử dụng tới mày, thôi để mai qua chỗ tứ sư phụ xem có chỗ dùng không.” Sau khi ra khỏi lớp Thủy vừa cười vừa xờ vào cái túi hương đựng bột cỏ mắt mèo nói

27. Chương 27

Thủy vừa về tới phòng đã bị người nào đó ôm thật chặt, xem xét cẩn thận từ đầu đến chân cô, người Thủy không ngừng bị xoay trái xoay phải chóng cả mặt.

”Anh làm gì vậy.” Thủy đỡ khóc đỡ cười nhìn người đàn ông trước mặt.

”Anh đang xem em có bị thương hay làm sao không.” Vũ nghiêm chính nói.

”Em không có sao, anh không cần lo lắng.” Thủy lắc lắc cái đầu, trước là Phong quá mức quan tâm, bây giờ công việc này lại bị giành về tay Vũ rồi. Xem ra mình phải tìm một người để anh hai quan tâm mới được.

”Tử Vũ, trong các vị trưởng lão ai là người nghịch ngợm nhất?” Chợt nhớ ra cái này nên Thủy hỏi luôn.

”Là lục trưởng lão của thanh mai điện, sao thế?” Nha đầu này lại muốn làm cái gì đây

”Không có gì, lát nữa em đi tìm lục sư phụ có chút việc.” Thủy nói xong thì đi tới bàn rót ly trà uống.

.....

Sau khi ăn cơm chiều Thủy đã vội vàng tới phòng lục sư phụ để bàn bạc một công việc hệ trọng phục vụ cho ngày đi học tiếp theo.

”Lục sư phụ, trong điện của người có kẻ nào chống đối với thầy không?” Vừa vào phòng lục trưởng lão Thủy đã hỏi thẳng.

”Có chứ, cái tên Huy Hoàng của Mộc quốc thực sự làm ta chán ghét. Không những kiêu ngạo còn lười học, ý mạnh hiếp yếu....” Lục trưởng lão dùng giọng nói chán ghét cực kỳ khi nhắc đến người này.

”Thầy đã xử lý hắn bao giờ chưa?”

”Con gái cưng, ta là lục trưởng lão sao có thể tùy tiện trừng phạt hắn được.” Lục trưởng lão một bộ dạng buồn rầu thờ dài mà nói.

”Người có muốn con giúp trừng trị hắn không?” Thủy chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt mong chờ nhìn sư phụ mình.

”Con có cách nào sao?” Lục trưởng lão cười “tí tởn” hỏi.

"Bây giờ làm thế này nhé, người ghé tai lại đây." Thủy ra bộ cẩn trọng nhìn trước nhìn sau rồi mới thì thầm gì đó vào tai lục trưởng lão.

"Ý kiến hay, con đúng thật là thông minh." Sau khi nghe xong, lục trưởng lão đập bàn cái "độp" một phát.

.....

Sáng hôm sau, Thủy và lục trưởng lão chờ cho toàn bộ học sinh xuất hiện trong điện mới cùng đứng ở cửa nhìn vào.

Huy Hoàng là một kẻ vô cùng xấu tính, vừa vào lớp hắn đã tiến đến chuẩn bị ra tay đánh một học sinh. Đúng lúc hắn giơ tay lên, Thủy dùng phép thuật đưa vào trong người hắn một chút cỏ mắt mèo khiến hắn ngứa ngứa không thôi. Huy Hoàng dùng tay gãi một lúc, sau khi hết ngứa hắn lại chuẩn bị đánh người.

"Sư phụ, lần này con nhường cho người, viên này mạnh hơn rất nhiều so với viên vừa nãy." Thủy móc từ trong túi thơm ta một viên mắt mèo liều mạnh đưa cho lục trưởng lão.

"Ta biết rồi." Lục trưởng lão hí hửng đưa viên thuốc vào người Huy Hoàng, kết quả là hắn bị ngứa khắp người dù làm thế nào cũng không hết.

"Đúng là ác giả ác báo, bị ông trời trừng phạt."

"Đáng đời."

"Sau này mà còn làm việc ác nữa, cẩn thận còn bị nặng hơn đây....."

Mọi người xung quanh, mỗi người nói một câu chờ tới khi người ở y viện tới mang hắn đi thì không ai thêm giúp hắn cả.

Sau khi Huy Hoàng được cho lên giường bệnh mang đi không gian mới yên tĩnh trở lại. Lúc này hai người ở ngoài cửa đang rất vui vẻ.

"Thành công rồi." Thủy và lục trưởng lão vỗ tay vào nhau

"Sư phụ thấy thế nào? Có hả dạ không?" Lần này coi như cho tên đáng ghét kia một bài học, nếu lần sau còn như vậy nữa, bản cô nương sẽ cho người biết tay.

"Ha ha, ta rất vui, xem tên đó còn giám hống hách trong điện của ta nữa không." Lục trưởng lão vui vẻ nói. Xem ra sau này phải thường xuyên tìm tiểu đệ tử của mình để tìm trò chơi rồi hắc hắc.

"Con biết người vui nhưng mà nếu còn không vào học thì con có thể đi ăn trưa rồi đấy." Thủy khoanh tay trước ngực, dựa người và đầu vào tường mà nhìn lục trưởng lão.

"Đúng vậy, thôi chết ta rồi mau vào thôi." Lục trưởng lão cuống cuống chạy vào, Thủy đứng sau nhìn thấy vậy chỉ biết lắc đầu bất lực.

28. Chương 28

"Tính tình tam trưởng lão thật quá đáng, tự nhiên bắt học nhiều như vậy." Hai học sinh đi ngang qua Thủy bàn luận.

Không biết tam trưởng lão bắt bọn họ học cái gì mà làm họ bất bình như vậy nhỉ? Xem ra mai mình phải qua chỗ tam trưởng lão chơi rồi, Thủy xoa cằm cười nhìn rất là lưu manh.

Nhưng mà học sinh thì vẫn là không nên nói xấu giáo viên, mình là người tốt phải giúp họ hiểu mới được.

"Các người có biết nói xấu sau lưng người khác là rất xấu không?" Một tiếng nói phát ra giữa không trung khiến hai người giật mình.

"Người nào mà giữa ban ngày ban mặt giám giữ trò ma quỷ, mau ra đây cho ta." Một trong số hai người cảnh giác nhìn xung quanh hét lên.

"Ta là ai tự các người khác biết, nếu lần sau còn nói xấu người khác ta sẽ mang các người đi cùng." Giọng nói vang lên từ bốn phía, nhiều lần gió lạnh từ từ thổi. Trong không khí dường như có thấy nhiều bóng trắng chập chờn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai người kia lạnh tới sống lưng sợ hãi chạy bán sống bán chết về phòng. Thấy họ đã chạy đi, Thủy lập sau gốc cây ôm bụng bật cười nắc nẻ.

.....

Hôm sau Thủy đến ngọc lưu ly điện để học, sau khi nhìn thấy việc học ở đây cô đã hiểu vì sao các học sinh không muốn học.

Hóa ra là tam trưởng lão bắt họ phải lấy ngọc từ trong một bông hoa bản thủy, có mùi hôi vô cùng khó ngửi, nếu bị dính phải chút dịch của loài hoa này thì chắc chắn sẽ bị cháy một lớp da, bởi vì dịch này còn lợi hại hơn cả axit đặc.

Sau khi chứng kiến hai học sinh thực hành trước và bị thương, Thủy đã hiểu vì sao họ không muốn học.

"Sư phụ, con nghĩ người còn quên một việc." Thủy dựa người vào một cây cột gần đó thở dài.

"Ta quên gì vậy." Tam trưởng lão dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói khiến các học sinh trong điện hóa đá luôn. Tam trưởng lão người luôn nghiêm khắc lại có thể nói chuyện nhẹ nhàng vậy ư?????

"Người quên không dạy họ chú bảo hộ." Nếu mà họ biết chú này thì chắc chắn sẽ không bị thương.

"Ừm, đúng rồi." Tam trưởng lão nghe vậy thì mới giật mình nhớ ra, già rồi trí óc cũng kém hẳn.

"Con yêu, may mà có con không ta cũng quên mất." Ông vỗ vào đầu mình rồi quay qua cười với Thủy. Tiểu nha đầu này thật sự là rất hợp ý ông.

"Được rồi, bây giờ ta sẽ dạy các con chú bảo hộ." Tam trưởng lão nói với các học sinh trong điện.

.....

Hết giờ học, tất cả các học sinh đều chạy đến riu rít cảm ơn Thủy, nếu không có cô thì không biết họ còn phải chịu khổ tới bao giờ đây.

Đợi họ đi hết Thủy bèn tới chỗ tam trưởng lão.

"Sư phụ, con nghe nói người có cây tiếp phải không?" Thủy đi thẳng vào vấn đề, từ trước tới nay cô không thích vòng vo.

"Ừ, con cần nó sao?" Tam trưởng lão nhìn Thủy

"Vâng, người cho con xin một chút nha." Ánh mắt Thủy tràn ngập mong chờ.

"Đây, con muốn lấy bao nhiêu thì lấy." Tam trưởng lão mở một căn phòng toàn là tiếp để Thủy tự lấy.

"Con cảm ơn sư phụ." Thủy nói xong không chút khách sáo mà tiếng vào lấy gần một nửa căn phòng.

Sở dĩ Thủy lấy tiếp là vì loại cây này có thể tách ra làm nhiều màu, nếu sử dụng làm bom màu để đáp thì chất lượng sẽ rất tốt. Nếu như những quả bom ấy rơi trên người ai đó thì chắc hẳn sẽ rất vui rồi.

29. Chương 29

Vì còn có kim liên điện và mẫu đơn điện Thủy chưa tới qua cho nên vào ngày đẹp trời là hôm nay cô quyết định đến kim liên điện thăm tứ trưởng lão.

Vừa vào tới điện đã có một cô gái trông khá xinh xắn đến trước mặt nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái.

"Chị có phải là Hồng Thủy không?" Cô gái dè dặt hỏi

"Phải, có chuyện gì không?" Thủy nhìn vào cô gái

"Oa, chào chị em tên là Y Thanh công chúa của Thổ quốc. Chúng ta có thể làm bạn được không?" Cô gái vui sướng nhìn Thủy bằng ánh mắt mong chờ.

"Được, nhưng còn phải xem người phía sau cô có đồng ý không đã." Thủy cười liếc nhìn ra phía sau Y Thanh có một chàng trai đang chăm chăm nhìn mình.

"Y Thanh, không được quậy nữa, theo anh vào. Xin lỗi vì đã làm phiền cô." Chàng trai tiến đến kéo cô gái vào lòng. Cậu không muốn Y Thanh nhìn bất kỳ ai ngoài mình bằng ánh mắt si mê, ngay cả phụ nữ cũng không được.

"Em không muốn, chúng ta đi mặc kệ anh ấy." Y Thanh thoát ra khỏi vòng tay của chàng trai, chui ra sau lưng Thủy, muốn kéo cô đi.

"Lăng Kiệt hoàng tử, ta sẽ giúp ngươi." Hồng Thủy tươi cười nháy mắt nhìn Lăng Kiệt, xem ra tình cảm của cậu ta đối với Thanh không đơn giản chỉ là tình anh em thông thường.

"Chẳng lẽ cô ấy đã nhận ra." Lăng Kiệt lẩm bẫm trong mồm nhìn bóng dáng hai người đang đi vào chính giữa của điện.

.....

Vừa vào Thủy đã thấy tứ trưởng lão không ngừng đi lại ở giữa điện, gần như không để ý gì tới mọi người xung quanh.

"Tứ sư phụ."

"Sư phụ đang suy nghĩ không nghe thấy chị nói gì đâu." Thanh kéo tay Thủy

"Ồ thật vậy sao?"

"Vâng đúng vậy ạ." Thanh gật đầu như đã tỏ trả lời

"Nếu đã vậy thì..." Đôi môi cậu lên một nụ cười, Thủy tự khí đánh thẳng về phía tứ trưởng lão khiến ông bay thẳng vào tường.

"Kẻ nào to gan vậy?" Đang suy nghĩ mà bị người ta đánh lén, tứ trưởng lão tức giận bò dậy nhìn thẳng xuống dưới, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Tất cả mọi người người chứng kiến đều vô cùng ngạc nhiên, họ không tự chủ mà nuốt một ngụm khí lạnh. Từ trước tới giờ chưa có ai dám làm vậy với tứ trưởng lão, cô gái này đúng là quá to gan rồi.

"Là con đánh." Thủy nhàn nhã đùa nghịch móng tay mà nói.

"Ngươi..." Nhìn về phía phát ra tiếng nói, tứ trưởng lão đang mắng một câu liền vội vàng nuốt vào.

"Con làm sao?" Thủy lưỡi biếng khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày nhìn tứ trưởng lão. Các đệ tử khác không khỏi tiếc nuối, người đẹp như vậy mà lại sắp bị sư phụ xử tội, thật là đáng thương.

"Con Không sao cả, mà sao con lại đánh ta." Tứ trưởng lão vẻ mặt tươi cười nói khiến các học sinh hóa đá tại chỗ luôn.

"Hừ ai bảo con chào người không thưa." Thủy một bộ dạng tức giận đầy mình

"À, con ngoan tại vừa rồi ta đang mải suy nghĩ nên không nghe thấy." Tứ trưởng lão tươi cười nịnh nọt. Thật là bây giờ có thể đắc tội với bất kỳ ai cũng không thể đắc tội với tiểu tử tông này nha, nếu có sơ xuất gì mấy lão già kia không tập trung đối phó mình mới lạ. Dù sao thì bây giờ Hồng Thủy cũng là tiểu bảo bối trên tay mấy lão già kia rồi.

"Được, tha cho người lần này." Tứ sư phụ cũng thức thời đẩy chửi

"ừ." Tứ trưởng lão thở phào một hơi, đưa tay lên lau vội mồ hôi lạnh trên trán, đúng thật là tổn thọ mà.

Nhìn thái độ của sư phụ mình, các học sinh không khỏi kinh ngạc, tất cả đều âm thầm hạ quyết tâm sau này sẽ không đắc tội với cô bé này nữa.

.....

"Vừa rồi người mãi suy nghĩ chuyện gì vậy?" Thủy tò mò nhìn tứ trưởng lão

"Thì còn không phải do 3 ngày nay ta dạy mấy đứa chú bảo vệ dưới nước mà không ai học được sao." Tứ trưởng lão cau có mặt mày

"Trưởng chuyện gì, vụ này để con giải quyết cho."

"Con làm được sao?" Minh đã dạy 3 ngày rồi mà còn chả nắm được tí nào, hướng hồ tiểu nha đầu vừa mới vào lớp này.

"Được, người xem nhé." Thủy khẽ động ngón tay thi triển một loại phép thuật, mọi người lúc này bắt đầu ồn ào nhưng không ai nghe được tiếng của nhau.

"Mọi người mau sử dụng chú bảo vệ dưới nước đi, nếu muốn chết thì đừng có sử dụng." Thủy nhếch môi nói lớn

Tứ trưởng lão còn chưa kịp hiểu gì đã thấy toàn bộ học sinh sử dụng chú bảo vệ dưới nước, không những sử dụng được mà còn rất thành công là đằng khác.

"Tại sao con làm được vậy?" Tứ trưởng lão kinh ngạc nhìn Thủy

"Đầu tiên con sử dụng chú ảo giác và cách ly khiến mọi người cảm thấy nước tràn vào và không nghe được lời người khác nói. Tiếp theo là sử dụng sóng truyền âm bảo mọi người sử dụng chú bảo vệ dưới nước."

"Sao con có thể chắc chắn là sẽ thành công." Dấu hỏi to đùng hiện lên trong mắt tứ trưởng lão.

"Hi hi, người ta nếu bị đẩy đến bờ vực của sự sống và cái chết thì có thể làm được nhiều điều phi thường lắm sư phụ ạ." Thủy nháy mắt với tứ trưởng lão

"Ta hiểu rồi, tiểu nha đầu con thật thông minh." Tứ trưởng lão tươi cười, giờ thì ông đã hiểu tại sao mấy lão già kia lại thích cô bé này như vậy. Một tiểu nga đầu vừa thông minh, lanh lợi, tính tình đáng yêu như vậy thì bất cứ ai cũng yêu quý thôi, ngay cả ông cũng thế.

Đang đứng nói chuyện Thủy liền cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cô ngất xỉu ngã ngay ra đất khi mọi người xung quanh còn chưa kịp phản ứng.

30. Chương 30

Thấy Thủy ngã xuống, tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, sau đó ai cũng đều cuống cuống lên cả, tất cả đều chạy lại vây quanh Thủy.

"Thủy con có sao không? Đừng dọa ta mà." Tứ trưởng lão tiến đến không ngừng lay người Thủy nhưng cô vẫn không có phản ứng gì.

"Chị...chị...sao vậy?" Y Thanh ở một bên lúc sợ tới mức khóc lên.

"Sư phụ, phải mau chóng đưa cô ấy đến bệnh xá thôi." Lăng Kiệt thấy tình hình không ổn liền lên tiếng nhắc nhở.

"Ồ đúng rồi sao ta lại quên việc này cơ chứ." Tứ trưởng lão vội vàng bế Thủy lên, mọc cánh và bay với tốc độ nhanh nhất đến bệnh xá.

.....

Lúc này Vũ và Phong đang học thì đột nhiên thấy một học sinh xông thẳng vào điện chạy tới chỗ nhị trưởng lão, thật là không có quy củ mà.

"Không...không xong rồi trưởng lão." Cậu ta thở hổn hển đến nói không ra câu

"Làm gì mà gấp gấp vậy, có gì cứ từ từ mà nói đi." Nhị trưởng lão lên tiếng trách móc, dù trời có sập thì cũng không cần vội vàng vậy chứ.

"Là Hồng Thủy sư tỉ bị ngất xỉu ở kim liên điện, giờ không rõ tình hình thế nào." Cậu vô cùng gấp rút nói.

"Cái gì, sao người không nói sớm." Nhị trưởng lão đứng bật dậy rồi bay thẳng về phía bệnh xá.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Phong và Vũ trở lên vô cùng khó coi, 2 người không ai nói lời nào, lập tức bay theo nhị sư phụ.

.....

"Sao rồi, con bé đã tỉnh chưa." Nhị trưởng lão vừa đáp xuống đất đã hỏi, mà lúc này các vị trưởng lão khác cũng có mặt đầy đủ

"Không biết nữa, bây giờ con bé vẫn chưa tỉnh." Nhị trưởng lão vẻ mặt u sầu nhìn vào bên trong mà nói

"Ông làm gì mà để con bé ra nông nổi này?" Lục trưởng lão bộ mặt vô cùng tức giận nhìn thẳng vào tứ trưởng lão.

"Tôi cũng không biết, khi con bé bị xỉu tất cả mọi người đều rất bất ngờ."

Lúc này, Vân Phong và Tử Vũ cũng vừa tới nơi, cả hai cùng thẳng tiến vào trong bệnh xá mà không để ý tới sự ngăn cản của mọi người xung quanh, khi họ bước vào chỉ thấy Thủy vẫn hôn mê bất tỉnh còn các sư y thì lác đác.

Nhìn sắc mặt em gái tái nhợt, Vân Phong cảm thấy đau lòng không thôi dường như cậu có thể làm bất cứ điều gì để khiến đứa em này tỉnh dậy vậy. Hồng Thủy từ nhỏ đã được mọi người yêu thương lúc nào cũng được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa cơ sao giờ lại bị bệnh cơ chứ?

Giá như mình để ý, chăm sóc con bé tốt hơn thì có lẽ nó sẽ không phải nằm yên bất tỉnh như bây giờ.

Còn Tử Vũ thì hoàn toàn hóa đá luôn, trong ấn tượng của cậu Thủy vẫn luôn luôn đáng yêu, nghịch ngợm, suốt ngày chạy nhảy, nói cười vậy mà giờ đây cô lại chỉ nằm yên trên mặt lại không có lấy một chút huyết sắc.

Vũ cảm giác như trái tim bị ngàn vạn mũi dao đâm vào, thật sự là rất khó chịu. Giá như người nằm đó là mình, giá như mình là người chịu tất cả những nỗi đau mà Thủy đang phải gánh chịu.....

"Vũ cậu ở đây trông Thủy giúp mình nhé, mình đi tìm người có thể giúp con bé tỉnh lại." Đột nhiên Phong nhớ tới hai chú hổ van, chắc chắn là chúng sẽ có cách.

"Thật sự có cách sao?" Vũ vui mừng, có thể cứu được Thủy rồi

"Đúng vậy, cậu nhớ chăm sóc con bé thật cẩn thận vào đấy. Nó mà mất một sợi tóc, mình đảm bảo là sẽ lấy mạng cậu đấy." Vân Phong dùng bộ mặt vô cùng nghiêm trọng nhìn cậu bạn thân.

"Được rồi, cậu đi mau về mau nhé."

"Ừm. Em nhất định phải chờ anh nha." Phong quay lại hôn một cái lên trán em gái, nhìn cô thật sâu rồi mới bước ra ngoài.

.....

Lúc này tại vườn hoa ban ở Thủy quốc, hai con hổ đang nằm dài trên thảm cỏ phơi nắng đột nhiên cảm thấy ngứa mũi.

"Hắt xì." Cả hai con hổ cùng nhau hắt xì

"Không biết có chuyện gì, đột nhiên ta cảm thấy bất an." Mi mi lo lắng nói, trong lòng có một dự cảm không lành.

"Ừm, ta cũng thấy vậy, hình như có người cần chúng ta giúp thì phải." Sa sa ở bên cạnh nói, trong lòng sớm đã như lửa đốt

"Hay là chủ nhân có chuyện gì nhỉ?" Mi mi giật nảy mình đứng dậy

"Phép thuật của chủ nhân cao vậy thì có thể xảy ra chuyện gì chứ, ngu ngốc." Sa sa liếc mi mi một cái, tiện thể lấy móng vuốt đập một phát vào con hổ bên cạnh.

"Ồ cũng đúng." Mi mi cười ngây ngô mà gãi đầu

"Thôi đừng lo lắng linh tinh nữa, ngủ đi." Sa sa lười biếng ngáp một cái

"Ừ, ngủ thôi." Mi mi cũng lười biếng quận tròn người lại để ngủ.

Vân Phong cũng lên đường không ngừng nghỉ, bay thẳng từ học viện phép thuật về hoàng cung Thủy quốc với tốc độ nhanh như chớp.

31. Chương 31

Vừa về tới hoàng cung Thủy quốc, Vân Phong không nói hai lời liền chạy thẳng tới vườn hoa ban.

"Mau dậy đi theo ta." Phong tiến đến kéo hai con hổ đang ngủ dậy

"Làm gì mà ồn ào thế." Mi mi và sa sa đồng thời gất lên

"Mau lên, Thủy không hiểu sao đột nhiên ngắt xiu tới giờ vẫn chưa tỉnh lại." Phong gất gồng, giờ này còn ngủ nghỉ cái quái gì.

"Sao người không nói sớm." Cả hai chú hổ cùng bật dậy

"Mau đi thôi." Phong kéo hai con hổ đi ra phía cửa, đợi đến khi chúng dài dòng xong không biết là tới khi nào.

"Người kéo bọn ta đi đâu?"

"Tất nhiên rồi là đến học viện phép thuật rồi."

"Ngu ngốc, đứng yên ở đây đi." Nói rồi sa sa và mi mi bắt đầu sử dụng phép thuật làm cho một chùm sáng bao phủ lấy họ.

.....

Đang ngồi cạnh giường nhìn Thủy, đột nhiên Vũ thấy một chùm sáng xuất hiện làm cậu không thể mở mắt.

Khi ánh sáng biến mất thì Vân Phong và hai con hổ van đã xuất hiện trong phòng, cậu cũng không nói lời nào mà nhường chỗ cho hai con hổ đang tới gần.

Chỉ thấy sa sa, mi mi mỗi con cầm một tay Thủy, tiếp đó chùm ánh sáng đổ rục bao quanh người cô. Sau khi phép thuật biến mất, vẫn chưa thấy Thủy tỉnh lại khiến hai người đàn ông vô cùng lo lắng.

"Sao con bé vẫn chưa tỉnh." Vân Phong tiến lên

"Đúng vậy, cô ấy đã hôn mê lâu lắm rồi." Vũ cũng lo lắng nhìn người con gái đang nằm trên giường.

"Chủ nhân tạm thời sẽ không tỉnh lại đâu." Mi mi lên tiếng

"Sao lại như vậy chứ?" Cả Phong và Vũ cùng hỏi

"Tại vì chủ nhân đang bàn chuyện với một tiểu thiên thần." Sa sa nói

"Là sao?" Hai người nhìn chằm chằm vào hai con hổ

"Chuyện này các người không cần biết, tóm lại là chỉ cần chờ chủ nhân tỉnh lại thì mới có thể biết." Hai con hổ nhìn Phong và Vũ bằng ánh mắt "nếu còn hỏi nữa mà ăn đập đấy"

"Ờ bọn ta biết rồi." Phong và Vũ nói, giờ mà hỏi thêm câu nữa chắc là tan xác với hai con hổ này quá đi. Dù sao thì họ cũng biết rằng Thủy an toàn là đủ rồi.

.....

Trong lúc tất cả mọi người còn đang chờ Thủy tỉnh, cô đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy và chạy thẳng ra ngoài mặc kệ sự ngạc nhiên của mọi người.

"Thủy em vừa tỉnh dậy đã chạy loạn đi đâu vậy." Vân Phong lo lắng vừa gọi vừa đuổi theo cô

"Đúng vậy, sức khỏe em vẫn còn yếu lắm mau trở về đi." Vũ vô cùng phiền não, rõ ràng là vừa mới tỉnh dậy đã chạy loạn rồi tiểu nha đầu này đúng thật là không nói nổi mà

"Các người đừng có mà cản trở, chủ nhân đang có việc gấp cần giải quyết." Mi mi và sa sa cùng đuổi theo Thủy tiện thể quát mắng mấy kẻ lăm lờ kia luôn, ngu ngốc chắc chắn là chủ nhân có việc gì nên mới gấp rút như vậy.

"Trời ơi, mi mà không đợi ta tới thì ta nhất định sẽ bẻ cổ lão già kia." Vừa chạy Thủy vừa lẩm bẩm trong miệng

Thủy chạy thẳng một mạch đến hồ băng vạn năm của trường, nơi này quanh năm đều có tuyết rơi vô cùng lạnh giá. Nhìn mặt hồ đóng băng cô liền thi triển phép thuật làm tan lớp băng đó ra.

Băng vừa tan ra Thủy đã chuẩn bị để nhảy xuống dòng nước buốt giá phía dưới, mọi người thấy vậy lập tức giữ cô lại

"Em muốn chết hay sao mà đòi nhảy xuống." Phong ôm lấy cô

"Phải đó, có gì từ từ nói." Vũ cũng vô cùng lo lắng hợp sức với Phong để cản Thủy lại không cho cô nhảy xuống hồ.

"Mi mi, sa sa giữ hai người họ lại cho ta, lát nữa em sẽ giải thích với hai người sau." Thủy ra lệnh cho hai con hổ rồi quay lại nói với hai người đang giữ chặt mình.

Nghe theo lệnh Hồng Thủy, mi mi và sa sa sử dụng phép thuật giữ lại Vân Phong và Tử Vũ để cho Thủy có thời gian nhảy xuống hồ.

Thủy vừa thoát khỏi vòng tay của hai người đàn ông thì lập tức nhảy xuống hồ, mặc cho nước lạnh buốt bủa vây khắp người, cô bơi thẳng xuống đáy hồ, nơi đang có một nguồn sáng phát ra.

Tới đáy hồ Thủy thấy vật phát ra ánh sáng là một quả trứng to bằng quả vải hơn nữa lại cứng như kim cương, cô lập tức mỉm cười cầm lấy nó cất vào túi.

Sau một lúc nhảy xuống hồ, Thủy trôi lên khỏi mặt nước, toàn thân cô lúc này chỉ toàn là nước lạnh. Người Thủy lạnh tới nổi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, toàn thân ướt sũng.....

Trong lúc Thủy đang cảm thấy rét run, chưa kịp nhìn rõ xung quanh đã bị một người ôm vào lòng.

Tử Dương vốn là nghe nói Thủy bị ngất nên vội vàng đến thăm cô, vừa tới nơi đã thấy Thủy chạy thẳng về phía hồ băng vạn năm. Cậu không suy nghĩ mà chạy theo, lúc này thấy bộ dạng rét lạnh của Thủy, Tử Dương không chần chừ mà tiến tới ôm cô vào lòng, mong muốn truyền một chút hơi ấm cho người mình yêu.

32. Chương 32

Nhìn Thủy bị Tử Dương trong lòng Vũ đoàn một cái, thật là tức chết đi mà, cái tên xấu xa kia lại dám ôm Thủy thật là chán sống rồi.

Vũ giận tới mặt đỏ tía tai, thực sự là không thể nhìn được nữa mà, khuôn mặt Vũ trở nên lạnh như băng, nhiệt độ xung quanh giảm xuống tới mức thấp nhất.

Đột nhiên sức mạnh trong cơ thể cậu tăng lên đột ngột, sa sa và mi mi đang giữ hai người vì quá bất ngờ lên bị bắn ra xa. Lập tức Vũ dùng tốc độ nhanh nhất đi về hướng Thủy đang bị ai đó ôm trong lòng.

"Tại sao đột nhiên hấn lại mạnh vậy?" Mi mi tức giận nhìn bóng lưng Tử Vũ từ phía sau, biến thái cũng phải có mức độ thôi chứ.

"Ngoan, đừng tức giận, sức mạnh của tình yêu là như vậy đó." Vân Phong không khỏi lắc đầu nhìn bóng dáng Vũ, một tay thì vỗ vai mi mi.

"Người không thấy chủ nhân đang bị một người đàn ông khác ôm à?" Sa sa liếc xéo mi mi một cái.

"Thì sao?" Về mặt mi mi ngu chưa từng thấy

"Hừ là Tử Vũ đang ghen chứ sao, ngu ngốc." Sa sa tức đến nỗi đập một phát vào đầu sa sa.

"Ồ ta hiểu." Mi mi cúi đầu, cụp đuôi làm bộ hối lỗi

"Thôi xem kịch hay kia kìa." Vân Phong cười gian xảo nhìn về phía bên kia

.....

Ở phía bên kia thì tình thế lại căng hơn cả dây đàn.

Người nào nhanh như chớp tiếng đến, tập trung lực lượng đánh Tử Dương bay thẳng vào một cái cây gần đó. Một tay lại vô cùng ôn nhu ôm Thủy vào lòng.

"Cậu làm gì, mau buông cô ấy ra." Dương lồm cồm bò dậy, tức giận nhìn Tử Vũ

"Tôi làm gì không liên quan đến cậu." Người nào đó khuôn mặt lạnh hơn băng nheo mắt lại, hai tay lại bá đạo ôm ai kia vào lòng thật chặt

"Cậu....."

"Giờ tôi phải đưa cô ấy về, xin lỗi tôi đi trước." Vũ lạnh lùng nhìn Tử Dương ở phía đối diện, muốn mau chóng rời đi.

"Tôi sẽ đi cùng." Dương không chịu thua kém

"Tôi nhớ không nhầm thì cậu là người đã đính hôn, tốt hơn hết là vẫn không nên đi theo để tránh hiểu lầm." Vũ viện lý do muốn tránh không cho Tử Dương đi theo, để cậu đi theo mà nhìn Thủy bằng ánh mắt đó tôi không phải tên Tử Vũ hừ.

"Bạn bè cũng có thể đi thăm mà." Dương lại nhanh chóng chống chấy.

"Tôi nghĩ là cậu vẫn không nên đi theo thì hơn." Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Vũ, Phong không khỏi lạnh sống lưng tiếng đến can thiệp

"Nhưng mà tình hình của cô ấy?" Dương lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Thủy

"Cậu không cần phải lo, mau về đi." Phong trừng mắt nhìn Tử Dương

"Vâng, vậy khi nào..."

"Cậu không cần lo, con bé nhất định sẽ không sao." Phong đánh gãy lời nói của Tử Dương, nếu không mau chóng rời khỏi nơi này chắc chắn sẽ xảy ra án mạng đấy. Phong liếc nhìn sang khuôn mặt đang càng ngày càng lạnh của Vũ

"Được vậy em về trước." Dương quay đầu trở về, trước khi đi còn lưu luyến quay lại nhìn Thủy đang trong vòng tay một người đàn ông khác.

"Chúng ta cũng mau về thôi, em gái mình sắp chết rét rồi đấy." Phong không tự chủ liếc người bạn thân, có ghen cũng phải tụt lúc chứ

"Ừ chúng ta đi." Sau khi Vũ nói xong thì ba người hai thú lại mau chóng tiến vào nơi ở của các học sinh ở trong học viện phép thuật.

.....

"Anh hai, cầm lấy cái này." Thủy lấy quả trứng nhỏ mà cô lấy dưới đáy hồ đưa cho Vân Phong.

"Đây là cái gì?" Phong tò mò nhìn vào quả trứng.

"Anh hãy nhớ đêm nay phải luôn giữ nó trong tay, đến ngày mai khi trứng nở ra sẽ là một cô gái. Anh phải nhớ là chỉ được để cô ấy nhìn thấy anh đầu tiên, không được phép là người khác hiểu chưa?" Sắc mặt vẫn trắng bệch nhưng Thủy vẫn cố gắng dặn dò anh trai thật kỹ càng

"Sao phải làm như vậy?"

”Tóm lại là chỉ vì muốn tốt cho anh thôi. Anh đi vào phòng ngủ đi.” Thủy không nói hai lời liền đẩy Phong vào phòng. Cô nhắm mắt lại một lát, khi mở mắt ra thì xung quanh phòng của Phong đã xuất hiện một lớp bảo vệ mà ngay cả một con kiến cũng không chui lọt.

Lúc này, Thủy mới thở phào nhẹ nhõm mà dựa vào người Tử Vũ. Cũng là lúc này, Vũ không nói gì trực tiếp bế cô về phòng.

”Anh làm gì thế?” Thủy giữ chặt vạt áo đang bị người nào đó cố cởi ra.

”Em muốn cảm lạnh chết sao?” Vũ gắt gỏng làm Thủy không dám nói nửa lời để mặc cậu cởi hết áo ngoài ra rồi dùng phép thuật làm khô chiếc váy ngủ mỏng manh trên người.

”Anh lại làm gì nữa?” Thủy trợn tròn mắt nhìn người nào đó đang cởi đồ chuẩn bị lên giường cô nằm.

”Ngoan ngoan ngủ đi.” Tử Vũ bá đạo ôm Thủy vào lòng mặc cho cô có cố gắng phản kháng thế nào đi chăng nữa.

33. Chương 33

Sau khi ôm Thủy rồi Vũ mới thấy quyết định của mình là hoàn toàn sai lầm. Sự mềm mại như nước của người trong lòng khiến dự hỏa trong cơ thể Vũ không ngừng tăng cao, rất khó để áp chế.

Vì Thủy ngủ nên hơi thở đã sớm đều đặn, nhìn cô ý lại vào mình như vậy Vũ phải dùng đến sức lạnh của băng trong cơ thể để áp chế dự vọng ngày càng tăng lên.

Nhất là khi người nào đó ngủ vùi đầu vào ngực cậu, cả thân thể cũng dán sát vào khiến cậu có thể cảm nhận được được đường cong hoàn mỹ, đáng người nóng bỏng của Thủy (ặc sao mà chịu nổi đây?)

Đang trong lúc Vũ cố khống chế bản thân mình lại thấy Thủy run rẩy ôm chặt lấy cậu như sợ bị bỏ rơi vậy. Chạm trán vào trán Hồng Thủy, Tử Vũ cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô rất cao, có lẽ là đang sốt.

Thấy vậy, Vũ đang muốn ngồi dậy lấy khăn chườm cho cô nhưng lại thấy Thủy ôm chặt lấy mình kéo lại, thật đúng là hết cách với cô bé này mà.

Còn Hồng Thủy lúc này đang chìm trong một giấc mơ mà từ lúc trở về đến giờ hàng đêm cô đều mơ thấy.

Trong mơ Thủy thấy mình cùng cha mẹ anh trai đang cùng nhau vui đùa, cả gia đình bên nhau thật là rất hạnh phúc. Đột nhiên có một ngọn lửa bao trùm lấy cha mẹ cô, dù cô có làm gì cũng không thể khống chế được sự bùng cháy dữ dội của ngọn lửa. Thủy thấy mình nắm được tay cha mẹ nhưng lại có một nguồn lực vô hình hút họ sâu hơn vào hố lửa còn bản thân lại bị đẩy ra xa.

”Cha mẹ đừng rời xa con...đừng mà....đừng mà...” Cô hét lên trong mê sảng rồi giật mình ngồi dậy, nước mắt như trân châu đứt hạt không ngừng rơi xuống từ trên khuôn mặt xinh đẹp.

”Không sao đâu có anh ở đây rồi, đừng lo lắng.” Nghe thấy lời nói trong cơn mơ của Thủy, Vũ biết ngay là cô đang mơ về cái chết của cha mẹ mình.

”Tại sao hai người bỏ lại con, tại sao lại như vậy chứ.....” Thủy dựa vào lòng Vũ mà òa khóc nức nở.

Nhìn nước mắt cô không ngừng rơi xuống, tim Vũ không khỏi nhói đau. Mỗi một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống khiến cho cậu cảm thấy tim mình như bị người ta hung hăng đập một cái thật mạnh.

Thủy khóc rất nhiều, đây là lần đầu tiên cô khóc thoải mái như vậy, nước mắt rơi cho trái tim đau đốn, rơi cho nỗi buồn chất chứa trong lòng, rơi cho một trái tim đầy thương tích cần người an ủi.

Hồng Thủy cũng không rõ mình khóc bao lâu, cô chỉ cảm thấy nước mắt không ngừng rơi cho tới khi đôi mắt nặng trĩu, cô chìm vào giấc ngủ, hô hấp cũng trở nên đều đặn hơn, không còn đau đốn như lúc mới giật mình tỉnh dậy nữa.

”Sau này anh sẽ bảo vệ em không để bất cứ người nào làm tổn thương em nữa.” Ôm thật chặt người trong lòng, Vũ nhỏ giọng.

Khi nhìn thấy Hồng Thủy anh thấy cô luôn tươi cười vui vẻ, vô lo vô nghĩ, không ngờ tới cô gái nhỏ này lại chịu đựng nỗi đau một mình mà không nói cho ai biết. Sao cô lại chịu đựng một mình như vậy chứ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Thủy từ trong vòng tay Vũ tỉnh dậy nghĩ lại đêm qua mình khóc nhiều như thế trong lòng ảo não không thôi.

"Em tỉnh rồi sao?" Tử Vũ vừa tỉnh đã thấy người bên cạnh khuôn mặt ảo não nên không khỏi nhíu mày.

"Ừ, em tỉnh rồi." Thủy cười nhẹ gật đầu

"May quá, em hết sốt rồi." Đưa tay chạm vào trán Thủy thấy không còn nóng nữa, Vũ thở phào nhẹ nhõm

"Mi mi, sa sa vào đây." Chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng, Thủy liền hướng ra phía cửa gọi.

"Em gọi chúng vào làm gì?" Vũ bắt mẫn ôm Thủy vào lòng, để cô ngồi trong lòng mình, vừa mới ngủ dậy sao mà lại quan tâm đến mấy con hổ đó vậy.

"Anh mau thả em ra, có chuyện quan trọng mà." Thủy muốn đứng dậy nhưng lại bị người nào đó bá đạo ôm thật chặt.

"Em ngồi yên đây đi." Vũ giữ chặt người Thủy không chịu buông

"Haiz....." Thủy thở dài lắc đầu, đành phải ngồi trong lòng ai đó

"Chủ nhân có chuyện gì sao?" Hai con hổ nhất loạt nhìn về tư thế ám muội của hai người đang ở trên giường

"Leo lên đây."

"Người muốn làm gì?" Hai chú hổ ngoan ngoãn trèo lên giường ngồi trước mặt Hồng Thủy.

"Mau xem bên phòng anh hai có chuyện gì xảy ra không." Thủy vẻ mặt tươi cười nói.

"Người không nên xem trộm người khác, như vậy là không tốt." Sa sa bắt lực nhìn Thủy, chủ nhân đúng thật là biến thái mà.

"Đó là anh trai ta mà. Các người mau chóng xem đi có cái hay đấy." Thủy cười gian xảo.

"Thôi được rồi, làm theo lời chủ nhân đi." Mi mi lên tiếng

34. Chương 34

Trong lúc đó, ở trong phòng Vân Phong thì lại hoàn toàn khác so với cảnh náo nhiệt bên kia.

Vân Phong đang ngủ say thì bị nhiệt độ và sự rung động của vật trong tay làm thức giấc. Cậu quan sát thấy quả trứng đang rung ngày càng dữ dội, một tiếng "tách" vang lên, quả trứng từ từ nứt ra từ trong đó bay ra một làn khói trắng che phủ mắt cậu.

Khi Vân Phong mở mắt ra đã thấy bên cạnh xuất hiện thêm một cô gái. Cô bé này nhắm nghiền mắt nhưng cũng có thể thấy được vẻ đẹp trên người cô, lông mi cong vút, mày cao thanh thiếu, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng.... Dáng người thì lồi lõm đủ cả, có lẽ ngoài Hồng Thủy ra không ai đẹp bằng cô.

Phong thấy lông mi cô gái khẽ động rồi đôi mắt to tròn từ từ mở ra, đôi mắt trong veo như nước khiến người ta cảm thấy vô cùng thuần khiết. Đôi mắt ấy nhìn thẳng vào Phong khiến cậu bị cuốn hút.

"Anh là ai?" Cô gái cất giọng nói thanh thoát như suối nước róc rách chảy hỏi, đôi mắt trong veo nghi ngờ nhìn cậu

Nhìn đôi môi đỏ mọng kia mấp máy không hiểu sao lòng Phong có một loại kích động muốn nếm thử mùi vị của nó. Không nghĩ nhiều cậu lập tức áp môi mình vào đôi môi đỏ mọng kia.

Cô gái tròn mắt nhìn hành động của cậu theo bản năng muốn lùi lại thì đã bị một cánh tay Vân Phong giữ chặt eo, một tay khác giữ lấy gáy cô không cho lui lại.

Vừa tiếp xúc với cánh môi kia đã thấy ngọt ngào, Vân Phong thực sự rất mê luyến luôn lưỡi vào trong miệng cô gái hút lấy mật ngọt trong miệng cô. Cái lưỡi cuồn kích khắp khoang miệng, cuốn lấy đầu lưỡi thơm tho kia, thực sự sự là không muốn thả ra.

Hôn tới khi sắc mặt cô gái trở nên đỏ ửng, đôi môi ly cậu mới thỏa mãn thả cô ra ôm vào lòng, cô gái bị hôn tới vô lực cũng đành dựa vào lồng ngực người đàn ông trước mặt từ từ lấy lại hơi thở.

chú ý: Tuy vừa sinh ra khỏi trứng nhưng trên người đã mặc chiếc váy ngủ rồi nhé, không phải khỏa thân đầu khụ khụ, yêu cầu mọi người có ý nghĩ trong sáng.

.....

Ở phòng bên kia thì Thủy há hốc miệng luôn, không ngờ anh trai mình lại có sức chống chịu kém như vậy, vừa mới nhìn đã hôn người ta đến không thở nổi.

Tử Vũ ôm cô trong lòng nhìn thấy một màn này thực sự rất khó chịu, mi mi, sa sa ở một bên thì mặt cứng đờ lại.

"Chủ nhân sao người lại có thể như vậy chứ, đi xem trộm người ta hôn nhau." Sa sa tức giận trừng mắt

"Ta cũng đâu có nghĩ xảy ra tình huống này." Nói rồi Thủy đứng thẳng dậy muện đi ra khỏi phòng.

"Em muốn đi đâu."

"Tất nhiên là sang phòng anh hai rồi."

"Mặc đồ vào đã." Vũ giận tím mặt, cô chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ đó định ra ngoài để người khác nhìn thấy sao.

Không đợi Thủy kịp phản ứng Vũ đã kéo cô lại mặc từng chiếc áo một lên người cô. Thủy thì mặt đỏ tới mang tai, người này thật đúng là...

"Bây giờ có thể đi được chưa?"

"Chờ anh đi cùng." Vũ cũng nhặt quần áo mình lên mặc vào.

.....

"Bé con, từ giờ em là của anh." Phong bá đạo ôm chặt cô gái, mặc kệ cô là ai thì từ giờ cũng là người của anh, anh thực sự rất thích mùi vị của cô.

"Anh hai mở cửa." Thủy vừa đập cửa vừa gọi

"Ngoan, ngồi yên ở đây chờ anh." Vân Phong hôn một cái lên môi cô gái, để cô ngồi dựa vào tường rồi đắp chăn che đi nửa người cô.

Cậu vừa ra mở cửa phòng đã thấy Hồng Thủy trừng mắt nhìn mình sau đó xông thẳng đến giường.

"Nguyệt Nhi, chị có khỏe không?" Thủy cầm tay cô gái hỏi

"Cô là ai?" Nguyệt Nhi tròn mắt nhìn Thủy

"Là em chồng tương lai của chị, là người đưa chị đến đây."

"Anh hai, chị ấy tên Nguyệt Nhi, từ giờ trở đi sẽ là vợ anh. Hôm nay anh hãy nghỉ học để dạy một số điều cô bản về cuộc sống, nhớ nói cho chị ấy biết hành động vừa rồi của hai người là hành động không được làm với người khác, nếu không chị ấy sẽ hôn người khác đấy." Thủy quay lại trừng mắt tuôn một tràng dài với Phong

Thủy nói xong thì cũng muốn rời đi, Nguyệt Nhi thấy rất thích cô nên vội vàng ôm lấy cánh tay cô.

"Chị ngoan ở lại đây nha, anh ấy sẽ ở lại với chị." Thủy vừa dỗ dành Nguyệt vừa chỉ Vân Phong. Mãi một lúc sau Thủy và Vũ mới có thể đi ra ngoài.

.....

Trong khi đó ở hoàng cung Hỏa quốc, ở cung điện của đế vương Hỏa quốc xuất hiện thêm hai bóng đen

"Các người thật sự có thể giúp ta." Đế vương Hỏa quốc nhìn hai bóng đen

"Chúng ta có thể giúp người có bất cứ thứ gì mình muốn." Một trong hai bóng đen lên tiếng, âm thanh vô cùng quý dị

"Vậy các người có điều kiện gì?"

"Chỉ cần người chịu bán linh hồn cho quý là được." Bóng đen thứ hai tiếp tục nói

"Các người là người của Quý Vương." Người đế vương Hỏa quốc run lên

"Người yên tâm, chúng ta chỉ muốn sống mà không bị hắt hủi, truy đuổi thôi." Giọng nói quý dị vô cùng thuyết phục vang lên

"Thật sự là các người chỉ muốn như vậy?"

"Đúng."

"Ta đồng ý, vậy các người định làm thế nào để giúp ta có được Thủy quốc." Trong mắt đế vương Hỏa quốc nồng đậm lòng tham và sự tàn độc

"Người không cần phải lo ta tự có cách để tách Hồng Thủy và Vân Phong ra, đến lúc đó người chỉ cần tiến đánh Thủy quốc là được."

"Được. Vậy thì chúc chúng ta hợp tác thành công." Đế vương Hỏa quốc vui vẻ nói

"Ha ha ha....." Tiếng cười âm độc vang vọng khắp cung điện

35. Chương 35

"Cô gái đó có thân phận gì vậy?" Sau khi ra khỏi phòng Vân Phong, Vũ hỏi

"Cô ấy tên là Nguyệt Nhi, là người mà em kì kèo mãi với mấy ông thần già mưu giành được đây." Thủy chậm rãi nói

"Là sao, anh không hiểu." Về mặt Vũ rất ngu ngơ mà hỏi

"Chị ấy vốn là một trong số các tiểu thiên thần, cứ vạn năm thì có một tiểu thiên thần được hóa thành người. Tiểu thiên thần được chọn để trở thành người sẽ ngây thơ, trong sáng, tính tình thiện lương, không bị vấy bẩn bởi hồng trần." Thủy tự hào nói

"Ồ, nhưng tại sao Nguyệt Nhi lại ở trong hồ băng vạn năm?"

"Thì chị ấy cần phải ở trong hồ băng để thanh lọc tâm hồn và trái tim."

"Thực lực của anh hiện tại của anh ở mức nào rồi?"

"Hiện tại là ở mức cao cấp bậc trung."

.....

Từ sau ngày Nguyệt Nhi xuất hiện, cô lúc nào cũng luôn muốn đi cù với Thủy như hình với bóng không muốn tách rời.

Vì hôm nay được nghỉ học nên Y Thanh cũng bất chấp mà đi cùng Thủy, Lăng Kiệt thấy vậy cũng đành đi theo.

Sa sa và mi mi thì từ ngày Thủy bị thương luôn một mực đi theo cô, cho dù đuổi thế nào cũng không chịu đi.

4 người và hai con hổ hiện đang ở trong phòng Thủy vừa nói chuyện phiếm vừa ăn vặt, đột nhiên hai con hổ chạy lại

"Chủ nhân, có thể lực của ma vương xuất hiện thì phải?" Sa sa bộ mặt hổ con lộ ra vài phần nghiêm nghị.

"Đúng vậy, hơn nữa hình như là chúng muốn gây bất lợi cho người thì phải." Mi mi bổ sung.

"Ta biết rồi, bọn chúng đã xuất hiện từ lâu rồi, giờ mới phát hiện ra. Kém cỏi quá đấy." Thủy nhăn mặt nhìn hai chú hổ

"Thế lực bóng tối xuất hiện lại còn muốn gây bất lợi cho chị nữa. Chúng ta phải làm sao đây?" Y Thanh sốt sắng

"Không sao đâu. Ba người có muốn cùng tôi đi chơi một chuyến không?" Thủy tươi cười nháy mắt nhìn ba người trước mặt

"Đi chơi ở đâu vậy, có vui không." Nguyệt Nhi lên tiếng, đôi mắt long lanh nhìn Thủy

"Giờ này còn chơi gì nữa, phải nghĩ cách giải quyết đi chứ." Lăng Kiệt phản bác

"Hì hì, chúng ta đi luyện tập để thăng cấp, tiện thể để cho mọi người bồi dưỡng tình cảm luôn." Thủy thâm ý nhìn Lăng Kiệt

"Được vậy chúng ta đi thôi." Hiểu ý Thủy muốn tác hợp cho mình, Kiệt đồng ý luôn.

"Chờ chút nữa đã, có người sẽ đến đây." Thủy nhàn nhã bỏ một chiếc bánh ngọt vào miệng.

.....

Trong khi đó, Vân Phong và Tử Vũ đang trên đường đi đến tìm Thủy chợt nghe thấy tiếng động từ một rừng cây gần đường lên tiến đến xem.

"Tại sao cô làm vậy chứ? Chị tôi đang mang thai mà." Tiếng khóc của một người đàn ông truyền đến

"Là vì cô ta đáng chết." Một giọng nói giống hệt Thủy vang đến khiến Phong và Vũ đều giật mình.

"Hong Thủy, mọi người đều nói cô là người tốt, là thiên thần, tại sao cô lại độc ác như vậy chứ?" Tiếng nói tiếp tục vọng đến

"Tóm lại là hôm nay là ngày chết của các người."

"A a a....." Sau đó là tiếng hét lớn vang lên

Phong và Vũ vừa kịp đến nơi thì thấy có một cái bóng rất giống bóng lưng Thủy biến mất, dưới đất là xác của một người phụ nữ mang bầu sắp sinh và một người đàn ông trẻ ở bên cạnh.

Không hiểu sao cơn giận trong người Phong đột nhiên tăng lên, cậu bay thẳng về phía phòng Thủy, Tử Vũ lúc này cũng theo sát phía sau.

Vân Phong vừa đến nơi liền xông thẳng vào phòng Thủy, tiến đến chỗ cô và một bàn tay giơ lên tát Thủy. "Ba" một tiếng, vang vọng cả căn phòng, cái tát này thật sự là rất mạnh đi.

36. Chương 36

Tiếng tát vang vọng khắp căn phòng, chỉ thấy Nguyệt Nhi đứng trước mặt Hồng Thủy trên mặt in một bàn tay, máu từ khóe miệng chảy ra.

Lúc này ai cũng bị bất ngờ, Thủy vội vàng kéo Nguyệt lại xem xét khuôn mặt cô, nước mắt Nguyệt tuôn ra nhìn rất đáng thương.

"Cậu đừng kích động quá." Vũ kéo Phong về phía sau

"Thủy à, chuyện lần này em làm sai rồi mau nhận lỗi đi." Vũ quay lại lớn tiếng quát Thủy.

"Các người đủ lắm rồi." Thủy bỏ Nguyệt ra tát vào mặt Phong và Vũ mỗi người một cái, tay phải vì tát quá mạnh mà đau tới run lên

"Sau này tôi không muốn nhìn thấy mặt hai người nữa." Thủy phát tay áo, cả Phong và Vũ đều bị đánh bay ra khỏi phòng

"Mi mi, sa sa phong ấn toàn bộ các nơi ở của ta không cho bất cứ ai vào."

"Vâng thưa chủ nhân."

"Y Thanh, Nguyệt Nhi, Lăng Kiệt ba người lại đây." Nghe Thủy nói vậy tuy không biết là có chuyện gì nhưng ba người vẫn tiến lại gần Thủy

"Làm gì thế?" Nguyệt loi choi hỏi trước

"Đi luyện tập để tăng thực lực." Làn khói trắng không biết từ đâu xuất hiện bao quanh 4 người. Sau khi làn khói biến mất thì cả 4 người cũng không thấy đâu nữa

.....

"Sao đột nhiên Thủy lại như vậy nhỉ?" Vũ cùng Phong ngơ ngác đứng trước cửa phòng Thủy

"Là vì các người bị lừa rồi." Giọng nói giống hệt trong rừng cây vang lên, trước mặt hai người xuất hiện một một người phụ nữ mặc đồ đỏ nhưng tuyệt đối không phải là Thủy.

"Người nói vậy có ý gì?" Phong nhíu mày

"Thật ra người vừa rồi các người thấy trong rừng cây là ta." Người đàn bà đó nở nụ cười quỷ dị

"Người gái bấy để chúng ta hiểu lầm Thủy." Vũ chột nghĩ ra

"Chính xác."

"Tại sao người lại nói cho chúng ta biết, người có ý đồ gì." Phong tức giận tay nắm chặt.

"Ha ha ha ta nói để cho các người biết mình đã tự tay làm tổn thương người quan trọng nhất trong đời." Người mặc đồ đỏ lại cười lớn

"Thôi cứ từ từ mà hồi lỗi đi, ta phải đi rồi tạm biệt." Bóng dáng màu đỏ thoáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt hai người

Thấy thế hai người lập tức muốn tiến vào phòng Thủy nhưng lại bị một kết giới ngăn chặn không cách nào vào được. Dù cho hai người có sử dụng bao nhiêu loại phép thuật, bảo bối phá kết giới.

"Tại sao lại như vậy chứ." Vũ vừa lẩm bẫm vừa ngồi sụp xuống đất nhớ lại cảnh mình to tiếng mắng Thủy

"A a a....." Phong thì hét lên liên tục đấm tay vào tường đến mức tay chảy máu vẫn không thôi. Tại sao lại hiểu lầm như vậy chứ, chắc con bé sẽ rất đau lòng. Vừa rồi mình cũng tát trúng Nguyệt một cái, chắc là cô ấy rất đau.

.....

Lúc này ở hoàng cung Mộc quốc có rất nhiều người đang quan sát Vũ và Phong qua một quả cầu trong suốt

"Tại sao lại để chúng biết đó là hiểu lầm?" Hoàng đế Mộc quốc hỏi

"Ngài có thấy chúng đang rất đau khổ không?" Cô gái áo đỏ vừa rồi ở trước mặt Vũ, Phong đã xuất hiện ở đây

"Chúng đau khổ thì liên quan gì đến kế hoạch của chúng ta?" Hoàng đế Hỏa quốc xen vào

"Một khi hoàng đế suy sụp sẽ dẫn đến đất nước rối loạn. Hơn nữa thân hộ mệnh của họ là Hồng Thủy đã bỏ đi vậy thì kết quả sẽ.... Các ngài nghĩ sao?" Cô gái áo đỏ thâm ý nhìn hai kẻ ngu ngốc trước mặt

"Ha ha ha."

"Ha ha ha." Cả hoàng đế Hỏa quốc và Mộc quốc cùng cười lớn

"Thật là cao minh."

"Đúng thật là thứ chúng ta cần." Hai người không ngừng tán thưởng

"Mong rằng kế hoạch của chúng ta sẽ sớm thành công." Cô gái áo đỏ lại nở nụ cười quỷ dị

"Đúng vậy chúng ta cũng rất mong chờ."

Cô gái thâm ý nhìn hai người trước mặt, hừ đội ta giải quyết xong Thủy quốc sẽ đến lượt các ngươi. Nghĩ vậy trên môi cô ta kéo ra nụ cười thâm độc

37. Chương 37

“Chủ nhân, vừa rồi biểu hiện của hai người kia có vẻ lạ.” Sa sa dè dặt lên tiếng thay Vân Phong và Tử Vũ

”Ta biết, họ bị trúng mị hoặc của ma giới.” Thủy nhân nhật nói

”Người biết vậy sao..” Mi mi nhỏ giọng

”Phải làm như vậy thì người của ma giới mới lộ diện cũng tiện để ta tiêu diệt các thế lực chống phá Thủy quốc.” Không đợi mi mi nói xong Hồng Thủy đã lên tiếng.

”Vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?” Sa sa hỏi

”Các ngươi đi gọi Y Thanh, Lăng Kiệt và Nguyệt nhi lại đây.”

”Vâng.” Nhận lệnh xong hai con hồ lập tức đi làm

”Em tìm bọn chị có việc gì?” Nguyệt nhanh miệng hỏi

”Bắt đầu từ ngày mai, chị cùng mi mi và sa sa bắt đầu tập luyện để giúp Y Thanh, Lăng Kiệt nâng cao thực lực.” Hồng Thủy cười nháy mắt nhìn Nguyệt

”Hả tại sao lại là chị.” Nguyệt xụ mặt xuống

”Chị giúp đi em cũng phải luyện tập mà, năn nỉ đấy.” Thủy dùng bộ mặt cún con lay lay tay Nguyệt

”Thôi được rồi, thế em muốn họ lên đến cấp mấy?”

”Hi hi giờ họ còn đang ở trung cấp nên em chỉ yêu cầu trong vòng một tháng tăng lên cao cấp cấp 6 là được rồi.” Thủy cười lấy lòng

”Chủ nhân sao người ác vậy.” Sa sa rơi nước mắt

”Đúng vậy, một tháng mà thực lực tăng đến vậy thì làm sao chúng tôi làm được.” Mi mi thêm vào

”Đúng đó làm sao mà tăng nhiều cấp như vậy được.” Y Thanh và Lăng Kiệt nhăn nhó nhìn Thủy.

”Ở đây có suối nước chữa vết thương, cuối mỗi ngày ngâm mình ở đây sẽ giúp nâng cao thực lực hơn nữa tất cả vết thương cũng tự động lành. Mọi người chăm chỉ nhé ta phải đi luyện tập cùng các thiên thần rồi.” Nói xong Thủy biến mất để lại 5 khuôn mặt vô cùng đăm đăm ở phía sau.

Kể từ hôm đó, Y Thanh, Lăng Kiệt ngày nào cũng bị một người hai thú đánh đến sức cùng lực kiệt. Nhưng nhờ suối nước mà sức khỏe họ rất nhanh phục hồi thực lực cũng tăng lên rõ rệt, chắc chắn trong vòng một tháng sẽ đạt được chỉ tiêu Thủy giao cho.

Thủy cũng không hề an nhàn, hàng ngày cô cũng cùng các thiên thần luyện tập đến cực điểm. Thể chất, tư chất của Thủy vốn tốt hơn người lại cộng thêm tác dụng của nước thủy sinh nên cô tăng cấp rất nhanh.

Nước thủy sinh là loại nước cũng chữa lành vết thương, tăng cường thực lực nhưng nó có linh khí rất mạnh nên nếu không có đủ thực lực và khả năng chống chịu thì rất có thể bị linh khí công tâm mà chết.

Sau một tháng luyện tập Y Thanh cùng Lăng Kiệt đều đã đạt thực lực ở cấp cao cấp 6, còn Thủy thì không ai thấy được thực lực. Chỉ có mình Hồng Thủy biết rằng thực lực của cô đã đạt mức cao nhất hiện nay là thánh cấp tri.

.....

Trong một tháng này, Tử Vũ và Vân Phong vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích Thủy, Nguyệt cho dù biết không có kết quả. Hai người ngày đêm đều đi tìm cơm không chịu ăn, nước không chịu uống. Trong lòng luôn canh cánh về chuyện mình đã làm sai khiến Thủy bỏ đi.

”Hai người ăn chút gì đi.” Mộc Trâm khuyên bảo

”Ta nuốt không trôi.” Phong buồn rầu nhìn bàn thức ăn

”Đúng vậy. Không biết giờ này Thủy có được ăn uống tử tế không.” Vũ thở dài

”Hai người đừng lo lắng quá, công chúa sẽ biết tự mình lo liệu thôi.” Mộc Lan nhìn chủ tử nhà mình không biết làm gì hơn đành an ủi họ

”Các người dọn đồ ăn đi, chúng ta không muốn ăn.” Phong, Vũ chán nản nói

Mộc Lan, Mộc Trâm thấy vậy cũng đành ngậm ngùi dọn bàn thức ăn đi. Thật là mong công chúa mau chóng trở về đi, nếu người còn không về sợ rằng họ sẽ kiệt sức mà chết mất.

”Đã sắp tới thời cơ rồi, các ngài mau chấn chỉnh quân đội đi.” Nhìn sự suy sụp của Tử Vũ, Vân Phong qua quả cầu cô gái áo đỏ trước đây gây ra hiểu lầm nhẹ giọng nói với hoàng đế Mộc quốc và hoàng đế Hỏa quốc.

”Được chúng ta đi đây.” Hoàng đế Mộc quốc và Hỏa quốc cùng lên tiếng rồi bước ra ngoài chuẩn bị quân đội tiến đánh Thủy quốc.

38. Chương 38

”Hoàng thượng, quốc vương Thổ quốc và Hỏa quốc đã dẫn quân tiến đến nước ta hiện nay đã ở biên giới rồi.” Mộc Lan hít hải chạy vào

”Sao lại như vậy, mau đi xem.” Bất chấp thân thể suy yếu, Phong bay thẳng đến biên giới, Vũ thấy vậy cũng lập tức theo sau

”Các người đây là đang làm gì?” Phong vừa hạ cánh đã chất vấn đội quân đang dàn hàng ở biên giới.

”Tất nhiên là tiến đánh Thủy quốc rồi.” Hoàng đế Hỏa quốc cười man rợ

”Các người đừng hòng.” Phong tức giận trừng mắt nhìn đám người kia.

”Với thực lực của người bây giờ? Thật đúng là trứng chọi đá.” Cô gái mặc đồ đen lên tiếng, đây chính là người gây ra vụ hiểu lầm

”Chắc chắn, thật không ngờ lần này ma vương chính thức ra mặt.” Giọng nói của Thủy vang lên, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện. Vừa cảm ứng được có người muốn xâm lược Thủy quốc, cô lập tức trở về biên giới

”Người sau còn ở đây?” Ma vương nhíu mày nhìn Hồng Thủy.

”Tất nhiên là để đuổi các người ra khỏi Thủy quốc rồi.” Hồng Thủy nhàn nhạt liếc nhìn đội quân trước mặt

”Ta không tin là có sự trợ giúp của ma giới mà Thủy quốc các người vẫn có thể tồn tại được.” Ma vương tức giận

”Vậy thì bắt đầu thôi.” Thủy nói rồi bắt đầu đánh với ma vương

Đang trong lúc đánh nhau tuy rất vui mừng nhưng Phong, Vũ cũng chỉ có thể vui mừng trong lòng mà tiếp tục đánh nhau.

”Người đi chết đi.” Nhìn thấy quân mình có vẻ bị yếu thế, hoàng đế Hỏa quốc tức giận sử dụng ma chú trước đó được ma Vương dạy đánh về phía Phong.

”Cẩn thận.” Vừa tới nơi Nguyệt Nhi đã vội xông đến sau lưng Phong lãnh trọn một trường này.

”Nguyệt Nhi.” Phong một trường đánh bay hoàng đế Hỏa quốc ra xa, ôm Nguyệt lên. Lúc này sắc mặt cô đã trở nên tái nhợt

”Anh cú ra.” Thấy Nguyệt bị thương Thủy đánh bừa một trường về phía ma Vương rồi chạy đến đẩy Phong ra ôm lấy Nguyệt bắt đầu phong bế huyết đạo, đưa một chút chân khí vào bảo vệ tâm mạch cho cô.

Trong lúc Thủy đang chữa trị cho Nguyệt, ma Vương liền nhân cơ hội dồn toàn lực đánh về hướng Thủy.

Vũ thấy Thủy bị đánh lén nhưng chưa kịp phản ứng thì đã thấy một bóng dáng chắn trước người cô

"Thủy." Tử Dương nghe tin cha mình gây chiến muốn đến để ngăn cản không ngờ lại thấy cảnh này nên không nghĩ ngợi gì tiến đến chắn trước người Thủy

Thủy lúc này mới giật mình thì chỉ thấy bóng dáng Tử Dương ngã xuống trước mặt.

"Chủ nhân." Mi mi, sa sa cùng Y Thanh, Lăng Kiệt cũng vừa kịp tới nơi

"Chăm sóc bọn họ cho tốt." Bỏ lại câu nói này rồi Hồng Thủy đi ra khỏi chỗ Nguyệt và Dương đang nằm

"Hôm nay ta sẽ tiêu diệt toàn bộ ma giới các người, một móng cũng không để thoát." Thủy lạnh lùng nhìn ma Vương

Hồng Thủy nhắm mắt lại, toàn bộ những cánh hoa gần đó đều tự động rụng ra bay đến bao phủ người cô. Cô mở mắt ra là lúc toàn bộ cánh hoa biến thành những tia sáng chết người bay thẳng về phía quân địch.

"Tại sao người có thể..." Ma Vương trợn tròn mắt nhìn Thủy thật sự là không thể tin được.

"Hừ cho người biết thế nào là thiên nữ tán hoa trong truyền thuyết." Thủy nhếch môi cười nhạt

"Không thể nào, người không thể..." Ma Vương điên loạn lắc đầu, làm sao cô ta có thể đạt thánh cấp chứ.

"Ta chính là đã đạt đến thánh cấp cấp tri rồi, thế nào cảm giác không tệ chứ."

"Ha ha ha, cả đời ta bại trong tay người đúng thật là xứng đáng." Ma Vương phun ra một ngụm máu lớn ngã xuống đất mà chết

"Bắt hai người bọn họ lại." Thủy phân phó cho quân lính bắt dữ hoàng đế Mộc quốc và Hỏa quốc lại. Tuy hai người này không chết nhưng cũng bị thương rất nặng.

Vì Nguyệt là một thiên thần nên không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng Tử Dương lúc này lại rơi vào tình trạng nguy kịch.

Thủy tiến đến ôm lấy Dương, một tay đặt lên ngực cậu chuẩn bị truyền linh khí vào thì bàn tay đã bị Tử Dương nắm lấy.

"Vô ích thôi, đừng hao tổn linh khí làm gì, kinh mạch toàn thân anh đã đứt hết rồi." Dương nhìn Thủy nói

39. Chương 39

"Đừng nói nữa, em nhất định sẽ cứu được anh." Thủy tiếp tục kiên trì tìm cách cứu Tử Dương

"Vô ích thôi, em có thể hứa với anh một chuyện được không." Dương giữ chặt tay Thủy không buông, ánh mắt khẩn cầu nhìn cô

"Được anh nói đi." Nhìn ánh mắt khẩn cầu của Tử Dương, Thủy đành thỏa hiệp

"Mong em hãy giữ lại mạng sống cho cha anh."

"Anh cũng biết là ông ta đã làm quá nhiều chuyện xấu mà."

"Anh biết nhưng dù sao ông ấy cũng là cha anh, hơn nữa đây coi như là trả lại ơn sinh thành và dưỡng dục cho cha anh." Đôi mắt Dương tràn ngập nỗi xót xa

"Được em sẽ giữ lại mạng cho ông ta." Thủy nói

"Cảm ơn em. Trước đây anh đã lựa chọn tình thân mà có lỗi với em, thật xin lỗi anh biết mình sai rồi." Dương đưa tay lên chạm vào má Hồng Thủy

"Em đã tha thứ cho anh rồi." Thủy giữ lấy bàn tay trên mặt mình

"Cảm ơn em. Em có thể giữ lời hứa năm đó được không?" Dương nhớ Thủy từng hứa sẽ hôn cậu vào ngày hai người thành hôn, nhưng xem ra đã không được nữa rồi.

”Được.” Thủy cúi xuống hôn vào môi Dương, khi hai cánh môi chạm vào nhau Thủy nhắm mắt lại, một giọt nước trong suốt từ khóe mắt cô chảy ra. Cũng lúc này bàn tay Dương từ trên mặt Thủy rơi xuống, khóe miệng cậu vẫn còn giữ một nụ cười mãn nguyện.

Tất cả mọi người bên cạnh không nhìn được mà đau lòng nhìn cảnh này.

Bỗng nhiên toàn bộ cơ thể Tử Dương tan ra thành những cánh hoa ban trắng có chấm đỏ nhẹ nhàng theo gió bay đi.

”Đi đi, đi tới nơi anh có thể tìm cho mình một hạnh phúc. Hãy yêu thương một người giành cả trái tim cho mình, đừng như kiếp này yêu người mà mình không nên yêu. Tử Dương anh phải nhớ nếu có đầu thai thì tuyệt đối đừng vào nhà đế vương.” Hồng Thủy vừa hét theo cơn gió mang cánh hoa kia bay đi, từng giọt nước mắt không kìm được mà cứ tràn ra trên khuôn mặt vốn đã ướt đẫm.

”Tử Dương, chúng ta cùng đi.” Ý Lan vừa đến thấy vậy trái tim cũng đã tan nát, sử dụng toàn bộ phép thuật trong cơ thể biến cơ thể và linh hồn mình thành một cơn gió bay theo những cánh hoa.

”Hai người không có lỗi, lỗi là tại lòng tham của con người, tình yêu mù quáng đã che mắt trái tim lương thiện của hai người. Mong hai người kiếp sau có được hạnh phúc, đừng để bản thân trở thành vật hi sinh như kiếp này.” Tình yêu của Ý Lan có lẽ rất lớn, hai người họ cũng không có tội gì. Hồng Thủy nhìn theo cơn gió lẩn bấp trong miệng, có lẽ là do cuộc đời quá bất công mới để họ như vậy.

”Chúng ta cũng nên trở về rồi.” Hồng Thủy tiến đến đỡ Nguyệt Nhi dậy

”Thủy, em định đi đâu?” Tử Vũ chứng kiến cảnh tượng kia từ đầu đến cuối tuy trái tim rất đau nhưng cậu biết là do mình và Phong gây nên chuyện nên không dám lớn tiếng nói Thủy.

”Tôi đi đâu không liên quan đến anh.” Thủy lạnh lùng đi lướt qua Tử Vũ

”Thủy à, bọn anh biết sai rồi.” Vân Phong tiến đến, nhìn Nguyệt trái tim cậu càng thêm đau đớn.

”Tôi không biết các người đang nói gì.” Thủy lạnh nhạt nhìn hai người, trực tiếp bước qua.

”Em đừng đi nữa.” Cả Phong và Vũ đều đứng chắn trước mặt Thủy

”Sau này ta không muốn thấy họ.” Thủy bỏ lại một câu rồi cả cô và Nguyệt cùng như làn gió biến mất trước mặt mọi người.

”Chúng ta cũng đi thôi.” Mi mi, sa sa tiến đến chỗ Y Thanh và Lăng Kiệt đang đứng bỏ mặc hai người đang sững sờ mà biến mất.

.....

”Hãy đưa hoàng đế Mộc quốc, hoàng đế Hỏa quốc đến ngục tối để các thiên thần canh giữ, vĩnh viễn không cho nhìn thấy ánh mặt trời.” Thủy ngồi trong vườn hoa ban phân phó cho Mộc Lan, Mộc Trâm

”Vâng thưa công chúa, vậy còn lãnh thổ của họ thì sao ạ.” Mộc Trâm hỏi

”Chia lãnh thổ của họ ra làm 3 phần sau đó cho xác nhập vào Thủy quốc, Kim quốc và Thổ quốc.”

”Công chúa, hoàng thượng và hoàng tử Tử Vũ đã đứng ở ngoài cả ngày rồi.” Mộc Lan thận trọng nói

”Mặc kệ họ đi.” Thủy vẫn giữ giọng điệu nhàn nhạt nói

”Nhưng mà từ lúc người bỏ đi đến giờ họ đã luôn hối lỗi rồi mà.” Mộc Lan nói đỡ cho hai người ngoài cửa.

”Đúng vậy, thần sợ sức khỏe của họ sẽ cạn kiệt mất.” Mộc Trâm thêm vào

”Không cần nói nữa, các người ra ngoài đi.” Thủy lớn tiếng quát

”Công chúa...”

”Về đi.” Thủy không đợi họ nói hết mà lên tiếng cắt ngang

”Dạ vâng ạ.” Mộc Lan và Mộc Trâm xụ mặt đi ra ngoài

"Thế nào rồi, Thủy có chịu gặp chúng ta không." Hai người vừa ra khỏi cửa đã bị Vân Phong và Tử Vũ hỏi tới tấp

"Công chúa vẫn còn giận lắm, hai người nên về đi." Mộc Trâm và Mộc Lan đồng thanh trả lời

"Các người cứ về trước đi, bọn ta ở đây chờ cho Thủy hết giận." Hai người đàn ông đau khổ nhìn bức tường phép thuật bao quanh vườn hoa ban.

40. Chương 40

"Thủy à hay là em tha cho hổ đi, chị thấy họ ở ngoài đó cũng lâu lắm rồi." Nguyệt nhìn thấy Tử Vũ và Vân Phong chờ ở ngoài lâu như vậy thì không khỏi mềm lòng.

"Để họ chịu khổ thêm chút nữa đi chị." Thủy vừa nhấm nháp ly trà trong tay vừa nhàn nhạt nói

"Thôi tha cho họ đi mà." Nguyệt Nhi tiến đến lắc lắc cánh tay Thủy làm nũng

"Thôi được rồi em sẽ tha cho họ." Thủy thấy Nguyệt Nhi tận tình xin xỏ nên cho qua.

"Vậy để chị đi gọi họ vào." Nguyệt Nhi lảng xảng định chạy ra ngoài thì bị Thủy gọi lại.

"Em còn chưa nói hết, mi mi, sa sa lại đây."

"Chủ nhân có gì giao phó." Hai con hổ tiến lại gần đồng thanh hỏi.

"Đi ra nói với họ nếu muốn ta tha thứ thì phải nâng thực lực lên đến thánh cấp. Còn các người cứ việc giúp họ, nhớ là cứ đánh thoải mái không cần nương tay." Thủy giao nhiệm vụ

"Vâng." Nói rồi hai chú hổ đi thẳng ra ngoài

"Thủy chịu gặp chúng tôi rồi phải không." Mi mi và sa sa vừa bước ra ngoài đã bị Phong, Vũ quần lấy để hỏi.

"Công chúa vẫn chưa tha thứ cho 2 người đâu." Mi mi lên tiếng

"Nhưng nếu chủ nhân tha thứ thì 2 người phải nâng cao thực lực lên đến thánh cấp." Sa sa bổ sung

"Làm sao mới có thể lên đến thánh cấp đây." Hai người đàn ông vò đầu suy nghĩ

"Yên tâm chúng tôi sẽ giúp 2 người." Sa sa và mi mi đồng thanh

"Vậy thì đi thôi." Phong, Vũ không nói hai lời mà mỗi người kéo một con hổ đi đến chỗ luyện tập.

Những ngày luyện tập bắt đầu trở thành những ngày đáng sợ nhất với Tử Vũ và Vân Phong. Hai chú hổ không ngừng đánh họ mà chẳng thương tiếc khiến vết thương trên người họ ngày một nhiều. Hơn nữa vết thương trên người còn chưa lành đã có thêm những vết thương mới thật đúng là rất khó kiên trì.

Sau nửa năm luyện tập cuối cùng họ cũng đạt đến thánh cấp.

"2 người đi đâu?" Mi mi và sa sa liếc xéo hai kẻ vừa đạt thánh cấp đã vội vàng chạy ra khỏi khu huấn luyện.

"Tất nhiên là đến vườn hoa ban rồi."

"Bộ dạng bây giờ của 2 người mà muốn dẫn xác đi gặp chủ nhân à?" Sa sa tức giận nói.

"Có gì không ổn sao?" Vân Phong tức mình nhìn hai con hổ trước mặt.

"Nhìn đi." Mi mi hóa ra một chiếc gương trước mặt hai người.

Bên trong gương là dáng vẻ vô cùng chật vật của 2 người. Đầu tóc ai cũng bù xù, mặt thì đen nhem bùn đất, râu ria mọc đầy, trên người đầy những vết thương.... Tóm lại đây đúng là ngay cả Phong và Vũ cũng không nhận ra bản thân mình.

"Tốt hơn hết là 2 người nên về nghỉ ngơi vài ngày hãy đến tìm chủ nhân nếu như mà cứ với cái bộ dạng này mà tới thì bọn ta cũng không biết chủ nhân có thay đổi ý định không." Sa sa tuôn một tràng dài nghiêm túc nhìn 2 người

"Đúng vậy, chúng tôi về trước báo tin cho chủ nhân." Mi mi nói thêm và thế là cả hai con hổ cùng biến mất.

"Thôi cứ làm theo lời chúng nói đi." Vân Phong thở dài

.....

"Chủ nhân họ đã hoàn thành nhiệm vụ đạt đến thánh cấp rồi ạ." Hai con hổ tương bưng khoe công. Chúng biến mất thì lập tức đến vườn hoa ban báo cáo.

"Ừ ta cảm nhận được rồi." Thủy bỏ một miếng bánh ngọt vào miệng

"Họ đâu rồi, sao không thấy ai cả." Nguyệt Nhi ở bên cạnh loi choi nhìn quanh, đã lâu rồi không thấy Vân Phong quả thật cô rất nhớ anh.

"Bọn tôi bảo họ về nghỉ ngơi rồi."

"À phải rồi, mấy ngày nữa là Y Thanh và Lăng Kiệt thành hôn rồi, em có cho họ đi cùng chúng ta không?" Nguyệt thắc mắc.

"Có, nhưng phải xem tâm trạng em thế nào đã." Biết Nguyệt rất muốn anh hai mình đi cùng nhưng Thủy vẫn cố tình trêu chọc cô.

"Em cho họ đi cùng đi, năn nỉ đó." Nguyệt như một đứa trẻ vùi đầu vào lòng Thủy dụi dụi làm nũng.

"Thôi được rồi." Thủy cười vui vẻ

.....

"Anh nhớ em quá đi." Mấy ngày trôi qua, Vũ vừa xuất hiện đã ôm chặt cứng lấy Thủy không chịu buông.

"Em cũng nhớ anh." Hồng Thủy vòng tay qua hông Vũ khiến cậu thấy rất vui.

"Nguyệt Nhi có nhớ anh không?" Vân Phong cũng ôm Nguyệt Nhi vào lòng nhẹ nhàng hỏi. (anh này có vợ là quên luôn em gái.)

"Có, Nguyệt Nhi rất nhớ anh nha." Nguyệt vui mừng nói

"Chuyện trước đây là hiểu lầm bọn anh xin lỗi." Sau khi ngồi xuống, Phong và Vũ lập tức hối lỗi.

"Em biết rồi, lúc đó 2 người bị trúng mị hoặc của ma giới." Thủy cười nhìn 2 người

"Vậy em có thể tha lỗi cho bọn anh chứ?" Tử Vũ và Vân Phong dè dặt hỏi

"Được. Mà 3 ngày nữa hai người cùng bọn em đi dự lễ thành hôn của Y Thanh và Lăng Kiệt nhé."

"Ừ bọn anh quyết định hôm đó chúng ta cũng sẽ cưới luôn." Phong và Vũ cười giảo hoạt. Từ lúc họ biết Y Thanh và Lăng Kiệt chuẩn bị thành hôn thì đã bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới của mình luôn.

"Cái gì?" Cả Hồng Thủy và Nguyệt Nhi cùng hét lớn.

"Không cần bàn cãi gì nữa, bọn anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

Vậy là Hồng Thủy và Nguyệt Nhi cứ như vậy mà bị ép cưới dưới sự bá đạo của hai người đàn ông.

HOÀN CHÍNH VĂN

41. Chương 41: Ngoại Truyện 1: Viết Về Và Tử Vũ

Đêm tân hôn

"Anh làm gì vậy?" Thủy trợn tròn mắt khi đang ở trong bữa tiệc tối của lễ thành hôn thì bị Tử Vũ không kiêng nể gì bẻ thẳng vào tân phòng. Lúc này ở ngoài vang lên hàng loạt tiếng reo hò, huýt sáo, tiếng vỗ tay mọi người trong bữa tiệc.

"Em nghĩ chúng ta vừa thành hôn xong lại vào trong tân phòng thì có thể làm gì?" Tử Vũ cười một nụ cười rất chỉ là "trong sáng nhìn" Thủy rồi áp cô lên chiếc giường mềm mại.

"Tử Vũ à, em nghĩ...." Lời nói của Thủy còn chưa kịp thốt ra hết đã bị nụ hôn bá đạo của ai đó cắt đứt.

Chiếc lưỡi trơn nhẵn lướt qua môi Thủy, cạy hàm răng ra tiến trong cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng dũa đưa cuốn lấy lưỡi Thủy, đôi môi Vũ không ngừng mút lấy đường như muốn hút hết mật ngọt trong miệng cô.

Đôi bàn tay bắt đầu chạy loạn trên cơ thể Hồng Thủy, cởi hết đồ trên người cả hai xuống.

Cảm giác mềm mại dưới thân cộng thêm sự ma sát nhẹ nhàng của hai làn da khiến cả hai trở nên ý loạn mê tình bắt đầu chìm đắm vào dục vọng.

"Anh yêu em." Trong lúc vừa hôn lên từng tác da tác thịt Thủy, Vũ không ngừng để lại những dấu đỏ mờ ám, miệng không ngừng nói với cô.

Trong phòng không khí ngày càng nóng bỏng bởi tình yêu xuất phát từ trái tim, đôi nam nữ không ngừng quấn lấy nhau.

"Sau này em đừng bao giờ ôm người đàn ông nào khác nhé." Qua cơn kích tình, Vũ ôm Thủy vào lòng nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt cô.

"Sao anh nghĩ em sẽ ôm người khác." Thủy trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt không biết cậu nghĩ gì nữa.

"Anh sợ có ngày em sẽ yêu một người khác rồi ôm anh ta rồi đi trước mặt anh." Vũ vừa nói vừa vùi đầu vào ngực của Thủy giống như một đứa trẻ

"Em đã là vợ anh rồi sao có thể như vậy được." Thủy nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người đàn ông trước ngực.

"Em tuy đã là vợ anh nhưng tình cảm của em..." Vũ nói đến đây rồi lại thôi, từ trước đến nay anh luôn yêu cô nhưng không hề biết tình cảm của cô đối với mình như thế nào. Tuy anh luôn bên cạnh Thủy nhưng kể cả đám cưới hôm nay cũng là do anh ép cô vào lễ đường, anh thực sự sợ có một ngày cô nói không yêu mình.

"Anh nghĩ em không yêu anh đúng không?" Thủy nâng khuôn mặt Vũ lên buộc cậu phải nhìn thẳng vào mắt mình.

"Anh ngu ngốc." Nhìn thấy Vũ gật đầu Thủy tức giận mắng sau đó chủ động hôn cậu chiếc lưỡi thơm tho bắt đầu lượn vào miệng Vũ không ngừng quấn lấy lưỡi cậu.

"Em yêu anh đồ ngốc ạ." Chờ tới khi cả hai không thể thở nổi cô mới buông Vũ ra nhẹ nhàng nói.

Nghe Thủy nói vậy Vũ vui đến mức chỉ biết ngây ngốc nhìn cô cười thật tươi mà không biết nói gì.

"Chúng ta ngủ đi, em mệt rồi." Thủy thấy vậy chỉ biết cười bất lực tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của Tử Vũ nhắm mắt lại.

"Cảm ơn em, anh cảm thấy rất hạnh phúc." Vũ dang rộng vòng tay tay ôm thật chặt người trong lồng ngực.

Đêm không còn đau thương mất mát, chỉ còn hai trái tim cùng chung nhịp đập, chỉ còn tình yêu ấm áp. Tất cả mọi chuyện trở nên tốt đẹp tràn đầy mỹ mãn.

Ở phía x nơi chân trời có một người đang chúc phúc cho họ, xem quyết định buông tay sẽ khiến mình thanh thản hơn. Tử Dương cười ấm áp, rồi đi vào một xoáy tròn để đến một nơi có thể tìm được hạnh phúc cho bản thân.

Cậu vừa bước vào thì phía sau xuất hiện linh hồn một cô gái, cô mỉm cười trong sáng, cuối cùng mình cũng đã hiểu được rồi.... Cô gái cũng bước vào vòng xoáy, hi vọng kiếp sau mình sẽ có một tình yêu không phải chịu nhiều đau thương như kiếp này.

Bình minh với những tia nắng ấm áp tràn đầy hạnh phúc bao trùm lấy toàn bộ đại lục.

3 năm sau Thủy sinh ra một cậu bé có thể nói là khiến cho nhân gian điên đảo, cậu bé sẽ là người kế vị tiếp theo của Kim quốc.

Cả gia đình 3 người chung sống hạnh phúc với nhau.

Tình yêu của Vũ và Thủy đã bị các thiên thần nhỏ chỉnh sửa đôi chút để trở thành một huyền thoại được lưu truyền trong nhân gian nói về cái đẹp, sự thắng lợi của con người trước thế lực bóng đêm.

42. Chương 42: Ngoại Truyện 2: Viết Về Vân Phong Và Nguyệt Nhi

1, dạy dỗ

Sau khi Hồng Thủy và Tử Vũ ra ngoài, Vân Phong lập tức bắt tay vào công việc dạy dỗ Nguyệt Nhi.

"Nguyệt Nhi, bây giờ anh sẽ dạy em những điều cơ bản khi sống ở thế giới này em hiểu không?" Vân Phong ngồi xuống cạnh giường nhìn Nguyệt

"Hiểu." Nguyệt Nhi nghiêng đầu nhìn anh

"Hành động vừa rồi anh làm với em, em tuyệt đối không được làm với người khác." Nghĩ đến việc Nguyệt hôn người đàn ông khác Vân Phong cơ hồ muốn giết người.

"Tại sao vậy, chỉ chạm môi vào nhau thôi mà?" Nguyệt hỏi ngây thơ khiến Phong tức tới mức suýt nữa hộc máu mà chết.

"Việc đó là việc chỉ anh mới được quyền làm vì anh là vị hôn phu của em. Hành động đó gọi là hôn em hiểu chưa?" Vân Phong cố chịu đựng mà tiếp tục dụ dỗ Nguyệt Nhi một cách trơn tru.

"Hiểu rồi." Nguyệt Nhi ỉu xiu.

"Sau này em không được nhìn người đàn ông khác, không được nắm tay, ôm, hôn hay cười với họ." Vân Phong đang tận lực dạy dỗ để Nguyệt Nhi tránh xa đàn ông

"Sao lại có nhiều việc không được làm vậy." Nguyệt chun mũi khó chịu

"Vì luật lệ là như vậy." Vân Phong trả lời tỉnh bơ

"Vâng." Nguyệt Nhi ngoan ngoãn nghe lời

Người nào đó thấy cô nghe lời thì rất vui vẻ cười đến tít cả mắt vào.

2, Mẹ con nghịch ngợm.

Lại nói sau khi thành hôn không lâu sau Nguyệt Nhi cũng sinh ra một tiểu tử đẹp tựa thiên thần. Điều khiến người ta đau đầu nhất chính là hai mẹ con cô rất đồng tâm khiến cho tất cả mọi người phải đau đầu, trừ mẹ con Hồng Thủy bởi vì hai người đôi khi cũng tham gia những trò quậy phá của hai người.

"Nguyệt Nhi mau về phòng ngủ." Trên trán Vân Phong hiện lên vài vạch đen khi thấy vợ và con trai đang ôm nhau nằm ngủ. (chú ý: Do cơ thể đứa trẻ đã giống được 15 tuổi nên nhìn qua khá giống.... Mọi người tự hiểu.).

"Anh làm cái gì mà hét toáng lên vậy?"

"Cha làm cái gì mà hét toáng lên vậy?"

Hai tiếng nói bực bội cùng vang lên một lúc, họ ngủ đã là may mắn lắm rồi chẳng lẽ có người muốn quậy phá sao???

"Con trai, chúng ta cần giúp cha con hạ hỏa." Nhìn khuôn mặt bùm bùm lửa giận của Vân Phong, Nguyệt ghé vào tai con trai nói nhỏ.

"Sử dụng màu nước nhé mẹ." Hỏa Diễm ghé vào tai mẹ

"Hai người thì thầm to nhỏ cái gì ở đây?" Cơn giận của Phong càng tăng cao.

"Ào." Chỉ thấy thấy một tiếng này mà cả người Vân Phong đã ướt đẫm một màu xanh nhìn qua vô cùng "đẹp"

"Chạy thôi." Hai mẹ con Nguyệt Nhi cùng chạy thật nhanh trước khi Phong kịp phản ứng.

"Đừng nói cho ai biết con và mẹ ở đây nhé." Nói rồi Hỏa Diễm kéo tay mẹ nấp sau một cây hoa ban.

"Hỏa Diễm và Nguyệt Nhi có ở đây không?" Chẳng được bao lâu đã thấy Vân Phong chạy đến hỏi.

"Không có anh tìm họ có việc gì à?" Biết hai người lại gây họa nhưng Thủy vẫn bao che.

"Không có gì anh đi trước." Vân Phong nói rồi chạy đến chỗ khác để tìm

Vậy là cuộc sống của mỗi người đều tiếp tục diễn ra, tuy có đôi lúc cãi vã nhưng cuối cùng vẫn hòa giải. Tất cả sống với nhau bình yên, hạnh phúc và niềm vui ngập tràn. Phong và Nguyệt như gió với trăng quyến luyến trên trời cao khiến mọi người hâm mộ nhưng cũng luôn chúc phúc cho họ.

Lại nói đến mi mi và sa sa cũng quanh năm cãi vã nhưng không phải cãi với nhau mà cãi với hai tên tiểu yêu nhà Hồng Thủy và Vân Phong.

Hoàn toàn văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-thuy>